

ΝΕΟΣ ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

«Κατὰ τὴν τῶν μελιτῶν εἰκόνα τῶν λόγων
δέον μετέχειν, καὶ τῆς ῥοδωνιάς, τοῦ ἄνθους
δρεψάμενος, τὰς ἀκάνθας ἐκκλίνειν».

(Μέγας Βασίλειος)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀνάγνωσις τῆς Σκέψεως παρὰ τοῖς Κινέζοις. — **Ὀπτασία τῆς Miss Law.** — **Συζητήσεις ζώντων καὶ τεθνεώτων.** Τετάρτη συνεδρίασις· περὶ τῆς ὑπαρξέως καὶ τῆς φύσεως τῆς ψυχῆς. — **Ἀνασκευή τῶν ἀποφάσεων τοῦ δρος Δομ-βρόζου,** ἐπὶ ἐξ ὑπνωτιστικῶν φαινομένων, ὑπὸ τοῦ Delbœuf, καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ μέλους τῆς Β. Ἀκαδημίας τοῦ Βελγίου. — **Βίοι μεγάλων ἀνδρῶν πνευματολόγων.** — **Ὁ Ἄλλαν Καρδέκ.** — **Ἡ Προφητεία κατὰ τὸν Πνευματισμόν.** Προφητεία τῆς δεσποινίδος Μαργ. Στόφφελ, περὶ τὰ τέλη τοῦ πρώτου ἡμίσεος τοῦ λήγοντος αἰῶνος, περὶ τῶν πολιτικῶν συμβάντων τῆς Εὐρώπης ἀπὸ τοῦ 1848 μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ 20οῦ αἰῶνος. — **Πνευματολογία πειραματική.** **Μαρτυρία τῶν γεγονότων.** Ἱστορία τῆς πνευματιστικῆς κινήσεως. — **Δικαιοσύνη καὶ Πρόοδος** ὑπὸ Leon Denys. — **Πῶς γίνεσαι πλούσιος μ' ἓνα ὄνειρον.** — **Τὰ ὄνειρα.** — **Τὸ χαρτοπαίγιον.** — **Ὄνοματομαντεία.**

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Μία ἐπιστολή τοῦ κ. Δομίνου.

Κύριε Συντάκτη τῆς « Ἀκροπόλεως ».

Καλῶς γράφετε εἰς τὸ σημερινὸν φύλλον ὅτι κατὰ τὸν Ἡρόδοτον οἱ Αἰγύπτιοι τοῦ καιροῦ του ἐδόξαζον ὅτι πᾶσαι αἱ ἀσθενεῖαι προέρχονται ἐκ τῆς τροφῆς, κλπ. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχητε ὑπ' ὄψιν καὶ τοῦτο: ὅτι δηλ. ὁ Ἡρόδοτος δὲν εἶχε μνηθῆ εἰς τὰ μείζονα μυστήρια καὶ θὰ ἠγνόει ἴσως ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι ἱερεῖς εἶχον καὶ ἄλλην γνώμην περὶ τῶν ἀσθενειῶν, τὴν γνώμην τῶν μικροβίων, περὶ ἧς πραγματεύεται ἡ βιογραφία τῆς Μουνα-Σιχερά, ἣν καὶ ἡμεῖς ἐγράψαμεν ἐν τῷ β' φύλλῳ τοῦ « Νέου Πυθαγόρου ».

Ὅχι δὲ μόνον οἱ Αἰγύπτιοι ἱερεῖς ἦσαν εἰς μέγαν βαθμὸν προηγμένοι ἐν ταῖς ἐπιστήμαις, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ Σῖναι ἱερεῖς, οἵτινες γινώσκουσι καὶ νῦν ἔτι νὰ φωτογραφῶσι κατὰ τὸν Ἔδισσον ὄχι τοὺς λόγους, ἀλλὰ αὐτὰς τὰς ΣΚΕΨΕΙΣ! Ναί, νὰ σκεπτογραφῶσιν, ἂν μᾶς ἐπιτρέπη τὴν νέαν ταύτην λέξιν ὁ κ. Κόντος, νὰ ἐπιτυγχάνωσι δηλ. τὴν . . . φωτογραφίαν τῆς σκέψεως ὑποιοιδήποτε, ἢ μᾶλλον τῶν διασκεπτομένων πραγμάτων, ὡς περὶ τούτου θὰ διαλάβωμεν ἐν τῷ γ' φυλλαδίῳ τοῦ « Νέου Πυθαγόρου ».

Ἀθήνησι τῆ 27 Φεβρουαρίου 1891

Θ. Δόμιμος

ΑΝΑΓΝΩΣΙΣ ΤΗΣ ΣΚΕΨΕΩΣ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΚΙΝΕΖΟΙΣ

Αἱ ἐφημερίδες Deux Mondes, Religio Philosophical καὶ Revue d' Études Psychologiques τοῦ τρέχοντος μηνὸς Μαρτίου ἀναγράφουσιν ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον τὰ ἐξῆς:

« Κατὰ τι ταξείδιόν μου εἰς Ἁγιὸν Φραγκίσκον κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ 1888 ἐσχετίσθην πρὸς τινα Σίνα Sing Fou, ὅστις ἦτο ἱερεὺς συ-

νάμα καὶ ἔμπορος. Ἐκτιμήσας τὰς ἀρεστὰς καὶ νοητικὰς ιδιότητας αὐτοῦ τοῦ gentleman ἐκαλλιέργησα τὰς σχέσεις του καὶ κατέστημεν ἄκριο φίλοι. Μοὶ διηγήθη ἄλλοκότους ἱστορίας ὡς πρὸς τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τῶν Κινέζων· τὸ ἐκπληκτικώτερον δὲ πάντων εἶνε ὁ πειραματισμὸς τῆς ἀναγνώσεως τῆς σκέψεως.

« Μὲ ὠδήγησεν εἰς τὴν παγόδαν· ἐκεῖ ἀφαιρέσαντες τὰ ὑποδήματα, ἀντικατεστήσαμεν αὐτὰ διὰ λευκῶν ἐκ μεταξῆς σανδαλίων· ὁ δὲ φίλος περιεβλήθη προσέτι διὰ λευκῆς καὶ μακρᾶς ἐκ μεταξῆς ἐσθῆτος. Εἰσήλθομεν εἰς μέρος τι στενὸν καὶ σκοτεινόν, ὅπισθεν τοῦ βωμοῦ. Τὸ φῶς κατῆρχετο ἐξ ἑκατὸν κηρίων, κεκρυμμένων ἐν τῇ ὀροφῇ.

« Οἱ τοῖχοι ἦσαν κεκαλυμμένοι ἐντέχνως διὰ παραπετασμάτων μεταξωτῶν, τὸ δὲ ἔδαφος διὰ ψαθῶν, αἵτινες παρίστων φανταστικὰς εἰκόνας. Τὸ μόνον ἔπιπλον ἐν τῇ αἰθούσῃ ἦτο τράπεζά τις ἐξ ἰνδοκαλάμου, ἐφ' ἧς ἔκειτο εἰς λαμπτήρ καὶ δύο ἀβαθῆ ἀγγεῖα σκεπασμένα.

Μετὰ τὴν εἰσοδὸν μας μὲ παρεκάλεσεν ὁ ἱερεὺς νὰ καθήσω σταυροποδητὶ παρὰ τῆ τραπέζῃ· δέσας δὲ διὰ ταινίας τοὺς ὀφθαλμούς μου μ' ἐσύστησε νὰ μὴ κινηθῶ, οὐδὲ νὰ ἠμιλήσω ἄνευ τῆς συναίνεσώς του.

« Ἦκουσα τότε ὅτι ἀφήρεσε τὰ σκεπάσματα τῶν ἀγγείων· εἶτα ἐμούσκευσε τὴν κορυφὴν τῆς κόμης μου, λειχνας αὐτήν. Μ' ἐφάνη ὅτι τὴν ἐκάλυψε δι' ὀθόνης, ἀπτόμενος αὐτῆς ἐλαφρῶς ἐδῶ κ' ἐκεῖ διὰ τῶν δακτύλων του, ὡς πράττουσιν οἱ ἱατροὶ κατὰ τὴν θεραπείαν πληγῆς τινος. Ἔθεσεν ἔπειτα τὴν χεῖρα ἀνοικτὴν ἐπὶ τῆς ἄκρας τῆς ὀθόνης, πείσας τὴν κεφαλὴν μου. Σκέφθητε, εἶπε, μίαν ἐκκλησίαν γνωστὴν σας· πρέπει νὰ τὴν ἀντιληφθῆτε ὅσῳ τὸ δυνατόν εὐκρινέστερα. Ἐπειδὴ ἡ παγόδα ἦτο ἐκεῖ, προσήλωσα ἐπ' αὐτῆς φυσικὰ τὴν σκέψιν μου. Ἐν διαστήματι δύο λεπτῶν ἐπεκράτησεν ἄκρα σιγῆ· ὁ Σιγκ Φου ἀφήρεσε τὸν ἐπίδεσμον, καί, κατὰ τὴν διαταγὴν του, ἠγέρθη. Τὰ δύο ἀγγεῖα ἔκειτο ἐπὶ τῆς τραπέζης· ἐν ἐνὶ αὐτῶν ἦσαν πολλὰ μικρὰ χαρτῖα λευκὰ καὶ λεπτὰ, τριῶν περίπου τετραγωνικῶν δακτύλων· ἐν τῷ ἐτέρῳ ἦτο ἐν μόνον φύλλον χάρτου τοῦ αὐτοῦ μεγέθους, χρώματος καὶ σχήματος, ἐμβεβαμμένον δὲ εἰς ἐκτεῖνο ὑπερ μοι ἐφάνη οἰοεὶ ὕδωρ. Ὁ ἱερεὺς, λαβὼν αὐτὸ τὸ φύλλον, τὸ ἐκράτησεν ὑπεράνω τοῦ λαμπτήρος· ἄμα δ' ἐστέγνωσεν ἀνεγνώρισα

ἐπ' αὐτοῦ ἰχνογράφημά τι λεπτόν τῆς εἰκόνας τῆς διασκεφθείσης ἐκκλησίας.

« Εἶπον τότε εἰς τὸν Σίγκ Φού, ὅτι βέβαια θὰ προησθάνετο ὅτι θὰ διεσκεπτόμην τὸ ὑπ' ὄψιν μου κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν μέρος· κατὰ συνέπειαν, θὰ εἶχε προετοιμάσει αὐτὴν τὴν εἰκόνα. Ἄλλ' ἐκεῖνος, ὑπομειδιάσας ἔλαβε φακόν τινα ἐκ τοῦ σύρτου τῆς τραπέζης καὶ με προσεκάλεσε νὰ παρατηρήσω ἀκριθέστερα τὴν εἰκόνα. Παρατήρησα τφόντι τότε ὅτι ἦτο μὲν ἡ εἰκὼν τῆς ἐκκλησίας, ὄχι ὅμως ἡ φυσικὴ εἰκὼν, ἀλλ' ἐκείνη ἦν ἐν διανοίᾳ εἶχον συλλαβεῖ ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐρεύνη ἡδυνήθην ν' ἀνακαλύψω πολλὰς διαφορὰς ἐν ταῖς λεπτομερείαις.

Ὁ ἱερεὺς μ' ἐπρότεινε τὴν ἀνανέωσιν τοῦ πειραματισμοῦ· ἐνῶ δὲ προετοίμαζε τὰ χριώδη διεσκέφθην αἴφνης παρεκκλήσιόν τι εἰς ἀπόστασιν ἐξακοσίων λευγῶν. Ἦμην βέβαιος ὅτι ὁ ἱερεὺς οὐδέποτε θὰ εἶχεν ἀκούσει περὶ αὐτοῦ, καὶ ὅμως, πρὸς μεγίστην μου ἐκπληξιν, τὸ φύλλον ἀφοῦ ἐστέγνωσε παρίστα ἐπακριβῶς τὸ σκεφθὲν παρεκκλήσιον. Μὲ προσεκάλεσεν ὁ ἱερεὺς νὰ διανοηθῶ γυναῖκα τινὰ ἢ παιδίον. Ἀφοῦ ἐπέδесе τοὺς ὀφθαλμούς μου, ὡς πρὶν, ἐπανεφέρην ἡρέμα τὴν κόμην μου ὀπισθεν τῆς κεφαλῆς καὶ ἐθήκε τὸν χάρτην ἐπὶ τοῦ τραχήλου. Κατὰ τὴν στιγμήν τῆς πίεσεως τῆς χειρὸς διανοήθην τὴν Μαρίαν Ἀνδερσων. Τοῦ χάρτου ἀποξηραθέντος, ἡδυνήθην νὰ ἴδω ἐπ' αὐτοῦ, διὰ τοῦ φακοῦ, τὸ ὁμοίωμα τῆς μεγάλης Porceniène, τῆς διατριβούσης τότε ἐν Ἀγγλίᾳ.

« Ἐπανελάθομεν πολλάκις τοὺς πειραματισμούς καὶ πάντοτε ἀκριβῶς ἀνεπαράγοντο τὰ διεσκεπτόμενα πρόσωπα ἢ μέρη. Ὄφειλω νὰ σημειώσω ὅτι τὸ πρόσωπον τῶν ζώντων μόνον ἀναπαρίσταται.

Ὁ Σίγκ Φού ἀπέφυγε νὰ με μύηση εἰς τὴν προπαρασκευὴν τοῦ χάρτου ἢ νὰ με ἐξηγήσῃ τὸν λόγον τοῦ τοιοῦτου φαινομένου. Τὰ ἐνεργήματα ταῦτα εἰσὶ γνωστὰ εἰς τοὺς ἱερεῖς μόνον· εἶνε τοῦτο ἱερὸν μυστήριον, κατὰ παράδοσιν, ἀπὸ τριῶν χιλιάδων ἐτῶν.

Ἄτυχῶς ἀγνοοῦσιν οἱ Κινέζοι τὴν τέχνην τοῦ διατηρεῖν αὐτὰς τὰς θαυμασίας φωτογραφίας· ἀποσβέννυνται αὐταὶ βαθμηδὸν ἐν διαστήματι ἡμισείας ὥρας ἐξαλείφονται.

BURET

ΟΠΤΑΣΙΑ ΤΗΣ MISS LAW

Ἡ New - York Star ἀναφέρει ὅτι ὁ Dr M. L. Holbrook, διαμένων ἐν Νέα - Ὑόρκη, 46, 23ον Est, ἀνεκοίνωσεν εἰς τὴν «Ἐταιρίαν τῶν ψυχολογικῶν σπουδῶν» τὰ ἐπόμενα, ἀναφορικῶς τῆς δεσποινίδος LaW, διαμενούσης εἰς Νέα - Ὑόρκην ἀρ. 8, W. 65 St. S., ἀποθανουσης δ' ἄρτι ἐκ πνευμονίης, μετὰ τριήμερον ἀσθένειαν.

« Τὴν τρίτην ἡμέραν ἦτο προητοιμασμένη διὰ τὸν θάνατον, ὃν ἠσθάνετο προσεγγίζοντα, διατηροῦσα ὅλας τῆς τὰς δυνάμεις. Ὀμιλοῦσα πρὸς τὰς φίλας τῆς ταῖς ἔλεγε : «Ἐδῶ παρευρίσκεται ἓνας ἀγγελιοφόρος, ἀναμένων με· μήτοι νομίζετε ἴσως ὅτι φαντάζομαι τὸ τοιοῦτο; ὄχι, δὲν ἔχει οὕτω τὸ πρᾶγμα, καθότι βλέπω ἐντελῶς καλὰ αὐτὸν τὸν ἀγγελιοφόρον, μολονότι ἐννοῶ ὅτι διὰ σὰς διατελεῖ ἀόρατος. Θέλει νὰ με ὁδηγήσῃ ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκεται ἡ θεία μου Ἰωάννα. Θά με μεταφέρῃ τώρα εἰς τὸ μέρος, ἐξ οὗ θὰ δύναμαι νὰ τὴν βλέπω.

« Αὐτὴ ἡ θεία εἶχεν ἀποθάνει πρὸ δύο ἡμερῶν εἰς τὴν πόλιν τῆς Νέας - Ἰερσεύ, πρᾶγμα ὅπερ εἶχον ἀποκρῦψει ἐπιμελῶς αἱ φίλαι εἰς αὐτὴν τὴν ἀγαθὴν Miss Law.

« Ἡ ἀσθενὴς ὠμίλησεν εἴτα ἄνευ δισταγμοῦ καὶ μετὰ ἐντελοῦς νοημοσύνης περὶ ἄλλων ἀντικειμένων ἀπέθανε δὲ ὀλίγον μετὰ ταῦτα.

« Ὁ Σεβ. J. S. Dodd, ὅστις ἐγνώριζε τὴν Miss Law ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν, διαβεβαίωσεν ὅτι ἡ ἀποθανοῦσα ἐτύγχανεν ὑπερόχου νοημοσύνης καὶ στερεῆς βουλήσεως, οὐδόλως δ' ὄνειροπολοῦσα ἢ mystique εἰς τὰς ἰδέας τῆς. Ἐπειδὴ καλῶς ἐγίνωσκε τὸν χαρακτῆρα τῆς, οὐδόλως δύναται νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἡ θανοῦσα εἶχε περιέλθει εἰς ὄνειροπολήσεις, ἀλλὰ, κατὰ τὴν γνώμην του, ἡ δεσποινὴς Law ἦτο ἐντελῶς ἐν συναισθήσει, ὅτε διεβεβαίωσεν ὅτι ἀνεγράφη ἀνωτέρω».

Ἡ «Ἐταιρία τῶν ψυχολογικῶν σπουδῶν» σπουδάζει κατὰ βάθος αὐτὸ τὸ γεγονός, ἵνα ἐξαγάγῃ τὴν λύσιν ἐνὸς προβλήματος, ἐπιστημονικῶς τεθέντος, κατὰ τὴν ἐποχὴν μας ταύτην.

(Ἐκ τῆς ἐν Παρισίοις Revue d' études psychologiques τοῦ Μαρτ. 1894)

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΖΩΝΤΩΝ ΚΑΙ ΤΕΘΝΕΩΤΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑ

E. LEBAY

Κύριοι,

Συνήλθομεν πρὸς ἔρευναν, πρὸς ἐμβριθῆ καὶ ἄνευ ἐπιμόνου προκαταλήψεως τῶν ζητημάτων ἢ προβλημάτων, ὧν ἡ ἐπίλυσις τοιαύτην ἐνέχει σπουδαιότητα, ὥστε ἂν ἐπιτυχάνομεν νὰ ἐπιλύσωμεν αὐτὰ καὶ νὰ συνεννοηθῶμεν ἐπ' αὐτῶν, θὰ ἡδυνάμεθα τότε ν' ἀπομακρύνωμεν τοῦ πνεύματός μας τὴν ὀδυνηροτάτην τῶν ἀβεβαιοτήτων, ὑφ' ἧς ἄλλως τε ἐπαξίως κατέχεται καὶ βασανίζεται ἅπασα ἡ ἀνθρωπότης.

Γινώσκομεν ἅπαντες, Κύριοι καὶ ἀγαπητοὶ συνάδελφοι, ὅτι ἀνεκινήθησαν ἐνίοτε ἐν τισὶ συνεδρίαις διασκέψεων ἀντιρρήσεις δριμεῖαι καὶ αὐστηραί, προκαλέσασαι ἀπαντήσεις πυρετώδεις καὶ ἐμπαθεῖς.

Ἄλλ' ἄλλαι πάλιν ἀπεναντίας συνεδρίαὶ διεξάγονται ἐν ἀβροφροσύνη καὶ ἡρεμίᾳ πνεύματος, προσελκύουσαι συναισθήματα ἀμοιβαίας ἀνεκτικότητος καὶ συγκαταβάσεως. Εἰς τὰς ἀδελφικὰς ταύτας ἀντιρρήσεις λογίζεται πᾶς τις εὐτυχῆς προσεγγικῶν τὰς ἰδίας του σκέψεις καὶ θεωρῶν τὴν συζήτησιν ὡς κοινὸν πεδίου ἀμοιβαίων παρατηρήσεων, πρὸς ὃ ἕκαστος προσέρχεται ἐν ἀνταλλάξῃ ἢ τροποποίησιν τὰς προσωπικὰς αὐτοῦ ὁρμάς.

Ἐλπίζομεν, Κύριοι καὶ ἀγαπητοὶ συνάδελφοι, ὅτι αὐτὸ τοῦτο συμβαίνει καὶ μεταξύ ἡμῶν ἀπάντων ἐνταῦθα, συνηνωμένων πρὸς τὸ ἀποπειραθῆναι τὴν διὰ τῆς λογικῆς σκέψεως διαφώτισιν τῶν ἐνδιαφερόντων ζητημάτων, τῶν τόσῳ σπουδαίων, ὅσῳ καὶ σκοτεινῶν τέως, τῶν σχετιζομένων πρὸς τὴν ὑπαρξιν τῆς ψυχῆς μας, τὴν βεβαιότητα ἐτέρας ὑπερογιῶνου ζωῆς, τὴν ἀθανασίαν μας, καὶ πρὸ πάντων τοῦ ζητήματος τοῦ σχετιζομένου πρὸς τὸ ἀρχικὸν στοιχεῖον τοῦ συμπαντος, τὴν ἀρχικὴν αἰτίαν, τὴν πρωτίστην ἀπασῶν τῶν δευτερευουσῶν, τῶν πρὸς διατήρησιν τῆς ζωῆς, τῆς τάξεως, τῆς ἀρμονίας συν-

δραμουσῶν, τόσῳ ἐπὶ τοῦ μικροῦ τούτου κόσμου, ὃν κατοικοῦμεν, ὅσῳ καὶ ἐφ' ὄλων τῶν θαψιλῶς διεσπαρμένων ἀνὰ τὸ ἄπειρον διάστημα, τὸ πανταχόθεν περικυκλοῦν μας, ἀρχὴν, ἣν, ἐλλείψει καταλληλοτέρας λέξεως, ἀποκαλοῦμεν ΘΕΟΝ.

Ἄλλὰ νὰ τὸ δηλολογήσω; Θὰ εὐρισκόμην εἰς μεγάλην πλάνην — πρὸς μεγίστην μου ἄλλως τε εὐχαρίστησιν — ἂν οἱ συλλογισμοὶ καὶ τὰ ἐπιχειρήματά σας κατάρθουν νὰ μὲ πείσωσι περὶ αὐτῆς τῆς ὑπάρξεως· διότι, σὰς τὸ λέγω ἐλευθέρως, τείνω μᾶλλον πρὸς τὴν ἀρνησιν ἢ τὴν κατάφασιν, ἀναφορικῶς τῆς ὑπάρξεως ἐνός ὄντος ὑπερτάτου δημιουργοῦ τοῦ κόσμου. Δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω εἰς τὴν ὑπαρξιν ἐνός Θεοῦ, ἐπιφυλάττομαι δὲ νὰ σὰς ἐκθέσω τοὺς λόγους, τοὺς κατ' ἐμὲ ἀναντιρρήτους μετὰ τῆς ἐπιθυμίας νὰ ἴδω αὐτοὺς διαλυομένους δι' ἐτέρας ἐπιβεβαιώσεως, σαφῶς ἀποδεδειγμένης, περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ, ὅπερ ἀμφιβάλλω(1).

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑ

Ἵπαρξις, φύσις τῆς ψυχῆς.

VILLEMAIN.

Κύριοι,

Μετὰ τὸ ζήτημα τοῦ Θεοῦ ἀποπειραθῶμεν νὰ διασαφηνίσωμεν τὸ σχετιζόμενον πρὸς τὴν ὑπαρξιν τοῦ στοιχείου τῆς ὑπάρξεώς μας, δηλαδή τῆς ψυχῆς μας.

Τί δὲ εἶνε ἅπαντα τὰ ἄλλα ἐν τῇ γῆ ἐνδιαφέροντα ἀπέναντι αὐτοῦ τοῦ μεγάλου ἐνδιαφέροντος, τοῦ πνευματικοῦ δηλ. ὄντος ἀναζητούντος ἑαυτό;

RAMON DE LA SAGRA.

Τοῦτο βεβαίως εἶνε τὸ οὐσιῶδες· ἀλλ' ἡ ἀπόδειξις τῆς ὑπάρξεως τῆς ψυχῆς, τῆς ἀθανασίας καὶ τοῦ μέλλοντός της δὲν ὁμοιάζει πρὸς

(1) Σ. Μ. Ἀναβάλλομεν εἰς ἕτερον φυλλάδιον τὴν περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ συζήτησιν.

τὴν τῆς ἐπιστήμης τῶν μαθηματικῶν, καθ' ἣν, ἐνὸς θεωρήματος ἀπαξ ἀποδειχθέντος, ἐπιτυχάνει τις τὴν βαθείαν, τὴν ἀπόλυτον πεποιθήσιν, εἰς τρόπον ὥστε ν' ἀποβαίνει ἀνωφελές πλέον τὸ ἐπανελθεῖν εἰς ἐτέραν ἀπόδειξιν ἀπεναντίας πᾶσα ψυχολογικὴ ἐν γένει ἀλήθεια, ἰδίᾳ δὲ ἡ θεμελιώδης φυσιολογικὴ ἀλήθεια τῆς πραγματικότητος τῆς ὑπάρξεως τῆς ψυχῆς δὲν εἶνε δυνατὸν ν' ἀποδειχθῇ ἀρκούντως, νὰ ἐπικυρωθῇ, διὰ χιλίων διαφόρων τρόπων, διότι, ὡς φαίνεται, ἵνα καταλήξῃ τις εἰς τὴν πεποιθήσιν, δεόν ἅπαντα τὰ γεγονότα, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐξαιρέσεως, νὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν ἀπόδειξιν.

Αὐτὸς ὁ ὅρος, ὁ ἐν τῇ ἠθικῇ τάξει ἀπαιτούμενος, φαίνεται ἔχων τὴν αἰτίαν εἰς τὰς σχέσεις τοῦ φυσικοῦ πρὸς τὸ ἠθικόν, αἵτινες πάλιν φαίνονται ἀναδεικνύουσαι τοῦτο ἐξηρητημένον ἐκ τοῦ πρώτου.

GUYSOT

Βέβαια, ἀγαπητέ συνάδελφε, διότι οἱ δύο αὐτοὶ ἀποδεικτικοὶ τρόποι, καίτοι οἱ αὐτοὶ ἐν τῷ στοιχείῳ τῆς ἀρχικῆς αἰτίας, δὲν τυγχάνουσιν ὁμῶς ὁμοιάζοντες καὶ ἐν ταῖς καταστάσεσιν αὐτῶν, καθότι ἡ ἀνθρωπίνη ἠθικὴ ἐπιτελεῖται ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ διὰ πολλαπλῶν πράξεων, αἵτινες καθιστῶσιν αὐτὴν ἐναργῆ, ἐνῶ, διὰ τὴν ἰδέαν τοῦ ψυχικοῦ στοιχείου, τῶν ἀμοιβῶν βίωσιν ἢ τῆς ἀθανασίας, ἡ συνειδησις τυγχάνει ἐδῶ κάτω τὸ μόνον θέατρον, ἐνθα τῇ ἐπιτρέπεται νὰ ἐμφανισθῇ.

Ἐκ τούτου ἐπιτεταί ὅτι ἡ ἰδέα τῆς ἀθανασίας ἢ τῆς πνευματικῆς ζωῆς καίτοι ἴση ἐν βεβαιότητι πρὸς τὰς ἠθικὰς ιδέας, δὲν ἀφικνεῖται ὁμῶς εἰς τὴν σαφήνειαν τῶν ἄλλων ἀληθειῶν, διαμένουσα διηλεκτῶς ἐν σκοτίᾳ· ἀλλ' ἡ αὐθεντία τῆς εἶνε ἡ αὐτή, καθὼ τῆς αὐτῆς φύσεως τυγχάνουσα.

Εἶνε ἡ λάμψις ἐνὸς ἡλίου μὴ ἀνερχομένου ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ὑπεράνω τοῦ ὀρίζοντος, ἀλλ' ὃν ἔχουσι τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ ἰδωσιν ἀναφανιόμενον.

(Τὸ πνεῦμα) ΑΛΦΑ

Ἄλλὰ, κύριοι, τίνα ιδέαν δεόν νὰ ἔχωμεν περὶ τῆς ψυχῆς; Τί ἐστὶ ψυχὴ; Ἄς προτείνῃ ἕκαστος ἡμῶν τὸν ὀρισμὸν του καὶ ἄς συζητήσωμεν εἶτα ἐπὶ ἐκείνου, ὅστις ἂν φανῇ μᾶλλον παραδεκτός.

Ἐν πρώτοις, ἰδοὺ ὁ ἐμός· κατ' ἐμέ, σᾶς τὸ λέγω εἰλικρινῶς: ψυχὴ; ὅπως τὴν ἐννοοῦν συνήθως οὐδόλως ὑπάρχει.

Εἶνε ἐν μηδὲν σκεπτόμενον, ἀγαπῶν, ἀναμιμνησκόμενον. Εἶνε, νομίζω, σύνολον τῶν ἐγκεφαλικῶν δυνάμεων, τῶν ἐχουσῶν ὡς ιδιότητα τὴν τοῦ σκέπτεσθαι. Καὶ πῶς λοιπὸν νὰ ἔχη ἄλλως τὸ πρᾶγμα, ἀφοῦ ἀρκεῖ νὰ παρατηρήσῃ τις ὅτι τραῦμα τι εἰς τὸν ἐγκεφάλου ἀποφέρει τὴν τρέλλαν, δηλ. τὴν ἐκμηδένισιν ψυχῆς τινος, καὶ αὐτῆς τῆς μᾶλλον συγκεκριμένης, τῆς νοημονεστέρας.

Ναί, ἡ ψυχὴ οὐδὲν ἄλλο ἐστὶ, ἢ ἰδιότης τις τοῦ ἐγκεφάλου, παράγουσα τὴν σκέψιν, ὡς τὸ ἦπαρ παράγει τὴν χολήν.

BUCHNER

Αὐτὴ εἶνε καὶ ἡ ἐμὴ γνώμη. Ἡ ψυχὴ εἶνε ἀπλούστατα ἰδιότης τις τοῦ ἐγκεφάλου. Εἶνε ἀποτέλεσμα τι, οὐτινος αἰτία τυγχάνει τὸ ὄργανικὸν σῶμα.

G. DELANNE

Τὸ πνεῦμα Ἄλφα δὲν ἐννοεῖ τὴν ψυχὴν ἢ ὡς συνέπειαν τῶν ἐγκεφαλικῶν δράσεων. Ἡ γνώμη αὕτη δὲν εἶνε νέα. Ἀπὸ πολλοῦ ἢ πέραν τοῦ Ῥήνου ὑλιστικὴ σχολὴ τὴν ἐδίδαξεν, ἀλλ' ἀνεπιτυχῶς. Τὸ καινοφανές τῆς τοιαύτης ἐπαναλήψεως συνίσταται εἰς τὸ ὅτι τὴν βλέπομεν ἐξερχομένην τοῦ στόματος ἐνὸς πνεύματος. Ἰσχυρίζεται ὅτι ἐν τίποτε σκεπτεται, ἀγαπᾷ, ἀναμιμνήσκειται. Ἄλλ' ἐπειδὴ συζητοῦμεν μετὰ τινος σοφοῦ τοῦ ἄλλου κόσμου, ἄς μᾶς εἴπῃ, ἂν δύναται νὰ μᾶς ὀρίσῃ χημικῶς καὶ μᾶς ἐξηγήσῃ τὸ σχῆμα τῆς δυνάμεως ἐκείνης, τῆς συνδυαζούσης τὰ σώματα ἐν ὀρισμέναις ἀναλογίαις, καὶ τίς ἡ οὐσία τῆς δυνάμεως ταύτης; Διὰ τῶν Α, Β, Γ, τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν μανθάνομεν ὅτι ὑπάρχει ἡ δύναμις καὶ ἡ ὕλη, καὶ ὅτι ἡ μία εἶνε ὄλως διάφορος τῆς ἐτέρας, ὅτι ἡ ὕλη εἶνε ἀδρανῆς, παθητικὴ, ὑπήκουσα ἐν παντὶ καὶ παντοῦ εἰς τὴν δύναμιν, ἣς ἡ γνωστὴ δρᾶσις εἶνε ἀνεγνωρισμένη διὰ τῆς λέξεως τοῦ νόμου. Γινώσκουμεν ὅτι εἰς διαφόρους συνθήκας τιθέμεναι αἱ διαφοραὶ ὕλαι συνδυάζονται· ἀλλ' οὐδέποτε ἤκουσέ τις ὅτι τοῦτο γίνεται διὰ τῆς οικείας αὐτῶν θελήσεως. Τοῦ κάκου λοιπὸν πειρῶνται, πρὸς ἄρνησιν τῆς ψυχῆς, νὰ βαισθοῦν ἐφ' ὅτι αὕτη οὐδὲν κοινὸν μετὰ τῆς ὕλης ἔχει

ἔγγραφα· παραδεχόμεθα βεβαίως ὅτι τὰ ἄνευ σαρκὸς πλέον πνεύματα τυγχάνουσιν εἰς κρίσσονας ὄρους, ὅπως παρατηρῶσι πράγματά τινα, καὶ ὅτι ἔχουσι διδόμενά τινα, ὧν ἡμεῖς στερούμεθα καὶ ἐξ ὧν δύνανται νὰ λαμβάνωσιν ἀφετηρίαν, ἵνα πορίζωνται τὴν τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἔκδοσιν τῶν μελλόντων πραγμάτων. κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἐγγυτέρων, καὶ πιθανῶν μὲν δι' αὐτὰ τὰ πνεύματα, ὅχι δὲ καὶ ἀπολύτως βεβαίων, ἀλλ' ὅμως ἐπειδὴ τὰ πνεύματα διατηροῦσι τὰς ἰδέας καὶ τὰ ἐπίγεια συναισθημάτα των (ἐπὶ τινα τοῦλάχιστον χρόνον), συμβαίνει ὥστε νὰ κολακεύωνται καὶ αὐτὰ, πιστεύοντα ὅ,τι ἐπιθυμοῦσι.

Ἀντιπαραβάλλοντες λοιπὸν αὐτὸ τὸ ἀτελὲς προγνωστικὸν τῶν πνευμάτων περὶ τῶν μελλόντων πραγμάτων πρὸς τὸ αὐτεξούσιον τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν λαῶν, τὸ τροποποιοῦν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον τὴν διεύθυνσιν τῶν συμβάντων, δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ἐκ τοῦ προτέρου ὅτι αἱ τοιαῦται προρρήσεις δυνατόν νὰ διαψευσθῶσι, καὶ μάλιστα ὅταν αὐταὶ ἀξιῶσι νὰ ὀρίσωσι καὶ τὰς ἐπσχάς.

Ἀνέγνωμεν διαφόρους διακοινώσεις σχετικὰς πρὸς τὸν «προσεχῆ πόλεμον», εἴτε εὐρωπαϊκὸν εἴτε μεταξύ μόνον τῆς Γαλλίας καὶ Γερμανίας· διετύπων αἱ διακοινώσεις αὐταὶ λεπτομερείας ὀριστικὰς ἐπὶ τοῦ τελευταίου πεδίου τοῦ πολέμου πλησίον τοῦ Στρασβούργου, ἔνθα ἡ νίκη θὰ ἔμενεν ἀμφιρρεπῆς μεταξύ τῶν ἐμπολέμων, ὄριζον δὲ καὶ τὸν χρόνον κατὰ τὸ 1888 ἢ 1889. Καὶ ὅμως ἰδοὺ ὅτι ἡ διπλωματία ἐπέτυχεν νὰ βραδύνη καὶ ἀναβάλῃ τὴν τρομερὰν σύγκρουσιν (μέχρι πότε;)

Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀνάγκη ν' ἀνατρέχῃ τις εἰς τὰ πνεύματα πρὸς γνῶσιν τοῦ μέλλοντος, ἀφοῦ μάλιστα καὶ τινα αὐτῶν διαβεβαίουσιν ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται αὐτοῖς νὰ τὰ ἀποκαλύψουν. Ἡ περίπτωσις τῆς ἐξόδου τῆς ψυχῆς, ἡ ὀνομαζομένη ὑπνοβασία lucide, ἔκστασις κλπ. δύναται ὑπὸ τινος συνθήκας νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸ ἐνσαρκωμένον πνεῦμα νὰ ἴδῃ τὰ μὴ εἰσέτι ὑφιστάμενα πράγματα. Πῶς δὲ τὸ τοιοῦτο δύναται νὰ γίνῃ, θὰ τὸ λύσωσι προσεχῶς μελέται σπουδαῖαι καὶ ἐμβριθεῖς.

Μετὰ τὰς ἐπιφυλάξεις ταύτας, ἰδοὺ ἐν περιεργῶν ἔγγραφο, οὔτινος ἀναγράφωμεν ἐνταῦθα τὰ σχετιζόμενα μόνον πρὸς τὰ πολιτικὰ συμβάντα τῆς Εὐρώπης μέχρι τέλους τοῦ 19ου αἰῶνος. Αἱ προρρήσεις αὐταὶ ἐγένοντο πρὸ τοῦ 1848 παρὰ τινος νεάνιδος ἡλικίας δεκατριῶν

εἰτῶν, ὀνομαζομένης Μαργαρίτας Στόφφελ, ἐν ἐκστάσει διατελούσης εἰς Alstœtten (Τυρόλου). Ἐν ταύταις ἀπαντῶνται ἐκφράσεις ἀποκρύφου θρησκευτικότητος, ἀπαύγασμα τῶν ἰδεῶν τῆς ὑποκειμένης· ἀλλ' ἐν τῇ παντελῇ ἀπαιδευσίᾳ αὐτῆς, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ προσεῖπῃ καὶ ὄριση περιστατικὰ ἐξήκοντα εἰτῶν χρονικοῦ διαστήματος, πρᾶγμα εἰς ὃ καὶ ὁ ἐπιτηδειότερος διπλωμάτης θὰ ἐδίσταζε νὰ ῥιψοκινδυνεύσῃ.

Τὸ ἔγγραφο τοῦτο, ὡς εἶπομεν, ἄρχεται ἀπὸ τοῦ 1848 περίπου· πολλὰ δὲ συμβάντα, ὅπερ ἀναφέρει, ἐπηγήθησαν ἤδη.

Ἡ Γαλλία θὰ γίνῃ δημοκρατία, ἀλλ' οὐχὶ στερεὰ ἢ ἀφοῦ ὑποστῆ αἰματηροῦς πολέμου. Θὰ συνενωθῇ μετὰ τοῦ Βελγίου καὶ τότε θ' ἀρχίσῃ πόλεμος κατὰ τοῦ πλούτου καὶ τῆς εὐγενείας. Θὰ ἐπικρατήσῃ ἡ βασιλεία τῆς ἐργατικῆς τάξεως, ἀλλὰ καὶ αὕτη θ' ἀνατραπῆ ὑπὸ τοῦ πολέμου ἐναντίων ἐξωτερικῶν δυνάμεων. Θὰ καταλάβῃ εἴτα τὴν ἰσχὺν μετρίοφρον τι κόμμα, ὑπὸ τὴν διοίκησιν δ' αὐτοῦ ἡ Γαλλία ἔσται εὐτυχῆς. Δὲν θὰ ὑπάρξουν πλέον βασιλεῖς εἰς αὐτὸν τὸν τόπον· πρίγκηψ τις θὰ πειραθῆ νὰ καταλάβῃ τὴν βασιλείαν, ἀλλ' ἡ μωρὰ ἐπιχείρησις θὰ τῷ στοιχίσῃ τὴν ζωὴν.

«Ἡ **Ἰσπανία** καὶ ἡ **Πορτογαλλία** θὰ σπαραχθῶσιν ὑπὸ αἰματηρῶν ἀγῶνων. Θὰ ἐκμηδενισθῇ πᾶν ἔχνος νόμου καὶ τάξεως. . . Τότε ἡ εἰρήνη θὰ βασιλεύσῃ ἐκ νέου, χάρις εἰς ἐν ἐξοχὸν πνεῦμα. Τὰ ὀνόματα τῆς Ἰσπανίας καὶ Πορτογαλλίας θ' ἀντικατασταθῶσι διὰ τῆς Δημοκρατίας τῶν Πυρηναιῶν, ἰσχυρᾶς κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν.

«Εἰς τὴν **Μεγάλῃν Βρεττανίαν** ἡ ἀθλιότης τῆς ἐργατικῆς τάξεως ἔσται πάντοτε αὐξουσα. Συνεπεῖα τρομερῶν πολέμων ἐπὶ τῆς Ἡπείρου, τὸ ἐμπόριον θὰ παύσῃ, ἡ δὲ ἀγγλικὴ βιομηχανία θὰ διακοπῆ. Τοῦτο θὰ φέρῃ εἰς ἀπελπισμὸν τὸν λαὸν τοῦ τόπου τοῦτου. Ἡ ὄργῃ τότε θὰ στραφῆ κατὰ τῶν μεγάλων ἐργοστασιαρχῶν, ὧν τὰ καταστήματα θὰ κατακαύσων. Οἱ Ἴρλανδοὶ θνήσκοντες ἐκ πείνης θὰ ἐπαναξήσουν τὴν καταστροφὴν. Τέλος, μετὰ πολέμους ἐξωτερικούς καὶ ἐπαναστάσεις ἐσωτερικάς, ἡ Ἀγγλία θὰ ἐπανεισέλθῃ ἐν τῇ εἰρήνῃ. Καὶ ἐκεῖ θὰ καταρεύσῃ ὡσαύτως ἡ βασιλεία, ἀλλ' ἀργότερα ἀπὸ τὰ ἄλλα μέρη.

«Ἐξ **Ἰταλίας** μετὰ μεγάλας μάχας θ' ἀπέλθουν πλέον οἱ Ἀυστριακοὶ ἀνεπιστρεπτεῖ. Ὅλα τὰ διάφορα Κράτη αὐτοῦ τοῦ τόπου θὰ σχηματίσουν ἐν τέλει δημοκρατικὴν ἰσχυραν, ἥς ἡ Ρώμη ἔσται ἡ

Ἄλλ' ἂν ἡ ψυχὴ δὲν ὑπάρχη, εἰπήτέ μοι λοιπὸν τότε διὰ τίνος στοιχείου διατηροῦνται, συγκατοῦνται, μοριοσκοῦνται χωρὶς νὰ ἐξατμηθῶσι τὰ ῥευστὰ μόρια τοῦ περιπνεύματος ἢ τοῦ σώματος τῶν ἀνεσαρκῶν (ὅπερ εἶνε τὸ ἰδικόν σας);

Ἡ ψυχὴ θεωρουμένη ὡσεὶ κέντρον δυναμείας, εἶνε τόσῳ καλὰ πραγματικότης, ὥστε, ἐν καιρῷ τῆς ἐνσαρκώσεως, τὸ σῶμα διατηρεῖ τὸ σχῆμα του, ἐφ' ὅσον ἡ ψυχὴ τὸ κατοικεῖ· ἀλλ' ἅμα ὡς ὁ θάνατος ἀφίχθῃ τὰ μὲν στοιχεῖά του ἀποσυντιθενται, αὐτὸ δὲ κατασῆπεται.

Ὁ ἐγκέφαλος, ὁ ἐκδήλων τὴν διανοίαν, δὲν σύνοιδε ταύτην, ὅπως καὶ ἡ ὕλη τοῦ ὠρολογίου δὲν σύνοιδε τὰς κινήσεις ἃς ἀποτελεῖ ἢ τὰς ὥρας ἃς δεικνύει. Τὸ λέγειν ὅτι ὁ ἐγκέφαλος ἐκκρίνει τὴν ιδέαν, ὁμοιάζει πρὸς τὸ λέγειν ὅτι τὸ ὠρολόγιον ἐκκρίνει τὴν ὥραν.

BUCHNER

Τὰ ἐπιχειρήματα καὶ οἱ συλλογισμοὶ σας οὐδὲν μὲ πείθουσι· νομίζω ὡς τὸ Ἄλφα, ὅτι τὸ σύνολον τοῦ ἐγκεφάλου παράγει τὴν ιδέαν· ἀλλὰ, σημειώσατέ το καλῶς, τὸ σύνολον καὶ ὄχι ἕκαστον μόριον.

C. FLAMMARION

Ἄλλὰ, βωμολόχε, (farceur), τί ἄλλο εἶνε αὐτὸ τὸ σύνολον τοῦ ἐγκεφάλου ἢ ἡ ἐνωσις τῶν συνιστῶντων αὐτὸν μορίων; Ἡ ιδέα, μία καὶ ἀδιαίρετος δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ εἶνε τὸ σύνθετον ἀποτελεσμα τῶν. Ὅτε δὲ τὰ μόρια ταῦτα ἤθελον διαφωνῆσαι, ἀνάγκη πασα τοτε νὰ φαντασθῶμεν ἕνα ἀρχηγόν, κατὰ συνέπειαν ἀνωφελεῖς καθίστανται οἱ ὑποδεέστεροι αὐτοῦ, καὶ ὁ ἀρχηγὸς οὗτος ἐστὶ ἀπλούστατα τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα.

MICH, BONNAMY

Τὸ κατ' ἐμὲ νομίζω ὅτι ἡ ψυχὴ ἀπορρέει ἀπὸ τίνος ῥευστοῦ αἰθερώδους, ἀτομικευμένου διὰ τῆς ἐνσαρκώσεως, καθοριζομένου ἐν τοῖς σώμασι, ζοιοῦν ἐν χοάνῃ, καὶ ἀφικνουμένου δια τίνος προοδευτικῆς κινήσεως καὶ διὰ τῆς ἐντελεχείας τῆς οὐσίας του μέχρι τῆς κορωνίδος τοῦ ἔργου τῆς δημιουργίας.

C. FLAMMARION

Καὶ βέβαια ἡ ψυχὴ δέον νὰ προέρχεται ἐκ τίνος μέρους, ἀλλὰ τί ἐννοητέον διὰ τῆς ἐννοίας τοῦ αἰθερώδους ῥευστοῦ; Τίς ἡ φύσις αὐτοῦ τοῦ ῥευστοῦ καὶ ποθεν ἀπορρέει αὐτὸ τοῦτο; Μήτοι δι' αὐτοῦ τοῦ ὄρισμοῦ προαγόμεθα προσωτέρω; Διατί νὰ μὴ εἴπωμεν ἀπλούστατα ὅτι ἀγνοοῦμεν τὴν οὐσίαν τῆς ψυχῆς; Οὕτω δέδοται τῷ ἀνθρώπῳ τὸ ἀνελεθεῖν εἰς τὰς στοιχειώδεις γνώσεις τῆς δημιουργίας.

(Τὸ Πνεῦμα) ΑΛΦΑ

Ἡ ψυχὴ εἶνε ὁπωσδήποτε οὐσία ὑλική, ἐνέχουσα τὴν ιδιότητα τῆς σκέψεως, καθότι, παραλυομένης ἢ διαρρηγνυομένης αὐτῆς τῆς οὐσίας, παραλύει ὡσαύτως ἢ διαρρήγνυται καὶ αὐτὴ ἡ σκέψις,

HOMPHRY DAVY

Ἄλλ' ὄχι, δὲν ἔχει οὔτω, ἀγαπητὸν πνεῦμα, ἡ ψυχὴ εἶνε ἀνεξαρτητος τῆς ὕλης. Οὐδέποτε θὰ δυνηθῶ νὰ πιστεύσω ὅτι διαίρεσις τις ἢ διύλισμά τι, ἢ ἐκλέπτυνσις τις διὰ τοῦ πυρός, ἢ διευθέτησις τις τῆς ὕλης θὰ δυνηθῶσι νὰ παραγάγῃσι τὴν αἴσθησιν, οὐδὲ ὅτι ἡ διανοία δυνατὸν νὰ ἦ τὸ ἀποτέλεσμα συνδυασμῶν ἀτόμων ἀναισθητῶν καὶ ἀκατεργάστων. Τότε θὰ ἐπίστευον ὅτι καὶ οἱ πλανῆται περιστρέφονται διὰ τῆς βουλήσεώς των ἢ ὅτι ἡ σφαῖρα τοῦ πυροβόλου διασκέπτεται ὅτε περιγράφει τὴν παραβολικὴν τῆς καμπύλην.

BUCHNER.

Ὅχι, βέβαια, ἡ ψυχὴ οὐδὲν ὑλικὸν ἔχει· δὲν εἶνε ὕλη· ἀλλ' εἶνε σύνολόν τι συμπεπλεγμένον ἐξ ἑτερογενῶν δυνάμεων, σχηματιζουσῶν μίαν μονάδα, εἶνε τὸ ἀποτέλεσμα δράσεώς τίνος ὑποβοηθουμένης ὑπὸ πολλῶν ὑλικῶν οὐσιῶν.

C. FLAMMARION

Εὐγε, τῆς σαφηνείας! Ὁ ὄρισμός οὗτος ἀξιούται νὰ παρακάθεται πρὸς τὴν ἀπάντησιν τοῦ Σγαναρέλλη «ossabundus, nequeis ne-
cquer, porarium quipse milus», ἰδοὺ διατί ἡ θυγάτηρ σας εἶνε ἀσθενής!

Ὅσα ἀστειολογία κακῶς θεμένη!

πρωτεύουσα. Ἡ ἰσχύς τοῦ Πάπα τόσο ἐκεῖ, ὡς καὶ παντοῦ ἄλλοθι, θὰ καταστραφῆ ἑασεί, θὰ κραταιωθῆ δὲ μία παγκόσμιος χριστιανικὴ θρησκεία καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην.

«Ἡ **Πολωνία** θ' ἀναζήσῃ· ἀλλ' ἡ βασιλεία τῆς ἔσται τρομερὰ τὰ ὕδατα τοῦ Βιστούλα θὰ ὦσιν ἐπὶ πολὺν χρόνον αἱματοβαφῆ ἐκ τοῦ αἵματος τῶν καταδυναστῶν τῆς.

«Ἡ **Γερμανία** ὡσαύτως θὰ καταστῆ θέατρον τρομερῶν συμβάντων. Εἰς αὐτῆς βασιλεὺς θὰ ἐπικαλεσθῆ τὴν ἐπικουρίαν τῶν Ἀσιανῶν (·)· τότε δὲ θ' ἀρχίσῃ τρομερὰ σφαγὴ, καθ' ἣν οὔτε ἄνδρας οὔτε γυναῖκας, οὔτε γέροντας, οὔτε παιδία θὰ φεισθῶσι. Ἐν ᾧ δὲ χρόνῳ θὰ συμβαίνωσι ταῦτα πρὸς Δύσιν καὶ Μεσημβρίαν τῆς Εὐρώπης, λαοὶ (ἐνταῦθα μία λέξις δυσανάγνωστος) θὰ νικήσουν καὶ ἐκδιώξουν τοὺς βαρβάρους ἐκ Γερμανίας, ὀλίγοι δὲ θὰ διαφύγουν τὸν θάνατον. Μία μεγάλη πόλις αὐτοῦ τοῦ τότου, ὁμοία πρὸς τὴν ἀρχαίαν Βαβυλῶνα (·) θὰ πυρποληθῆ, οὐδεὶς πλέον θνητὸς θὰ κατοικήσῃ ἐκεῖ. Τὰ στέμματα τῶν βασιλέων αὐτοῦ τοῦ κράτους θὰ καταρριφθῶσι, ἡ δὲ ἰσχύς των θὰ ἐκμηδενισθῆ. Θὰ ἐπέλθῃ εἶτα καὶ διὰ τὸν Γερμανικὸν λαὸν ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν... θὰ ἰδρῶθῃ δημοκρατία ἰσχυρὰ καὶ εἰρηνική.

Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον τῆς ἀναστατώσεως καὶ τῶν ἐπαναστάσεων, αἵτινες θὰ μεταβάλωσι ἐν Εὐρώπῃ πᾶσαν τὴν ἐνεστῶσαν κατάστασιν, ἡ **Σουηδία** ἀφοῦ διέλθῃ προσωρινόν τινα κλονισμόν, θὰ ἐνισχυθῆ ἐπὶ μᾶλλον καὶ θὰ καταστῆ ἄσυλον τῶν προσφύγων. Οἱ πρόσφυγες θὰ πλημμυρήσουν τὰς πόλεις τῆς, αἱ δ' ἐχθροὶ τῆς θὰ εὕρωσιν ἐκεῖ καταφύγιον. Βασιλεῖς καὶ πρίγκηπες θὰ ζητήσουν, παρὰ τῆς ἀρχαιοτέρας (τῶν νεωτέρων χρόνων) Δημοκρατίας, ἄσυλον κατὰ τῆς ὀργῆς ἐκείνων, οὓς πρότερον ἐκάλουν ὑπηκόους των.

Κατὰ τῆς **Ρωσσίας** θὰ ὀπλισθῶσι τὰ ἔθνη τῆς Εὐρώπης. Ὁ Τσάρος θὰ συναθροίσῃ ἅπαντας τοὺς λαοὺς τοῦ ἀσιατικοῦ καὶ εὐρωπαϊκοῦ. Οἱ ἐμπολεμοὶ θὰ συμπλακῶσιν ἐν ἀπεράντῳ πεδιδάδ'· ἐκεῖ δὲ ἐν διαστήματι ὀκτῶ ἡμερῶν θὰ συναφθῆ τρομερὰ μάχη, καθ' ἣν...

Ἡ μάχη αὕτη, αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν καὶ ἕνεκα τῶν συνεπειῶν τῆς, ἔσται ἡ μεγαλειτέρα ἀπασῶν τῶν μέχρι τότε μαχῶν· ἀλλ' ἔσται ὡσαύτως καὶ ἡ τελευταία.

Ἡ **Ἑλλάς** ἔσται καὶ πάλιν

(Ἔπεται συνέχεια)

ΔΙΑΤΙ ΔΥΣΠΙΣΤΩ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΑΜΦΙΒΟΛΟΥΣ
ΑΠΟΦΑΝΣΕΙΣ ΤΑΣ ΜΗ ΒΑΣΙΖΟΜΕΝΑΣ
ΕΠΙ ΘΕΤΙΚΩΝ ΑΠΟΔΕΙΞΕΩΝ

Ἀναγράφωμεν ἐκ τοῦ συγγράμματος Magnétiseurs et Médecins τοῦ Delbœuf καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ μέλους τῆς Β. Ἀκαδημίας τοῦ Βελγίου, τὸ ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον κεφάλαιον, ὅπως ἴδωσιν οἱ ἀναγνώσται ἅπαξ ἔτι πῶς καὶ οἱ ἐπιστήμονες οἷος ὁ Λομβρόζος παραμορφοῦσιν ἐνίοτε τὴν ἀλήθειαν τῶν πραγμάτων.

. . . . «Τὴν ἔπαθα πολλάκις διότι ἐπίστευσα εἰς τὰς ἀμφιβόλους ἀποφάνσεις. Δύναται τις ν' ἀνάγνώσῃ εἰς τὰς πρὸς τὸν κ. «Θεριάρ ἐπιστολάς μου» τὴν ἐμβριθεῆ ἔρευαν ἐπὶ τῶν εἰς βάρους τοῦ Δονάτου ἐξ ἱστοριῶν τοῦ Δρος Λομβρόζου, τῶν προκαλεσασῶν τὴν ἀπαγόρευσιν τῶν ἐν Μιλάνῳ παραστάσεων τοῦ πρώτου. Ἀπέδειξα, δι' ἀποδεικτικῶν ἐγγράφων ἀνὰ χεῖρας, ὅτι αἱ ἱστορίαι αὗται ἦσαν ψευδεῖς. Ἀνεγράφησαν αὗται ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ κ. Gilles de la Tourette, ἐκ τούτου δὲ πάλιν εἰς τὸν λόγον τοῦ κ. Θεριάρ, καὶ διεσκέδασαν δαψιλῶς τοὺς ρήτορας τῆς Ἀκαδημίας τῆς ἰατρικῆς. Ἴδου αἱ ἱστορίαι αὗται :

1. «Συνεπεῖα ὑπνωτισμοῦ, ἐν τινι παραστάσει, ἀξιωματικὸς τις τοῦ πυροβολικοῦ ἀπώλεσε σχεδὸν τὰς φρένας· ὑφίσταται ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν προσβολὰς αὐτομάτου ὑπνωτισμοῦ ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ ἐλαχίστου στιλπνοῦ πράγματος: ἐνὸς φανοῦ ἀμάξης π. χ., ὃν ἀκολουθεῖ, ὡσεὶ γοητευμένος. Θὰ κατεσυνετρίβετο ἐσπέραν τινὰ ὑφ' ἀμάξης, ἂν ὁ διοικητὴς τῆς πυροβολαρχίας του δὲν τὸν συνεκράτει. Σφοδρὰ ὑστερικὴ κρίσις ἐπηκολούθησε τὴν τελευταίαν σκηνήν, καὶ ὁ δυστυχὴς ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ κλινήρης.

2. «Ὑστερικός τις καὶ ὑπνοβάτης τις πάσχοντες χρονικῶς ἐπανεπέσαν ἀθηνεῖς μετὰ δύο ὑπνωτιστικὰς συνεδρίας.

3. «Δύο φοιτηταὶ τῶν μαθηματικῶν ὑπνωτίσθησαν παρατηροῦντες τοὺς διαθήτας των. Δὲν ἠδύναντο νὰ ἰχνογραφήσωσι.

4 «Σιδηροδρομικός τις ὑπάλληλος ὑπέστη σπασμούς καὶ σφοδρὰν μανίαν, ἐξ ἧς δὲν ἔθεραπεύθη εἰσέτι.

5 «Δύο αξιωματικοί, ύπνωτισθέντες, δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀντι-
στῶσιν εἰς τὰς ἐπιταγὰς τοῦ νὰ παρουσιασθῶσιν εἰς τὸ δημόσιον.

6 «Νεανίας δεκαπενταέτης, τίμιος μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, κα-
τέστη ἐπισηλοῦς ἠθικῆς, προβάς ἀπέναντι μάλιστα αὐτοῦ τοῦ ἰδίου
μαγνητιστοῦ εἰς παράφρονα ἐκβιασμόν. Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἔμεινεν ἄυ-
πνος, καταστάς σχεδὸν ἠλίθιος.»

«Ἴδου διὰ τίνων γελοίων θρύλλων ἐπειράθησαν νὰ κλονίσουν τὰ
νομοθετικά σώματα τῶν κρατῶν, τῶν βασιλείων, τῶν δημοκρατιῶν.
Ἐνθεν μὲν ἀξιωματικοὶ τρέχοντες κατόπιν τῶν φανῶν ἢ ἐπιδεικνυό-
μενοι εἰς τὸ δημόσιον, ἐνθεν δὲ σπουδασταὶ παρατηροῦντες τοὺς δια-
βήτας των. Ἀφ' ἐνὸς πάλιν ἀσθενεῖς πάσχοντες χρονίως καὶ (πρᾶγμα
ἀνήκουστον!) ἐπανασθενοῦντες, ἀφ' ἐτέρου δὲ ὑπάλληλος σιδηρο-
δρόμου ὑποπίπτων εἰς σπασμούς καὶ, πρὸς ἐπίμετρον, νεανίας, τίμιος
τὸ πρῶτον, περιπεσὼν εἰς ἔγκλημα ἐκβιασμοῦ. Ταῦτα πάντα δὲν
παρέχουν ἀφορμὴν ἀπέριου εἰρωνικοῦ γέλωτος, ἂν μὴ λύπης, ἐπὶ τῷ
ὅτι ἐπιστήμονες ἄνθρωποι ἐνεστερνίσθησαν σπουδαίως αὐτοὺς τοὺς
θρύλλους;

Ἄλλ' ἰδοὺ καὶ τὸ ἐπίμετρον τοῦ ἀτοπήματος: αὐταὶ αἱ ἱστορίαι
εἶνε ψευδεῖς!

Μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς «Τρίτης Ἐπιστολῆς» πρὸς τὸν κ. Θε-
ριάρ, ὑπὸ ἡμερομ. 11 Φεβρ. 1888, ἔσχον οἰονεὶ τύψιν συνειδότος,
συζητήσας ἐπ' αὐτῶν ὡσεὶ ἦσαν ἀληθεῖς. Ἡθέλησα λοιπὸν νὰ ἐξευ-
ρευνησῶ τὸ πρᾶγμα. Ἐπρομηθεύθη τὰς ἐφημερίδας τῆς ἐποχῆς: τὴν
Italia τῶν 26—27 Μαΐου καὶ 2—3 Ἰουνίου 1886, τὴν Corriere
de la Sera τῶν 5—6 Ἰουνίου, τὴν Gsyette Piemontaise τῆς 3
Ἰουνίου, ἔγραψα δὲ πρὸς τὸν Δονάτον, τὸν κ. Μορσέλλη, καθηγη-
τὴν ἐν Τουρίνῳ καὶ συνάδελφον τοῦ κ. Λομβρόζου, καὶ πρὸς ἓνα αὐ-
τόπτην μάρτυρα παρατάντα εἰς τὰς παραστάσεις τοῦ Δονάτου εἰς
Τουρίνον καὶ Μιλάνον: ἀνεζήτησα τὰ ὀνόματα, τὰ μέρη, τὰς ἐπο-
χὰς. Τί δὲ ἀνεκάλυψα; Διαψεύσεις ἐν ταῖς ἐφημερίαις τῶν ἐνδιαφερο-
μένων κατὰ τοῦ Λομβρόζου. Ὁ ἀξιωματικὸς τῶν φανῶν (ὁ ὑπολο-
χαγὸς G . . .) οὐδέποτε ὑπνωτίσθη ὑπὸ τοῦ Δονάτου: δὲν ἔτρεχε
κατόπιν τῶν φανῶν: δὲν ἀπώλεσε σχεδὸν τὰς φρένας: οὐδέποτε ἔσχε
κρίσεις ὑστερικές Μόνον, ὡς πολλοὶ ἄνθρωποι (ἐγὼ π. χ.), ὑπνωτί-
ζετο ὑπὸ τῶν φῶτων. Ἰατρός του ἴσα ἴσα ἦτο αὐτὸς ὁ κ. Μορσέλλη,
ὅστις μὲ διεβεβαίωσε περὶ τῆς ἀληθείας τῶν διαψεύσεων.—Ἡ ἱστο-

ρία τοῦ σιδηροδρομικοῦ ὑπαλλήλου (κ. Ἐρκολάνη) διεψεύσθη παρὰ
τοῦ ἰδίου Ἐρκολάνη ἐν τῇ ἐφημερίδι Lombartia τοῦ Μιλάνου τῇ
7—8 Ἰουν. 1886, ἐνθα λέγει ὅτι ἔγραψεν ὡσαύτως καὶ εἰς τὴν Ga-
sette Piemontaise.

Ἡ ἱστορία τοῦ νέου τιμίου εἶναι ἡ ἐκπληκτικωτέρα ἐφεύρεσις τοῦ
δρος Λομβρόζου: τὸ διήγημα ἀνεγράφη εἰς τὸν Φιγαρῶ τὴν 28 Μαΐου.
Ὁ ἐν Ἰταλίᾳ ἀνταποκριτὴς μου ἐβεβαίωσε τὴν ἀλήθειαν τοῦ διη-
γήματος τούτου.—Πρόκειται περὶ φοιτητοῦ ἡλικίας 18 ἐτῶν Ἀχιλ.
δὲ-Τομάζου, ὅστις, ἵνα ἐξοικονομήσῃ τὰ ἐξοδα τοῦ γάμου, ἐπειράθη
νὰ ἐκβιάσῃ τὸν Δονάτον ὅπως τῷ μετρήσῃ χίλια φράγκα, ἐκ-
φοβίσας αὐτὸν ἐπὶ τῇ ἀποκαλύψει δῆθεν τῶν ἀγρυπιῶν του. Μετὰ
τινας ἡμέρας φυλακίσεως, ἀπεφυλακίσθη, ὡς ὑποκύψας εἰς πειρασμὸν
ἀκρίσις. (Ἰδ. ἐπιστολὰς 7ῃν καὶ 8ῃν πρὸς Θιριάρ τῶν 25 Φεβρουα-
ρίου καὶ 2 Μαρτίου 1888 καὶ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Μορσέλλη τῆς
14 Μαρτίου.

Τὸ κατ' ἐμέ, ὅταν βλέπω εἰδικὸν τινα κ. Λομβρόζον, παραμορ-
φοῦντα τόσῳ ὀλοφάνερα τὴν ἀλήθειαν, ὅταν βλέπω ἄλλους παραδε-
χομένους αὐτὰς τόσῳ ἐπιπολαιῶς, ὅταν βλέπω τὸν καθηγητὴν κ.
Μασσάν ἀναγράφοντα τὰς μετὰ ἐξ μῆνας ἀπο τῆς ἀνασκευῆς αὐτῶν
(δι' ἀποδείξεων ἀναμφερρῆστων, εἰς ἃς ὁ κ. Λομβρόζος δὲν ἀπῆντησε),
δὲν δικαιοῦμαι, μεθ' ἅπαντα ταῦτα, νὰ μὴ πιστεύω οὐδ' εἰς τὸν
λόγον τοῦ κ. Λαδάμ;

ΠΝΕΥΜΑΤΟΛΟΓΙΑ ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΗ
ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ
ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΗΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ

(Συνέχ. σελ. 143 φυλλ. 6')

Ἄλλος, ὁ Wei-peh-yang 140 π. Χ. διάσημος ἀλχημιστὴς καὶ
οὗτος, συνέταξε σύγγραμμα περιφημον περὶ τοῦ Ἐλιξηρίου τῆς Ζωῆς.

Ἐπότισε δι' αὐτοῦ τὸν κύνα του, ὅστις κατέπεσεν ὡσεὶ κεραυνόπληκτος, εἶτα τὸν ἀδελφόν του, ὅστις κατέπεσε καὶ αὐτὸς θανάων, μετὰ δὲ ταῦτα ἔπαιε καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐξ αὐτοῦ, παθὼν τὰ αὐτά. Ἄλλ' ἐνῶ ὁ νεώτερος ἀδελφὸς ἠτοίμαζε τὰ πρὸς ἐνταφιασμὸν τῶν πτωμάτων, ἀνηγέρθησαν, ὡς ἐκ μαγίας, ἅπαντες οὗτοι εὖ ἔχοντες καὶ νεάζοντες.

Ὁ διάσημος ἰατρός Hien-yuan-tzen, ὃν τὰ θηρία συνώδευον κατὰ τὴν ἀναζήτησιν τῶν θαυματοποιῶν χόρτων, ἐγένετο ὁρατὸς εἰς διάφορα συγχρόνως μέρη. Ἐπειδὴ ποτε κυρία τις τῆς αὐτῆς τὸν ἐχλεύασε, τὴν μετεμόρφωσεν εἰς γράϊαν, εἰς ἣν πάλιν ζητήσασαν συγγνώμην, ἀπέδωκεν ὁ ἅγιος τὴν ὠραιότητα.

Ζητῶ συγγνώμην παρὰ τῶν ἀναγνωστῶν μου δι' αὐτὴν τὴν σινικήν παρέκβασιν. Ἄλλὰ τὰ τῆς Ἀσίας τόσῳ σήμερον διατελοῦσιν εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν, ὥστε δὲν ἠδυνήθην νὰ μὴ θύσω καγὼ ὀλίγον εἰς τὴν τοιαύτην φορὰν τῶν πραγμάτων. Ἄλλ' ἐπανέρχομαι εἰς τὸ ζήτημα ἐπαναλαμβάνων ὅτι ὁ μύστης κατορθοῖ εὐχερῶς ν' ἀποσπάσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ σώματός του, ἵνα μεταβῇ εἰς μεγάλας ἀποστάσεις καὶ φανερωθῇ εἰς τοὺς φίλους του. Ἡ πράξις ὅμως αὕτη εἶνε πάντοτε ἐπικίνδυνος.

Ἴδου τί γράφει ἀναφορικῶς αὐτοῦ τοῦ διενεργήματος ὁ πρῶτος τάξεως μύστης Jos Peladan, ἐν τῇ μυθιστορία τῆς μεγάλης Ἡθοποιίας του «Ἡ Νίκη τοῦ συζύγου». Ὁμιλεῖ ἐνταῦθα ὁ σοφὸς μάγος Lextenthal:

«Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἐν τῇ ἀγίᾳ τετρακτῇ, θὰ ἐκτελέσω τὴν ὑπόσχασίν μου, διενεργῶν ἤδη ἐνώπιόν σας τὴν προέκτασιν, τὴν ἐκσφενδόνησιν τῆς ψυχῆς ἢ τοῦ ἀστραίου σώματός μου. Θὰ κατακλιθῶ ἐπὶ τοῦ διθανίου τούτου· θὰ κλείσω τοὺς ὀφθαλμούς. Θὰ ἴδῃτε τότε ἀνερχόμενα ἐκ τοῦ ἀδρανῶς μου σφαιρίδια ὑπόλευκα, ἅτινα θὰ πολλαπλασιασθῶσι· τότε δὲ τὸ σκιαγράφημα τοῦ σώματός μου θὰ ἐπιπλεύσῃ ὑπερθεῖν τοῦ πτώματός μου.

«Ἡ καρδία μου ἔσται ἀνεπαίσθητος· ἡ θερμοκρασία θὰ μετριασθῇ. Θ' ἀνοίξῃτε τὸ παραθύρον, διότι τὰ τῆς ὑάλου μόρια δὲν τυγχάνουσιν ἀρκούντως διατεταμένα, κοπιᾶζω δὲ διασχίζων τὸν λίθον.» Ὅταν μὲ ἴδῃτε ἐξερχόμενον τοῦ παραθύρου, ὡσεὶ κολυμβητὴν πλέοντα ἐπὶ τῶν νῶτων, ἐπανεέλθετε πλησίον τοῦ σώματός μου, καὶ μὲ τὸ ἐγγερίδιον εἰς τὴν χεῖρα, ἐπαγρυπνεῖτε, ἵνα μὴ ἐπέλθῃ εἰς αὐτὸ κανὲν στοιχειὸν (élémental). Τὰ στοιχεῖα φαίνονται ὡσεὶ μικραὶ φλόγες· εἶνε δὲ ἐκπεπηγμένα κατὰ τὰ ἄκρα»

Αἱ προκαταρκτικαὶ αὐταὶ σημειώσεις ἦσαν ἀναγκαῖαι διὰ τοὺς ἀγνοοῦντας τὰ περιεργὰ φαινόμενα, τὰ ἐπιβεβαιοῦντα πειραματικῶς τὴν ὑπαρξίν τῆς ψυχῆς, τὴν ἰσχύν αὐτῆς, καὶ τὴν βεβαιότητα τῶν σχέσεων μεταξύ τῶν τεθνεώτων καὶ τῶν ζώντων.

Θ' ἀναγράφωμεν ἤδη διὰ βραχείων τὴν πνευματιστικὴν κίνησιν ἀπὸ τῆς ἀναγεννήσεώς της. Οἱ ἀναγνώσται θὰ ὦσιν οὕτω ἐνήμεροι εἰς αὐτὸ τὸ μέγα πρόβλημα τῶν νεωτέρων χρόνων, δηλ. τὴν πειραματικὴν ἀπόδειξιν τῆς ὑπάρξεως τῆς Ψυχῆς.

Ἄξια σημειώσεως ἡ κατὰ τὴν ἐποχὴν μᾶς ἐμφάνισις Προφητῶν καὶ Τηλεοπτῶν, ἐξεληθόντων ἐκ τῶν κατωτέρων κοινωνικῶν τάξεων, ὡσεὶ θεία διαμαρτορία κατὰ τῆς ἀλαθῆτου ἀξιώσεως τῆς ἀθρήσκου ἐπιστήμης, τῆς βασιζομένης μόνον ἐπὶ ὑποθέσεων, ἀείποτε παρὰ τῶν πραγμάτων διαψευδομένων. Οἱ μεταξύ τοῦ ἀοράτου κόσμου καὶ ἡμῶν μεσάζοντες βρούσι τάνυν. Ἡ μόνη δυσκολία, καὶ αὕτη, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, τυγχάνει ἐκ τῶν μεγίστων καὶ δυσυπερβλήτων ἐν τῇ ἐνεστώσει καταστάσει τῶν γνώσεών μας, ἡ μόνη δυσκολία εἶνε τὸ νὰ διακρίνωμεν τὸν ὃν βαθμὸν πίστεως ὀφείλομεν νὰ δώσωμεν εἰς τὰς Ἀνακοινώσεις τοῦ ἀοράτου καὶ ἀποκρύφου τούτου κόσμου, τοῦ τόσῳ ἰσχυροῦ ἅμα καὶ ἀξιοθαυμάστου.

Νέα εἶναι τὰ πράγματα ταῦτα; Ὀχι. Ἄπαν τὸ ἰνδικὸν θρησκευτικὸν σύστημα, ἅπανα ἡ ἱστορία τῶν ἑβραίων Προφητῶν, βασιζονται ἐπὶ τῆς πραγματικῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ τοῦ ἀοράτου κόσμου, τοῦ παρὰ τῶν ὕλιστῶν χλευαζομένου. Τὸ πεδῖον τούτο προελειάνθη ἐσχάτως παρὰ τοῦ μεγίστου Σουηδοῦ Τηλεόπτου, καὶ σοφοῦ τοῦ 18ου αἰῶνος, τοῦ πνευματοπόρου Ἐμμ. Σβέδεμבורγ, τοῦ γνόντος κατὰ βάθος πᾶσαν ἐπιστήμην καὶ τοῦ ἐναρετωτέρου μάλιστα μεταξύ τῶν σοφῶν. Αὐτὸς μᾶς ἤνοιξε τὰς πύλας τοῦ Οὐρανοῦ. Χάρις εἰς αὐτὸν γινώσκομεν τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν ἄδην, καὶ ὅτι ὁ ἐγκαταλείπων αὐτὸν τὸν κόσμον εὐρίσκει, ἐκεῖ ἄνω τὴν ποινήν ἢ τὴν ἀνταπόδοσιν τῶν πράξεών του.

Ἄλλὰ καὶ ἐν Γαλλίᾳ ἔχομεν μεσάζοντας ἐξόχους, χρησιμεύοντας ὡς ὄργανα εἰς τὰ ἀόρατα ὄντα, τὰ θέλοντα ἢ τὰ ἐπιφορτισμένα ἴσως νὰ μᾶς διαφωτίσωσι τὴν διάνοιαν. Ἐπισκοπήσωμέν τινας αὐτῶν, τοὺς κυριωτέρους.

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

ΒΙΟΙ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΟΛΟΓΩΝ

ΑΛΛΑΝ ΚΑΡΔΕΚ (1)

Ὁ Ἄλλαν Καρδέκ, ἐξοχος Γάλλος συγγραφεὺς καὶ θεμελιωτὴς τῆς φιλοσοφίας καὶ ἐπιστήμης τοῦ Πνευματισμοῦ, ὅστις προσέλαβε δι' ἰδίους λόγους τὸ ψευδώνυμον τοῦτο, ὠνομάζετο ἐκ γενετῆς Λέων-Υπόλυτος-Δενιζάρ-Ριβάλλ. Γεννηθεὶς τὴν 3ην Ὀκτωβρίου τοῦ 1804, ἐξ ἀρχαίας οἰκογενείας, διακριθείσης πάντοτε ἐν τῇ δικαστικῇ ἐξουσίᾳ, δὲν ἠκολούθησε τὸ σταθίον τοῦτο, ἐπειδὴ ἐκ νεαρᾶς του ἡλικίας ἠσθάνετο ἀκατάσχετον κλίσιν εἰς τὴν σπουδὴν τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῆς φιλοσοφίας. Ἀνατραφεὶς δὲ εἰς τὴν σχολὴν τοῦ Πεσταλόζα, εἰς Ὑβερσον τῆς Ἑλβετίας, ἀποκατέστη εἰς τῶν ἐξοχωτέρων καθηγητῶν καὶ τῶν μᾶλλον ζηλωτῶν προσηλυτιστῶν τοῦ περὶ ἀνατροφῆς καὶ ἐκπαιδεύσεως συστήματος αὐτοῦ, ὅπερ ἐξήκασε μεγίστην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς μεταρρυθμίσεως τῶν σπουδῶν καθ' ἅπασαν τὴν Γερμανίαν καὶ τὴν Γαλλίαν.

Πεπροικισμένος ὑπὸ διανοίας ἐξόχου, καὶ ἐλκυόμενος εἰς τὸ διδάσκειν ὑπὸ τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῶν εἰδικῶν αὐτοῦ προσόντων, εὐθύς ἀπὸ τῆς δεκατετραετοῦς ἡλικίας του, ἐδίδασκεν εἰς τοὺς συμμαθητάς του, ὅσοι εἶχον ὀλιγωτέρας αὐτοῦ γνώσεις, ὅ,τι αὐτὸς περιπλέον ἐγίνωσκεν. Εἰς τὴν σχολὴν ταύτην ἀνεπτύχθησαν εἰς αὐτὸν αἱ ἰδέαι ἐκεῖναι, αἵτινες ἔμελλον βραδύτερον νὰ τὸν ἀνουψώσωσιν εἰς τὴν τάξιν τῶν φιλοπροόδων καὶ ἐλευθεροφρόνων.

Γεννηθεὶς εἰς τὴν καθολικὴν θρησκείαν, ἀλλ' ἀνατραφεὶς εἰς χῶ-

(1) Ἐδει βεβαίως νὰ προτάξωμεν τὸν βίον τοῦ Πυθαγόρου, ἀλλ' ἐξανάγκης ἀναβάλλομεν αὐτὸν εἰς ἕτερον προσεχὲς φυλλ., καθὸ μὴ ἔχοντες προχείρους τὰς πηγὰς ἐξ ὧν θὰ ἐρανισθῶμεν τὰ τοῦ βίου αὐτοῦ τοῦ μεγίστου Μύστου τῆς ἀρχαιότητος.

ραν προτεσταντικὴν ἕνεκα τῶν ἐκ μισαλλοδοξίας προσβολῶν ἃς εἶχεν ὑποστῆ διὰ τὸ θρησκευτικὸν τοῦτο ζήτημα, συνέλαβε προῖμως τὴν ἰδέαν θρησκευτικῆς τινος μεταρρυθμίσεως διὰ τὴν ὁποίαν εἰργάσθη σιωπηλῶς ἐπὶ πολλὰ ἔτη, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ κατορθώσῃ τὴν ἐνοποίησιν τῶν θρησκειῶν, ἀλλ' ἔστερεῖτο τότε τοῦ ἀπαραιτήτου στοιχείου πρὸς λύσιν τοῦ μεγάλου τούτου προβλήματος.

Ὁ Πνευματισμὸς ἦλθε κατόπιν ἵνα τῷ προσφέρῃ καὶ τῷ ἐναποτυπώσῃ εἰδικὴν διεύθυνσιν εἰς τὰ ἔργα καὶ εἰς τοὺς σκοποὺς του.

Τελειώσας τὰς σπουδὰς του, ἦλθεν εἰς Γαλλίαν καὶ ἐπειδὴ ἐγνώριζε κατὰ βάθος τὴν γερμανικὴν, μετέφρασεν εἰς αὐτήν, χάριν τῶν Γερμανῶν, διάφορα ἔργα περὶ ἀνατροφῆς καὶ ἠθικῆς, καὶ ἰδίως, ὅπερ εἶναι χαρακτηριστικόν, τὰ τοῦ Φενελῶνος, ἅπερ μᾶλλον τὸν ἔθελγον.

Ἦτο μέλος πολλῶν σοφῶν ἐταιριῶν, μεταξύ δ' ἄλλων, καὶ τῆς ἐν Ἀρρᾷ Ἀκαδημίας, ἣτις, εἰς τὸ διαγώνισμα αὐτῆς τοῦ 1831 ἐστεφάνωσεν αὐτὸν δ' ἐν ἀξιομνημόνευτον ὑπόμνημα περὶ τοῦ ζητήματος «Ποῖον εἶναι τὸ σύστημα τὸ μᾶλλον συμβιβασζόμενον πρὸς τὰς ἀνάγκας τῆς ἐποχῆς;»

Ἀπὸ τοῦ 1835 μέχρι τοῦ 1840 ἐσύστησεν ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ οἰκῆματι, ἀδὸς de Sévres» εἰδὸς τι σχολῆς ὅπου ἐδίδασκε δωρεὰν τὴν χημείαν, τὴν φυσικὴν, τὴν συγκριτικὴν ἀνατομίαν, τὴν ἀγρονομίαν κλπ. Ἡ ἐπιχείρησις αὕτη εἶναι ἀξία ἐπαίνων, καθ' ἅπαντας μὲν τοὺς χρόνους, πρὸ πάντων ὅμως εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν εὐάριθμοι διάνοιαι ἀπετόλμων νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν ὁδὸν ταύτην.

Σταθερῶς ἐνασχολούμενος ὅπως καταστήσῃ ἐπαγωγὰ καὶ ἐνδιαφέροντα τὰ περὶ ἀνατροφῆς συστήματα, ἐφεύρε ταῦτοχρόνως μεγαλοφυᾶ τινὰ μέθοδον, πρὸς τὸ μανθάνειν τὴν λογιστικὴν, καὶ μνημονικὸν πίνακα τῆς ἱστορίας τῆς Γαλλίας, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ἐντυπώσῃ ἐν τῇ μνήμῃ τὰς χρονολογίας τῶν ἀξιομνημονεύτων γεγονότων καὶ ἀνακαλύψεων, αἵτινες ἐλάμπρυναν ἐκάστην βασιλείαν.

Μεταξὺ δὲ τῶν περὶ ἀνατροφῆς καὶ ἐκπαιδεύσεως πολυαρίθμων αὐτοῦ ἔργων, ἀναφέρομεν τὰ ἐξῆς: «Σχέδιον προταθὲν πρὸς βελτιώσιν τῆς δημόδους διδασκαλίας» (1828): «Μαθήματα πρακτικῆς καὶ θεωρητικῆς ἀριθμητικῆς» κατὰ τὴν μέθοδον τοῦ Πεσταλόζη, πρὸς χρῆσιν τῶν παιδαγωγῶν καὶ τῶν μητέρων. (1819). «Ἐγχειρίδιον ἐξετάσεων διὰ τὰ περὶ ἱκανότητος διπλώματα». «Λύσεις λογικαὶ τῶν

ἀριθμητικῶν καὶ γεωμετρικῶν ζητημάτων καὶ προβλημάτων» (1846). «Κατηχητικὴ γραμματικὴ τῆς γαλλικῆς γλώσσης» (1848). «Πρόγραμμα τῶν χρησίμων μαθημάτων χημείας, φυσικῆς ἀστρονομίας καὶ φυσιολογίας» ἅπερ ἐδίδασκεν ἐν τῷ πολυμαθητικῷ λυκείῳ. Γυμνάσματα τακτικὰ τῶν ἐξετάσεων τοῦ Hôtel-de-Ville καὶ τῆς Sorbonne» συνοδευόμενα ὑπὸ εἰδικῶν γυμνασμάτων ἐπὶ τῶν ὀρθογραφικῶν δυσκολιῶν (1849), ἔργον τὰ μάλα ἐκτιμώμενον κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐμφανίσεώς του, καὶ τοῦ ὁποίου ἐσχάτως νέαν ἐκδοσιν ἐνήργησεν.

Πρὶν δὲ ὁ Πνευματισμὸς καταστήσῃ δημῶδες τὸ ψευδώνυμον «Ἄλλαν Καρδέκ», εἶχεν ἤδη, ὡς βλέπει τις, δοξασθῆ διὰ τῶν παντοειδῶν αὐτοῦ ἔργων, σκοπὸν προτιθέμενος τὸ νὰ διαφωτίσῃ τὰ πλήθη, καὶ νὰ προσκολλήσῃ αὐτὰ ἐπὶ μᾶλλον εἰς τὴν οἰκογένειαν καὶ τὴν πατρίδα των.

Περὶ δὲ τὸ 1855 ἄμα ἐγένετο λόγος περὶ τῶν ἐκδηλώσεων τῶν πνευμάτων, ὁ Ἄλλαν Καρδέκ παρεδόθη ἀμέσως εἰς ἐπιμόρους παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ φαινομένου τούτου καὶ ἀφωσιώθη κυρίως εἰς τὸ νὰ πορισθῇ ἐκ τούτου φιλοσοφικὰ συμπεράσματα. Εὐθύς δ' ἐξ ἀρχῆς διείδεν ἐν αὐτοῖς τὴν ἀρχὴν τῶν νέων φυσικῶν νόμων, τῶν διεπόντων τὰς σχέσεις τοῦ ὄρατου καὶ τοῦ ἀόρατου κόσμου, ἀνεγνώρισεν ἐν τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ τελευταίου τούτου μίαν τῶν δυνάμεων τῆς φύσεως, τῆς ὁποίας ἡ γνῶσις ἐμελλε νὰ ἐπιχύσῃ τὸ φῶς ἐπὶ πληθῆος προβλημάτων, ἀλύτων τέως νομιζόμενων, καὶ ἐνόησε τὴν δύναμιν αὐτῆς ὑπὸ θρησκευτικὴν ἔποψιν.

Τὰ περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης κυριώτερα αὐτοῦ συγγράμματα εἰσὶ τὰ ἐξῆς. «Τὸ βιβλίον τῶν πνευμάτων» διὰ τὸ φιλοσοφικὸν μέρος τοῦ ὁποίου πρώτη ἐκδοσις ἐφάνη τὴν 18ην Ἀπριλίου 1857. «Τὸ βιβλίον τῶν μεσαζόντων» διὰ τὸ πειραματικὸν καὶ ἐπιστημονικὸν μέρος (κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1861). «Τὸ Εὐαγγέλιον κατὰ τὸν Πνευματισμὸν» διὰ τὸ ἠθικὸν μέρος (κατ' Ἀπρίλιον τοῦ 1864). «Ὁ Οὐρανὸς καὶ ὁ Ἄδης», ὅπου δείκνυται ἡ δικαιοσύνη καὶ φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ κατὰ τὸν πνευματισμὸν (κατ' Αὐγούστον τοῦ 1865). «Ἡ γένεσις» πραγματευομένη περὶ τῶν θαυμάτων καὶ τῶν πόσφητειῶν, (κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1868). «Ἐπιθεώρησις πνευματιστικῆς» περιοδικὸν ψυχολογικῶν σπουδῶν ἀρξάμενον τὴν 1ην Ἰανουαρίου 1858. Τὴν δὲ 1ην Ἀπριλίου 1858 ἔθηκε τὰς βάσεις τῆς πρώτης τακτικῆς σύστηθείσης πνευματιστικῆς ἐταιρίας, ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ἐταιρία πα-

ρισινῆ τῶν πνευματιστικῶν σπουδῶν», τῆς ὁποίας σκοπὸς εἶναι ἡ μελέτη καὶ σπουδὴ παντὸς δυναμένου νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν πρόσδον τῆς νέας ταύτης Ἐπιστήμης. Ὁ Ἄλλαν Καρδέκ διαμαρτύρεται ὅτι οὐδὲν ἔγραψεν ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν ἰδεῶν προκατειλημμένων ἢ συστηματικῶν, ἀλλ' ἔχων χαρακτῆρα ψυχρὸν καὶ γαλήνιον παρατήρησε τὰ γεγονότα, καὶ ἐκ τῶν παρατηρήσεών του ἐξήγαγε τοὺς διέποντας αὐτὰ νόμους. Πρῶτος παρέδωκε τὴν θεωρίαν αὐτῶν καὶ ἐσχημάτισε σύστημα μεθοδικὸν καὶ κανονικὸν περὶ αὐτῶν.

Ἀποδείξας δὲ ὅτι τὰ γεγονότα, ψευδῶς χαρακτηρισθέντα ὡς ὑπερφυσικά, ὑπάγονται εἰς νόμους, εἰσήγαγεν αὐτὰ εἰς τὴν τάξιν τῶν φυσικῶν φαινομένων καὶ κατέστρεψεν οὕτω τὸ τελευταῖον καταφύγιον τοῦ θαυμασίου, τὸ ἐν τῶν στοιχείων τῆς δεισιδαιμονίας.

Κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη, ὅτε ἐγένετο λόγος περὶ πνευματιστικῶν φαινομένων, αἱ ἐκδηλώσεις αὐταὶ ὑπῆρξαν ἀντικείμενα περιεργείας μᾶλλον ἢ σπουδαίας μελέτης, τὸ δὲ «Βιβλίον τῶν Πνευμάτων» παρουσίασε τὸ πρᾶγμα ὑπὸ ὅλως ἀλλοίαν ἔποψιν. Τότε ἀφῆκαν τὰς στροφομένας τραπέζας, αἵτινες ἦσαν το προανάκρουσμα, οὕτως εἰπεῖν, καὶ ἀφωσιώθησαν εἰς σύστημα διδασκαλίας, περιλαμβάνον πάντα τὰ τὴν ἀνθρωπότητα ἐνδιαφέροντα προβλήματα.

Ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ βιβλίου τῶν πνευμάτων χρονολογεῖται ἡ ἀληθὴς θεμελιωσις τοῦ πνευματισμοῦ, ὅστις ἕως τότε, κατεῖχε στοιχεῖα μόνον διεσπαρμένα ἄνευ συναρμολογήσεως, καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἀξία δὲν ἠδύνατο ὑπὸ πάντων νὰ ἐννοηθῇ. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς δ' ἐκείνης, ἡ διδασκαλία ἐφελύσασα τὴν προσοχὴν τῶν σπουδαίων ἀνδρῶν, ἔλαβε ταχεῖαν ἀνάπτυξιν. Ἐντὸς δ' ὀλίγων ἐτῶν αἱ ἰδέαι αὐταὶ εὗρον πολυαριθμὸς θιασώτας εἰς ὅλας τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας καὶ εἰς ὅλας τὰς χώρας. Ἡ ἐπιτυχία αὕτη, ἄνευ τινὸς προηγουμένου, ὀφείλεται μὲν ἀναμφιβόλως εἰς τὰς συμπαθείας τὰς ὁποίας αἱ ἰδέαι αὐταὶ εὗρον, οὐχ' ἥττον ὅμως καὶ εἰς τὴν σαφήνειαν, ἣτις εἶναι ἐν τῶν διακρινόντων τὰ συγγράμματα τοῦ Ἄλλαν Καρδέκ χαρακτηριστικῶν.

Ἀπέχων τῶν ἀφηρημένων τύπων τῆς μεταφυσικῆς κατῳρθοῦ ὥστε οἱ ἀναγινώσκοντες τὰ συγγράμματά του νὰ ἐννοῶσιν αὐτὰ ἀκόπως, ὅπερ εἶναι οὐσιώδης ὄρος διὰ τὴν διάδοσιν μιᾶς ιδέας.

Ἐφ' ὅλων τῶν ἀμφισβητούμενων σημείων ἡ κρίσις του πλήρης βαθείας λογικῆς ὀλιγίστην λκβὴν παρέχει πρὸς ἀνασκευὴν, προδια-

θέτει δὲ τὸν ἀναγνώστην εἰς τὴν πίστιν. Αἱ ὕλικαὶ ἀποδείξεις τὰς ὁποίας ὁ Πνευματισμὸς δίδει περὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς ψυχῆς, καὶ τῆς μελλούσης ζωῆς συντελοῦσι τὰ μέγιστα εἰς τὴν καταστροφὴν τῶν ὑλιστικῶν καὶ πανθειστικῶν ἰδεῶν. Μία δὲ τῶν γονιμωτέρων ἀρχῶν τῆς διδασκαλίας ταύτης, ἣτις πηγάζει ἐκ τῶν προηγουμένων, εἶναι καὶ ἡ πληθὺς τῶν ὑπάρξεων, ἐννοηθεῖσα μὲν ὑπὸ πλήθους φιλοσόφων ἀρχαίων τε καὶ νεωτέρων, ἐν δὲ τοῖς τελευταίοις χρόνοις ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Ρεϋνάνδου Καρόλου Φεϋριέ, τοῦ Εὐγενίου Σὺη τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ, καὶ ἄλλων, ἀλλὰ διαμείνασα ἐν καταστάσει ὑποθέσεως ἢ ὡς σύστημα· ἐνῶ ὁ πνευματισμὸς, βεβαιῶν τὴν πραγματικότητα αὐτοῦ, ἀποδεικνύει ὅτι εἶναι ἐν τῶν οὐσιωδῶν προσόντων τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐκ τῆς ἀρχῆς δὲ ταύτης ἀπορρέει ἡ λύσις πασῶν τῶν φαινομενικῶν ἀνωμαλιῶν τῆς ζωῆς καὶ ὄλων τῶν διανοητικῶν, ἠθικῶν καὶ κοινωνικῶν ἀνισοτήτων. Τοιοῦτοτρόπως δὲ ὁ ἄνθρωπος γινώσκει πόθεν ἐρχεται, ποῦ ὑπάγει, πρὸς ποῖον σκοπὸν εὐρίσκεται ἐπὶ τῆς γῆς καὶ διατι ὑποφέρει.

Αἱ ἔμφυτοι ἰδέαι, ἐξηγοῦνται διὰ τῶν εἰς προγενεστέρως ὑπάρξεις ἀποκτηθεισῶν γνώσεων· ἡ πρόοδος τῶν λαῶν καὶ τῆς ἀνθρωπότητος, διὰ τῶν ἀνδρῶν τῶν παρελθουσῶν γεννεῶν, οἵτινες ἀναζητῶσιν, ἀφοῦ προοδεύσωσιν, αἱ δὲ συμπάθειαι καὶ ἀντιπάθειαι, διὰ τῶν προγενεστέρων καλῶν ἢ κακῶν σχέσεων. Αἱ σχέσεις αὗται, αἵτινες συνδέουσι τὴν μεγάλην ἀνθρωπίνην οἰκογένειαν ὄλων τῶν ἐποχῶν, παρέχουσιν ὡς βάσιν τοῦς αὐτοῦς νόμους τῆς φύσεως, περιπλέον δὲ καὶ μίαν θεωρίαν εἰς τὰς μεγάλας ἀρχὰς τῆς ἀδελφότητος, τῆς ἰσότητος, τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς παγκοσμίου ἀλληλεγγύης.

Ἄντι τῆς ἀρχῆς «ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας δὲν ὑπάρχει σωτηρία», ἣτις διατηρεῖ τὴν διαίρεσιν καὶ δυσμένειαν μεταξὺ τῶν θρησκευτῶν, καὶ ἣτις συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ χυθῶσιν τόσα αἵματα, ὁ Πνευματισμὸς ἔχει ὡς ἀξίωμα «Ἐκτὸς τῆς φιλανθρωπίας δὲν ὑπάρχει σωτηρία» ἐν ἄλλαις λέξεσι κηρύττει τὴν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἰσότητα μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, τὴν ἐπιείκειαν, τὴν ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεως καὶ τὴν ἀμοιβαίαν εὐμένειαν.

Ἄντι τῆς τυφλῆς πίστεως ἣτις ἐκμηδενίζει τὴν ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεως καὶ τῆς σκέψεως, διδάσκει: «ἀσάλευτος πίστις εἶναι ἐκείνη ἣτις δύναται νὰ προσβλέπῃ τὸ λογικὸν κατὰ πρόσωπον καθ' ὅλας τὰς ἡλικίας τῆς ἀνθρωπότητος, ἐκείνη δηλαδή ἣτις δύναται

νὰ συμβιβάζεται μετὰ τοῦ λογικοῦ πάντοτε. Εἰς τὴν πίστιν ἀπαιτεῖται μία βάσις, ἡ δὲ βάσις αὕτη εἶναι ἡ ἐντελής διάνοια Ἐκείνου εἰς ὃν ὀφείλει τις νὰ πιστεύῃ· διὰ νὰ πιστεύῃ δὲ τις δὲν ἀπαιτεῖται μόνον νὰ βλέπῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐννοῇ. Ἡ τυφλὴ πίστις δὲν εἶναι πλέον τοῦ παρόντος αἰῶνος, διὰ τοῦτο, τὸ δόγμα κυρίως τοῦτο τῆς τυφλῆς πίστεως, ὡθεὶ σήμερον τοὺς πλείστους εἰς τὴν ἀπιστίαν, ἐπειδὴ θέλει νὰ ἐπιβάλληται καὶ ἀπαιτεῖ τὴν παράδοσιν τῶν πολυτιμωτέρων δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου, «τοῦ λογικοῦ καὶ τοῦ αὐτεξουσιοῦ.» (Εὐαγγέλιον κατὰ τὸν Πνευματισμὸν).»

Ἐπὶ τέλους, ὁ Ἀλλὰν Καρδέκ, ἐργάτης ἀκαταπόνητος, πρῶτος δὲ καὶ τελευταῖος πάντοτε εἰς τὸ ἔργον, ὑπέκυψεν εἰς τὸν κοινὸν νόμον τῆς φύσεως, παραδούς τὸ πνεῦμα τὴν 31ην Μαρτίου 1869, καθ' ὃν χρόνον ἠτοιμάζετο ν' ἀλλάξῃ οἴκημα, ἕνεκα τῶν ὁσημέραι αὐξανομένων αὐτοῦ ἐργασιῶν. Περὶ τῶν πολλῶν ἔργων του, ἅτινα ἦσαν ἐν τῷ τελειοῦσθαι ἢ ἀνέμενον τὸν ἀρμόδιον καιρὸν τῆς ἐκδόσεως αὐτῶν θὰ ἐπανέλθωμεν ἄλλοτε, ὅπως ἀποδειξόμεν ἐτι μᾶλλον τὴν ἐντάσιν καὶ τὴν δύναμιν τῶν σκέψεων αὐτοῦ. Ἀπέθανε δ' ἐργαζόμενος, ὅπως ἔζησεν. Ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν ἔπασχεν ἐκ καρδιακοῦ νοσήματος, ὅπερ μόνον διὰ διανοητικῆς ἀναπαύσεως καὶ σωματικῆς τινος ἐργασίας ἠδύνατο νὰ καταπολεμηθῇ. Ἄλλ' ἀφωσιωμένως ὄλως εἰς τὸ ἔργον ὁ Ἀλλὰν Καρδέκ, ἀπεποιεῖτο πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο γ' ἀπορροφήσῃ καὶ μίαν μόνην τῶν πολυτίμων αὐτοῦ στιγμῶν, πρὸς βλάβην τῶν προσφιλῶν ἀσχολιῶν του. Καὶ εἰς αὐτὸν δέ, ὡς καὶ εἰς πάντας τοὺς πολὺ ἀφωσιωμένους, ἐφαρμόζεται ἡ παροιμία «ἡ λάμα ἔφαγε τὴν θήκην». Διότι, καίτοι τὸ σῶμα του ἐξησθένει, ὁσημέραι, τὸ πνεῦμα του καθιστάμενον ζωηρότερον, ἐνεργητικώτερον καὶ μᾶλλον γόνιμον, ἐπεξέτεινε καθ' ἑκάστην ἐπὶ πλέον τὸν κύκλον τῶν ἐνεργειῶν του. Ὄθεν εἰς τὸν ἄνισον τοῦτον ἀγῶνα ἡ ὕλη δὲν ἠδύνατο αἰωνίως ν' ἀνθίσταται· ὑπέκυψεν· ἡ καρδιακὴ ἀρτηρία διερράγη, καὶ ὁ Ἀλλὰν Καρδέκ ἔπεσε κεραυνόπληκτος. Καί, ἔλλειψε μὲν εἰς ἄνθρωπος ἐκ τῆς γῆς, ἀλλ' ἐν μέγα ὄνομα κατελάμβανε θέσιν μεταξὺ τῶν ἐνδοξοτήτων τοῦ αἰῶνος τούτου, καὶ ἐν μέγα καὶ ὑψηλὸν πνεῦμα ἐπανήρχετο εἰς τὸ ἄπειρον, ὅπου πάντες οἱ παρηγορηθέντες καὶ φωτισθέντες ὑπ' αὐτοῦ ἐπερίμενον ἀνυπομόνως τὴν ἀφίξιν του.

«Ὁ θάνατος, ἔλεγεν ἐσχάτως ἀκόμη, ὁ θάνατος ἐνέσκηψε φοβερός εἰς τὰς τάξεις τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν! . . . Τίνα ἄραγε θὰ ἐπέλθῃ

νῦν ν' ἀπελευθερώσῃ;» Ἀπῆλθε δὲ μετὰ τόσους ἄλλους, ὅπως ἀναβαπτισθεὶς εἰς τὸ ἄπειρον, εἰς τὸ ἄπειρον ζητήσῃ νέα στοιχεῖα πρὸς ἀναγέννησιν τοῦ ὑπὸ μιᾶς ἀδιακόπου ἐργατικῆς ζωῆς φθαρέντος ὀργανισμοῦ αὐτοῦ. Ἀνεχώρησε μετ' ἐκείνων οἵτινες ἔσονται οἱ φάρος τῆς νέας ἀναγεννήσεως, ὅπως ἐπανελθὼν μετ' ὀλίγον μετ' αὐτῶν, ἐξακολουθήσῃ καὶ ἀποτελειώσῃ τὸ ἔργον τὸ ὑποῖον ἐνεπιστεύθη εἰς χεῖρας ἀφωσιωμένας.

Τίς ἐξ ἡμῶν, χωρὶς νὰ ὀνειδισθῇ ὡς οἰηματίας, ἤθελε δυνηθῆ νὰ καυχηθῇ ὅτι κατέχει τὸ μεθοδικὸν καὶ διοργανωτικὸν πνεῦμα, δι' οὗ διαλάμπουσιν ὅλα τὰ ἔργα τοῦ διδασκάλου; Μόνη ἡ διανοητικὴ αὐτοῦ ἰσχὺς ἠδύνατο νὰ συγκεντρώσῃ τόσον διάφορον ὕλην, νὰ τὴν λειάνῃ καὶ νὰ τὴν διαπλάσῃ, ὅπως τὴν διαχύσῃ κατόπιν ὡς δρόσον εὐεργετικὴν εἰς τὰς ψυχάς, τὰς ποθοῦσας νὰ τὴν γνωρίσουν καὶ τὴν ἀγαπήσουν.

Ὁξύνους, σύντομος καὶ ἐμβριθῆς ὢν, ἐγνώριζε νὰ γίνηται ἀρεστός καὶ καταληπτὸς εἰς γλῶσσαν ἀπλὴν καὶ ὑψηλὴν ἐν ταῦτῳ, ἀπέχων ἐπίσης τοῦ οἰκογενειακοῦ ὕφους ὅσον καὶ τῶν μεταφυσικῶν ἀσαφειῶν.

Καίτοι δὲ αἱ ἐργασίαι τοῦ ἀκαταπαύστως ἠϋξάνον ἐνεκα τῆς καθ' ἐκάστην αὐξήσεως τῶν σχέσεων του καὶ τῶν ἀκαταπαύστων ἀνακαλύψεων τοῦ Πνευματισμοῦ, συνησθάνθη τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ προσεταιρισθῇ διανοίας τινάς, ὡς βοηθοὺς, προπαρασκευάζων ταυτοχρόνως τὸν νέον ὀργανισμόν τῆς διδασκαλίας καὶ τῶν ἔργων του, ὅτε μᾶς ἀφῆκεν ὅπως μεταβῆ εἰς κόσμον καλλίτερον, λάβῃ τὴν ἀμοιβὴν τῆς ἐκπληρωθείσης ἀποστολῆς του καὶ συλλέξῃ τὰ στοιχεῖα νέου ἔργου, ὅπερ, ἐπανελθὼν, θέλει ἐκπληρώσῃ αὐτὸς μετ' ἀφοσιώσεως καὶ θυσίας.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν ὑπάρχει πλέον, ἀλλ' ἡ ψυχὴ του θέλει διαμῆνει μεταξύ ἡμῶν εἶναι προστάτης βέβαιος· ἐν φῶς ἐπὶ πλέον, καὶ ἐργάτης ἀκατάβλητος δι' οὗ αἱ φάλαγγες τοῦ αὐλοῦ κόσμου ἠϋξήσαν ὅπως δ' ἐπὶ τῆς γῆς, θὰ δύναται καὶ ἐκεῖθεν νὰ ἐμπνέῃ καταλλήλους συμβουλὰς· θέλει μετριάξῃ τὸν πρόωρον ζῆλον τῶν ἐνθέρμων ὁπαδῶν, βοηθεῖ δὲ τοὺς εἰλικρινεῖς καὶ ἀφιλοκερδεῖς, καὶ ὑποστηρίζει τοὺς δειλοὺς. Βλέπει δὲ καὶ γινώσκει σήμερον πᾶν ὅ,τι προέβλεπε σχεδὸν πρὶν. Πλὴν τῶρα δὲν ὑπόκειται πλέον οὔτε εἰς ἀβεβαιότητα οὔτε εἰς ἐξασθενήσεις· θέλει δὲ μεταδίδει καὶ εἰς ἡμᾶς τὴν πεποιθη-

σίν του, παρέχων ψηλαφητὰς ἀποδείξεις περὶ τοῦ σκοποῦ. καὶ δεικνύων ἡμῖν τὴν ὁδὸν διὰ τῆς σαφοῦς καὶ ἀκριβοῦς ἐκείνης γλώσσης του, ἣτις ἐναπέλιπε τύπον εἰς τὰ τῆς φιλολογίας χρονικά.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν ὑπάρχει πλέον, τὸ ἐπαναλαμβάνομεν, ἀλλ' ὁ Ἄλλαν Καρδέκ εἶναι ἀθάνατος· καὶ ἡ μνήμη του, τὰ ἔργα του καὶ τὸ πνεῦμά του θὰ ἦναι πάντοτε μετ' ἐκείνων, οἵτινες θέλουσι κρατεῖ στερεῶς καὶ ὑψηλὰ τὴν σημαίαν τὴν ὁποῖαν ἐγίνωσκε πάνττε νὰ καθιστᾷ σεβαστήν.

Ἰσχυρὰ προσωπικότης, συνέστησε τὸ ἔργον· ἦτο ὁ ὁδηγὸς καὶ τὸ φῶς πάντων τοῦ λοιποῦ τὸ ἔργον θὰ κατέχη τὴν θέσιν τοῦ προσώπου. Δὲν θὰ προσκολλᾶται τις πλέον εἰς τὸν Ἄλλαν Καρδέκ, ἀλλ' εἰς τὸν πνευματισμόν, τοιοῦτον ὃν αὐτὸς τὸν συνέστησε, καὶ διὰ τῶν κατ' ἔμπνευσιν αὐτοῦ συμβουλῶν ἡμεῖς θέλομεν προχωρήσει μὲ βῆμα σταθερὸν πρὸς τὰς εὐτυχεῖς φάσεις τὰς ὑποσχεθείσας διὰ τὴν ἀνθρώπινον ἀναγέννησιν.

Ἐπὶ τῆς σημαίας του εἶχε κεχαραγμένας τὰς λέξεις «Ἐργασία, ἀλληλεγγύη, ἀνεκτικότης». «Ἄς εἴμεθα λοιπὸν καὶ ἡμεῖς ὡς ἐκεῖνος, ἀκούραστοι καὶ κατὰ τὰς εὐχάς του ἀνεκτικοὶ καὶ ἀλληλέγγυοι, καὶ ἕκαστος ἄς προσπαθῇ νὰ πράττῃ τὸ καθήκον του, τιθέμενος κατὰ μέρος πᾶν ζήτημα προσωπικόν, ἵνα συντελέσῃ εἰς τὸ γενικὸν καλόν.

Δὲν θὰ ἠδυνάμεθα νὰ εἰσέλθωμεν ὑπὸ εὐνοικωτέρους οἰωνοὺς εἰς τὴν νέαν φάσιν ἣτις ἤδη ἤρξατο διὰ τὸν πνευματισμόν, εἰμὴ γνωστοποιούντες εἰς τοὺς ἀναγνώστας, ἐν βραχεῖ σκιαγραφίᾳ, τίς ὑπῆρξε καθ' ἅπαντα αὐτοῦ τὸν βίον ὁ ἀδιάφθορος καὶ σεβαστὸς ἀνὴρ, ὁ εὐφυῆς καὶ γόνιμος σοφός, τοῦ ὁποίου ἡ μνήμη θέλει μεταβιβασθῆ εἰς τοὺς μέλλοντας αἰῶνας, περιβαλλομένη ὑπὸ τῆς ἀκτινοβόλου αἰγλης τῶν εὐεργετῶν τῆς ἀνθρωπότητος,

(Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ γαλλικοῦ ὑπὸ Δ. Κ.)

ΤΟ ΧΑΡΤΟΠΑΙΓΝΙΟΝ

ΤΟ ΝΕΟΝ ΑΡΘΡΟΝ ΤΩΝ «ΚΑΙΡΩΝ»

Δύο ὀλέθρια πάθη παρασύρουσιν ἰσχυρῶς τὸν ἄνθρωπον, ἐξωθοῦντα αὐτὸν μοιραίως πρὸς τὴν ἠθικὴν ἐξαχρείωσιν καὶ τὴν ἀπώλειαν, τὸ πρὸς τὰς γυναῖκας ἐμμανές καὶ τὸ πάθος τῶν τυχηρῶν παιγνιδίων. Οἱ νέοι ἰδίως ἄνθρωποι, οἱ δεσποζόμενοι ὑπὸ τῶν αἰσθήσεων καὶ τοῦ πόθου τῶν σωματικῶν ἡδονῶν, γοητεύονται φύσει ὑπὸ τῶν ἰσχυρῶν συγκινήσεων καὶ γίνονται διὰ τῆς ἐξέως ἢ τῶν φυσικῶν ἀπολαύσεων ἑλάσσονες παθῶν. Ἐντεῦθεν πηγάζουσι τὰ καταστρεπτικὰ αὐτῶν ἐλαττώματα, ἀνοίγεται δὲ πρὸ τῶν ποδῶν αὐτῶν ἡ ἄβυσσος τῆς ἀπωλείας.

Δύο καταχθόνιοι δαίμονες ὀδηγοῦσιν ἰσχυρῶς πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς κακίας τοὺς νέους ἄνθρώπους, ὑπούλως φέροντες θελκτικῆς ἡδονῆς προσωπίον, αἱ γυναῖκες καὶ τὸ χαρτοπαίγνιον. Ἀλλὰ τὴν μὲν πρὸς τὰς γυναῖκας ἀκατάσχετον ροπὴν κολάζει ἢ μᾶλλον ἐξαλείφει ὁ χρόνος, ἡβὴν καὶ νεότητα ἐξαφανίζων, τὸ δὲ πάθος τοῦ χαρτοπαίγνιου ἐνισχύει διὰ τοῦ χρόνου ἢ ἀχαλίνωτος ἐξίς, δήμευροῦσα τὴν ἐκ τῆς ἀργίας πενίαν, τῶν ἡθῶν τὴν φαυλότητα καὶ τῶν οἰκογενειῶν τὴν κακοδαιμονίαν. Ὁ χαρτοπαίκτης φθείρει τὸ βαλάντιον καὶ τὴν ὑγίαν, διαφθείρεται ἐν τῇ ἀργίᾳ καὶ τῇ ἐμπαθείᾳ, ἐξωθεῖται πρὸς τὸ ἔγκλημα, τὸν δόλον καὶ τὴν αἰσχροκέρδειαν, ἀποβαίνει δὲ βαθμηδὸν κακὸς πολίτης, ἐλεεινὸς ἰδιώτης, δλέθριος πατὴρ καὶ σύζυγος. Εἰς τὸ πάθος δὲ τοῦ χαρτοπαίγνιου ἐξωθοῦνται εὐχερῶς οἱ νέοι ἄνθρωποι, εὐρίσκοντες πρόχειρα καὶ ἐλεύθερα χαρτοπαικτεῖα.

Τούτων ἕνεκα ἀπάντων οἱ νόμοι πανταχοῦ τιμωροῦσι τὴν χαρτοπαίξιαν, αἱ δὲ κυβερνήσεις αὐστηρῶς ἀπαγορεύουσι τὴν διατήρησιν χαρτοπαικτιῶν· καὶ ἀμειλίκτως καταδιώκουσιν αὐτὰ, ἐν παραβύστω ὑπάρχοντα, διὰ τῶν ἀστυνομιῶν. Οὐδαμοῦ τῆς Εὐρώπης ἀνέχονται τὴν ὑπαρξίν δημοσίων καὶ φανερῶν χαρτοπαικτιῶν, καὶ τὰ ὑπάρχοντα ἐν παραβύστω τιμωροῦσιν, ἀνακαλυπτόμενα δι' ἐπιμόνων ἐρευνητῶν, κατ' ἐξαίρεσιν δὲ μόνον ἐν Ἑλλάδι, ἰδίως δὲ ἐν Πειραιεῖ καὶ ἐν Ἀθῆ

ναι βλέπει τις τὸ ἐπονείδιστον τοῦτο θέαμα. ἀστυνομίαν οὐ μόνον ἀνεχομένην ἀλλὰ καὶ πολυτρόπως περιθαλπούσαν πρὸς αἰσχροκέρδειαν τὰ ληστρικά διαφθορεῖα τῶν χαρτοπαικτιῶν τὰ ὅποια ἀμέτρως ἐπληθύνθησαν ἕνεκεν τῆς ἀστυνομικῆς προστασίας. Ὑπάρχει ἐν Εὐρώπῃ ἀστείον τι καὶ κακώθης κρατίδιον, τὸ Μονακόν, ἀποτελούμενον ἐκ τριάκοντα μολίς χιλ. ψυχῶν. Τοῦ κρατιδίου τούτου ὁ ἐλεεινὸς ἡγεμονίσκος ἔστρεξε τὴν ἰδρυσιν μεγάλου καταστήματος τυχηρῶν παιγνιδίων, ἐνῶ πλῆθος συνερχομένων δυστυχῶν χάνουσι τὴν ἑαυτῶν περιουσίαν. Αἱ αὐτοκτονίαι εἰσὶ ἐκεῖ πολυπληθεῖς καὶ τὸ σκάνδαλον συνταράσσει τὴν Εὐρώπην ὀλόκληρον. αἱ δὲ κυβερνήσεις σκέπτονται σοβαρῶς πῶς νὰ καταργήσωσι τὸ ἐν Μονακῷ χαρτοπαικτεῖον. Ἄλλ' ὅπως δήποτε, ὁ ἐλεεινὸς ἡγεμὼν τοῦ Μονακοῦ ἀπολαμβάνει ἀπὸ τοῦ χαρτοπαικτείου ἑτησίαν χορηγίαν ἐνὸς καὶ ἡμίσεως ἑκατομμυρίου δραχμῶν, τὸ δὲ κρατίδιον τοῦ Μονακοῦ ἑτησίαν πρόσοδον 14 ἑκατομμυρίων. Ἀφοῦ λοιπὸν ἡ ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἀνέχεται νὰ βλέπη μεταβαλλομένης εἰς Μονακὸν τὰς Ἀθήνας ὑπὸ τὴν ἀνάσχυτον αἰγίδα τῆς ἀστυνομίας, εἶνε τῇ ἀληθείᾳ γελοῖον νὰ ἐπιδεικνύη σεμνοτυφίαν καὶ νὰ μὴ δέχεται προτάσεις γενομένης αὐτῇ πρὸς ἰδρυσιν χαρτοπαικτείου κατὰ τὸ πρότυπον τοῦ Μονακοῦ. Ἄντὶ νὰ κερδαίνωσιν οἱ διευθυνταὶ τῶν λεσχῶν καὶ τῆς ρολίνας, ἃς κερδαίνει ἀπὸ τοῦ αἰσχους καὶ τοῦ ὄνειδος αὐτοῦ τὸ πρότυπον βασιλείου!

Ἄλλ' ὅμως ἡ εἰρωνία δὲν χωρεῖ ὅπου ἐπικρατεῖ ἡ ἀγανάκτησις. Συνεκεντρώσαμεν ἐν Ἀθήναις τὸν στρατὸν καὶ τὴν μαθητιῶσαν νεολαίαν τῆς ἐλευθέρως καὶ δούλης Ἑλλάδος, ὅπως καταστήσωμεν δυστυχεῖς, διεφθαρμένους καὶ μεστοὺς κακιῶν ὀλεθρίων μαθητὰς καὶ στρατιώτας, τοὺς συγκεντροῦντας τὰ ἔθνικα ὄνειρα καὶ τὰς ἐλπίδας τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ὅπως δὲ ἐπαυξήσωμεν τὸ γόητρον καὶ τὴν πλάνην τῶν χαρτοπαικτιῶν, μεταβάλλομεν ταῦτα εἰς λέσχας σιλβούσας καὶ πολυτελεῖς, εἰς ὠδεῖα καὶ θέατρα εἰς ναοὺς ἱεροδούλων, αἰτινες ἐκμαυλίζουσι τοὺς νέους εἰς ἀκολασίαν. Δύναται ἄρα γε ὑπὸ τὸ κράτος παρομοίας καταστάσεως νὰ διατηρηθῇ ἐν Ἑλλάδι ἡ πολιτικὴ ἐλευθερία, ἡ βασιζομένη ἐπὶ τῆς αἰδοῦς καὶ τῶν δημοσίων ἡθῶν; Διατί τοῦλάχιστον ἀφοῦ ἀνέχεσθε τοσαῦτα μέσα κακοηθείας καὶ ἠθικῆς ἐξαχρείωσης δὲν διώκετε ἐντεῦθεν τὸν στρατὸν καὶ τὸ Πανεπιστήμιον;

Ἄδιάσειστον ἔχομεν πεποιθήσιν ὅτι ὁ κ. πρόεδρος τῆς κυβερνήσεως

άνηρ ὁμολογουμένως χριστὸς καὶ φιλόπατρις, θὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην, κλείων διὰ παντὸς τὰ χαρτοπαικτεῖα, ἀποκαθαίρων δὲ τὴν ἀστυνομικὴν ἀρχὴν τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων, τὰ ὁποῖα ἀναφανδὸν συνεταίριζονται μετὰ τῶν χαρτοπαικτῶν, λαμβάνοντα πόρους (!) καὶ περιθάλποντα πολυτρόπως τὰ χαρτοπαικτεῖα. Ὁ Εἰσαγγελεὺς, ὡς πιστεύομεν, θὰ πράξῃ γενναίως τὸ καθήκον του καὶ θὰ καταδιώξῃ ποινικῶς οὐ μόνον τοὺς διευθυντὰς τῶν χαρτοπαικτειῶν, ἀλλὰ καὶ τὰ ὄργανα τῆς ἀστυνομικῆς ἀρχῆς, ὅσα ἀποδειχθῶσι προστάται τούτων ἐπὶ χρήμασιν».

Ἐκ τῆς «Ἀκροπόλεως» τῆς 6 Μαρτίου 1891

ΠΩΣ ΓΙΝΕΣΑΙ ΠΛΟΥΣΙΟΣ Μ' ἘΝΑ . . . ΟΝΕΙΡΟΝ

Ἡ σκηνὴ ἐν Ἀμερικῇ.

Ἡ Γκραιτὴ Μπούσελ, μεσόκοπος κυρία, ζῶσα στεναχωρημένα ἐν τῇ Πολιτεῖα τῆς νέας Ὑόρκης μετέβη ἐσχάτως εἰς Νιούπορτ, παρὰ τῷ δικηγόρῳ κ. Πάτιερσον καὶ τοῦ διηγήθηκε τὴν ἐξῆς ἱστορίαν :

«Εἶνε, εἶπεν, ἡ χήρα τοῦ Δζὸν Μπούσσελ, ὁ ὁποῖος ὑπηρέτησεν εἰς τὸν Ἀμερικανικὸν πόλεμον καὶ ἔλαβε τὴν ἀπόταξιν του μετὰ τὸν βαθμὸν ταγματάρχου. Εἶχε νυμφευθῆ τῷ 1867. ἐκεῖνος δὲ ἀπέθανεν ἄκληρος τῷ 1889. Πρὸ τινων ἡμερῶν εἶδεν ἐν ὄνειρῳ τὸν ἄνδρα τῆς ὅστις τὴν ἐνηγκαλίσθη καὶ τῆς εἶπε αὐτὰ : Γκραιτὴ, εἶσαι πτωχὴ, ἀλλὰ πρέπει νὰ γίνῃς πλουσία. Εἰς τὸ Πόρτ Ρίτσμονδ εἶναι ἕνα μεγάλο κτῆμα τὸ ὁποῖον σοῦ ἀνήκει ἦτο δικό μου ἐφ' ὅσον ἐζῶν, ἀλλὰ ποτὲ δὲν σοῦ εἶπα τίποτε. Εἶχα σκοπὸν νὰ σοῦ τὸ ἀφήσω πρὶν ἀποθάνω, ἀλλ' ἄφησα τὸν κόσμον αἰφνιδίως καὶ δὲν τὸ κατώρθωσα». Ἀφοῦ μοῦ εἶπε αὐτὰ, τὸν ἔχασα ἀπ' ἐμπρὸς μου κ' ἐξύπνισα.

Ὁ δικηγόρος ἐννοεῖται ὅτι ἠρνήθη νὰ κινήσῃ ἀγωγὴν ἐπὶ τῇ βάσει ἐνός . . . ὄνειρου, καὶ ἡ κακομοῖρα ἡ χήρα ἐπανῆλθε μελαγχολικὴ εἰς τὰ ἴδια ἀλλὰ μετ' ὀλίγας ἡμέρας βλέπει πάλιν καθ' ὕπνου τὸν ἄνδρα τῆς, ὅστις τὴν φορὰν αὐτὴν προέβη εἰς λεπτομερείας περιγράφας ἀκριβολογημένως τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος κτῆμα.

Ἡ χήρα τρέχει εἰς τὸν δικηγόρον, ὁ δικηγόρος τρέχει εἰς τὸ κτῆμα, τὸ κτῆμα εὐρίσκεται ἀπαράλλακτα ὡς κατ' ὄναρ περιεγράφη, ἡ ἐγγραφή του ἦτο ἐπ' ὀνόματι τοῦ ταγματάρχου Μπούσσελ, τὸ ἐνέμετο δὲ θετὴ κόρη τοῦ ἀδελφοῦ του, ὡς ἡ μόνη γνωστὴ ἕως τότε κληρονόμος, ἡ ἀγωγή ἐγένεεν καὶ ἡ χήρα ἐγκατεστάθη εἰς τὸ κτῆμα χάρις εἰς ἐν . . . ὄνειρον.

Ἐκ τῆς «Ἀκροπόλεως» τῆς 3 Μαρτίου 1891.

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ

Κύριε Συντάκτα, τῆς «Ἀκροπόλεως».

Ἐπειδὴ τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον : «Πῶς γίνεσαι πλούσιος μ' ἕνα ὄνειρον» περιέργον διὰ τοῦ χθεσινοῦ φύλλου περαίνετε διὰ τῆς ξηρᾶς χρονογραφικῆς μόνον φράσεως : καὶ ἡ χήρα ἐγκατεστάθη εἰς τὸ κτῆμα χάρις εἰς ἐν ὄνειρον», ἐπιτρέψατέ μοι νὰ προσθέσω καγῶ, ὑπὸ ἄλλην παρὰ τὴν χρονογραφικὴν ἐποψιν, τὰ ἐξῆς ὀλίγα :

Περὶ τῶν ὄνειρων ἐγίνωσκον οἱ ἀρχαιότεροι πλείονα τῶν νεωτέρων σοφῶν, πειρώμενοι μάλιστα νὰ ἐπωφελῶνται ἐξ αὐτῶν. Οἱ ἱερεῖς ἐκ τῶν ἐν τοῖς ναοῖς ὄνειρων τῶν ἀσθενῶν ὠδηγοῦντο πολλάκις εἰς τὴν θερχεῖαν τῶν νόσων. Οἱ ἐν δειναῖς περιστάσεσι διατελοῦντες συνεβουλεύοντο καὶ τὰ ἴδια αὐτῶν ὄνειρα, κατὰ τὸ : *νυκτὶ φωνῆ νυκτὶ βουλή*. . . ἐν τῷ βίῳ τοῦ Θεμιστοκλέους.

Περὶ τῶν ὄνειρων ἀνεγράψαμεν καὶ ἡμεῖς, ἐν τῷ β' φύλλ. τοῦ «Νέου Πυθαγόρου», μίαν σπουδαίαν θεωρίαν τοῦ σοφοῦ πνευματολόγου κ. Eriksen, θὰ ἐπανέλθωμεν δὲ καὶ πάλιν εἰς τὸ ζήτημα προσεχῶς, ἐπισυναπτοντες καὶ πολλὰς μαρτυρίας, ἐπιβεβαιούσας τὸ ὅτι ἐν τοῖς ὄνειροις ἐπισυμβαίνουνσι φυσιολογικαὶ ἐπενέργειαι διὰ τοῦ αἰετοῦ ἐγρηγορότος πνεύματος τοῦ κοιμωμένου, διήκουσαι πολλάκις εἰς ἀποκαλύψεις ἐκπληκτικὰς.

Ἐπὶ τῇ περιστάσει ταύτῃ καὶ ἐπειδὴ τὸ ζήτημα τυγχάνει μεγάλης σπουδαιότητος, παρακαλῶ πάντα ἀναγνώστην τοῦ παρόντος ἀρ-

θριδίου γινώσκοντα θετικά και έπαληθεύσαντα όνειρα ως και πᾶν έτερον γεγονός άφορών εις άλλα φαινόμενα-τῆς όπτασίας τῆς πραισθήσεως κλπ.—νά μοι διακοινή τὰ τοιαῦτα, ἵνα καταχωρίζωνται ἐν τῷ «Νέφ Πυθαγόρα» (εἴτε μετὰ τῆς ύπογραφῆς τῶν έπιστελλόντων εἴτε και άνευ αὐτῆς, αν προτιμῶσι τοῦτο), πρὸς πλείονα διασάφησιν και πίστωσιν τῶν τοιούτων φαινόμενων, ἅτινα οἱ δοκησίσοφοι οἰηματῖαι, μὴ δυνάμενοι νὰ ἐξηγήσωσιν, ἀποδίδουσιν ἅπαντα εις όνειροπολήματα, εις πραισθήσεις και δὲν γνωρίζω τί ἄλλο τῶν ἀσθενῶν δῆθεν πνευμάτων, τῶν προληπτικῶν, τῶν δεισιδαιμόνων.

Ἄθῆναι 4 Μαρτίου 1891.

Θ. Δόμιμος.

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΠΡΟΟΔΟΣ (1)

Ἄπό τῆς ὑπέρτατος νόμος τοῦ κόσμου εἶναι ἡ διηνεκῆς πρόοδος, ἡ ἀνύψωσις τῶν ὄντων πρὸς τὸν Θεόν, ἐστὶν τῆς τελειότητος. Ἄπό τοῦ βάθους τῆς ἀβύσσου, ἀπό τῶν ἀποτελεσμάτων και στοιχειωδεδεσάτων μορφῶν τῆς ζωῆς, διὰ πολυπληθῶν μεταμορφώσεων προσπελαζόμεν πρὸς τὸ Θεῖον. Ἐν τῷ βᾶθει ἐκάστης ψυχῆς κατατεθειμένον τυγχάνει τὸ σπέρμα ὄλων τῶν δυναμειῶν ἡμῶν, εις ἡμᾶς δ' ἐναπόκειται νὰ ἐκκολάσωμεν αὐτὰς διὰ τῶν ἀγώνων, διὰ τῆς πάλης. Ἐπ' αὐτὴν τὴν ἐποψιν θεωρουμένου τοῦ πράγματος, ἡ πρόοδος ἡμῶν, ἡ ἐπίτευξις τῆς μελλούσης εὐδαιμονίας, ἡμέτερον ἔργον ἐσται, οὐχὶ δὲ τῆς χάριτος. Ἡ δικαιοσύνη ἀκτινοβολεῖ ἐφ' ἅπαντος τοῦ κόσμου· αν δ' ἅπαντες ἀγωνισθῶμεν και ἐγκαρτερήσωμεν, ἅπαντες θά σωθῶμεν.

Ἐπ' αὐτὴν τὴν ἐποψιν ἀποκαλύπτεται ὡσαύτως ἐνταῦθα και ἐν ὄλῳ τῷ μεγαλείῳ τὸ ἔργον τῆς ὀδύνης, ἡ συνδρομὴ αὐτῆς πρὸς τὴν πρόοδον τῶν ὄντων. Ἐκαστη σφαῖρα, ἐν τῷ διαστήματι κυλιόμενη, εἶναι εὐρύ ἐργαστάσιον, ἔνθα ἡ πνευματικὴ οὐσία διηνεκῶς κατερ-

γάζεται. Ὡς ἐν ἀκατέργαστον μέταλλον, ὑπὸ τὴν δρᾶσιν τοῦ πυρὸς και τοῦ ὕδατος, μεταβάλλεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον εις καθαρὸν μέταλλον, οὕτω και ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὑπὸ τὴν βρειάν σφύραν τῆς θλίψεως, μεταβάλλεται, ἐνδυναμοῦται. Διὰ τῶν δοκιμασιῶν ἀναπτύσσονται οἱ μεγάλοι χαρακτῆρες. Ἡ θλίψις εἶναι ἡ ὑπερτάτη ἀποκάθαρσις, ἡ κάμιος, ἔνθα τήκονται ὅλα τὰ ρυπαίνοντα ἡμᾶς ἀκάθαρτα στοιχεῖα: ἡ ὑπεροψία, ἡ ἐγωῖσμός, ἡ ὀλιγωρία. Εἶναι τὸ μόνον σχολεῖον, ἔνθα διϋλίζονται αἱ εὐαισθησίαι· μκνθάνει τις τὴν εὐσπλαγχνίαν, τὴν στωικὴν ἀπάθειαν. Αἱ ἡδοναί, προσκολλῶσαι ἡμᾶς πρὸς τὴν ὕλην, βραδύνουσι τὴν ἀνύψωσιν ἡμῶν, ἐνῶ ἡ ἐγκαρτέρησις, ἡ αὐταπάρησις, ἀπαλλάττουσαι ἡμᾶς τοῦ πυκνοῦ γηίνου στρώματος, μᾶς προπαρσκευάζουσι διὰ νέους σταθμούς, δι' ἀνωτέραν ἀνύψωσιν. Ἡ ψυχὴ, διϋλισθεῖσα, ἐξαγνισθεῖσα διὰ τῶν δοκιμασιῶν, θεᾶται τὴν διακοπὴν τῶν ὀδυνῶν μετεναρκώσεων αὐτῆς. Ἐγκαταλείπει τὰς ὕλικας σφαῖρας, ἀνυψοῦται ἐπὶ τῆς μεγαλοπρεποῦς κλίμακος τῶν μακαριῶν κόσμων, διατρέχει τὸ ἀπέραντον πεδῖον τῶν διαστημάτων και τῶν αἰῶνων. Ἄνὰ πᾶσαν νίκην τῶν παθῶν τῆς, ἀνὰ πᾶν πρὸς τὰ ἐμπρὸς βῆμα, βλέπει τοὺς ὀρίζοντας αὐτῆς ἐπεκτεινομένους, τὸν κύκλον τῆς ἐνεργείας τῆς ἐπαυξόμενον· διακρίνει ἐπὶ πλέον και πλέον τὴν μεγάλην ἁρμονίαν τῶν νόμων και τῶν πραγμάτων, συμμετέχει δ' αὐτῆς κατὰ τρόπον ἐπὶ μᾶλλον δραστικόν. Τότε ὁ χρόνος δὲν ὑπάρχει δι' αὐτὴν· οἱ αἰῶνες διέρχονται ὡσεὶ δευτερόλεπτα. Ἡνωμένη πρὸς τὰς ἀδελφάς τῆς, τὰς συνόδους ἐν τῷ αἰωνίῳ ταξειδίῳ, ἐξακολουθεῖ τὴν διανοητικὴν και ἠθικὴν ἀνύψωσιν τῆς ἐν μέσῳ αἰετοπε ἐπαυξανόμενῳ.

Ἐκ τῶν παρατηρήσεων λοιπὸν και τῶν ἐρευνῶν μας ἐξάγεται εἰς μέγας νόμος: ἡ πληθὺς τῶν ψυχικῶν ὑπάρξεων. Ἐξήσαμεν πρὸ τῆς γεννήσεως ἡμῶν, θά ζήσωμεν και μετὰ θάνατον. Αὐτὸς ὁ νόμος παρέχει τὴν κλεῖδα τῶν τέως κλύτων προβλημάτων. Μόνον ἡ κλεῖς αὕτη ἐξηγεῖ τὴν ἀνισότητα τῶν ἐν τῇ κοινωνίᾳ τάξεων, τῶν χαρισμάτων, τὴν ἀπειρον διαφορὰν τῶν χαρακτῆρων. Ἐγνωμεν ἡ γνωσόμεθα ἀλληλοδικδόχως ὅλας τὰς φάσεις τῆς γηίνου ζωῆς· θά διέλθωμεν δι' ὄλων αὐτῶν τῶν φάσεων. Ἐν τῷ παρελθόντι ἡμεθα ὡς οἱ ἄγριοι, οἱ κατοικοῦντες τὰς καθυστερούσας ἡπείρους· ἐν τῷ μέλλοντι δυνάμεθα ν' ἀνυψωθῶμεν εις τὸ ὕψος τῶν ἀθανάτων και τῶν μεγαλοφυῶν ἀνδρῶν, τῶν γιγάντων πνευματιῶν, ἅτινα ὡς φάροι φαινοὶ φωτίζουσι

(1) Ἄπόσπασμα ἐκ τοῦ συγγράματος τοῦ Léon Denys ὑπὸ τὸν τίτλον «Διατὶ ἡ ζωῆ;» μεταφρασθέντος ὑπὸ τοῦ ἐν Βρυξέλλαις εὐπαιδευτοῦ κ. Δ. Σ.

τὴν πορείαν τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ ἱστορία ταύτης εἶναι ἡ ἡμετέρα ἱστορία. Μετ' αὐτῆς διεδράμομεν τὰς δυσβάτους ὁδοὺς, μετ' αὐτῆς ὑπέστημεν τὰς περιοδικὰς ἐξελίξεις, τὰς παρὰ τῶν χρονικῶν τῶν ἐθνῶν ἀναφερομένας. Ὁ χρόνος, ἡ ἐργασία, ἰδοὺ τὰ στοιχεῖα τῶν προῦδων μας.

Αὐτὸς ὁ νόμος τῆς μετενσαρκώσεως ἀποδεικνύει ἐναργέστατα τὴν ὑπερτάτην δικαιοσύνην, δεσπόζουσαν ἐφ' ὅλων τῶν ὄντων. Ἡμεῖς αὐτοὶ κατεργαζόμεθα ἀλληλοδιαδόχως καὶ συντρίβομεν τὰς ἀλύσεις μας. Αἱ τρομεραὶ δοκιμασίαι, ἅς τινες ἡμῶν ὑφίστανται, εἶναι ἡ συνέπεια τῆς παρελθούσης διαγωγῆς αὐτῶν. Ὁ δεσπότης ἀναγεννᾷται δούλος ἢ ὑπερήφανος γυνή, ἢ ἐπὶ ὠραιότητι ὑψηλοφρονοῦσα, ἢ ἀνάλαβη σῶμα ἀσθενικόν, ὀδυνηρόν· ὁ ὀκνηρὸς θὰ ἐπανέλθῃ μισθωτὸς, κύπτων ὑπὸ πεινχρὸν ἔργον· ὁ ἐπενεγκὼν ὀδύνην, ὀδύνην θὰ ὑποστῇ. Περιττὸν ν' ἀναζητῶμεν τὴν κόλασιν εἰς μέρη ἄγνωστα καὶ μεμακρυσμένα· ἡ κόλασις κεῖται ἐν ἡμῖν· ἐγκρύπτεται ἐν ταῖς ἀγνώστοις μυχαῖς τῆς ἐνόχου ψυχῆς, ἧς μόνον ἡ ἐξάγνισις δύναται ν' ἀνακόψῃ τὰς θλίψεις. Δὲν ὑπάρχουσι δὲ αἰώνια ποιναί,

Ἄλλ' ἴσως εἴπωσί τινες, ἂν ἄλλοι βίοι προηγήθησαν τῆς γεννήσεως, διατὶ ἀπωλέσαμεν τὴν ἀνάμνησιν αὐτῶν; πῶς δὲ νὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐξαγνίσωμεν τελεσφόρως παραπτώματα ἐπιλελησμένα;

Ἡ ἀνάμνησις! ἀλλὰ δὲν θὰ ἦτο τρομερὰ σφαῖρα προσκεκολλημένα εἰς τοὺς πόδας ἡμῶν; Μόλις ἐξεληθόντων τῶν χρονικῶν περιόδων τῆς μανίας, μόλις ἀποπεφυγόντων τῆς κτηνώδους ἀγριότητος, ὁποῖον ἤθελεν εἰσθαι αὐτὸ τὸ παρελθὸν ἐκάστου ἡμῶν; Ὅπόσον αἶμα, ὁπόσα δάκρυα θὰ ἔρρευσαν ἄρα γε ἕνεκα ἡμῶν κατὰ τὸ διάστημα τῶν διαφόρων σταθμῶν οὓς διήλθομεν! Ἐγνώμεν τὸ μῖσος, διεπράξαμεν τὴν ἀδικίαν. Ὅποῖον ἠθικὸν βᾶρος αὐτῆ ἢ σκιαγραφία τῶν παραπτωμάτων δι' ἐν ἀσθενὲς εἰσέτι πνεῦμα καὶ κλονούμενον!

Καὶ ἔπειτα ἡ ἀνάμνησις τοῦ παρελθόντος ἡμῶν αὐτῶν δὲν θὰ συνεδέετο διὰ στενῆς σχέσεως πρὸς τὴν ἀνάμνησιν τοῦ παρελθόντος τῶν ἄλλων; Ὅποια τότε ἡ θέσις τοῦ ἐνόχου, τοῦ αἰωνίως ἐστιγματισμένου! Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον τὰ μῖση, αἱ πλάνα· θὰ διηγωνίζοντο δι' ὀρύξεων βαθειῶν καὶ δικαιρέσεων ἀνεξαλείπτων ἐν μέσῳ τῆς οὕτως ἡδὴ διεσπαραγμένης ἀνθρωπότητος. Καλῶς ἄρα ἐγένετο ἡ ἀπόσβεσις, ἀπὸ τῶν ἀδυνάτων ἡμῶν ἐγκεφάλων, τῆς ἀναμνήσεως τρομε-

ροῦ τινος παρελθόντος. Μετὰ τὴν πόσιν τοῦ ὕδατος τῆς Λήθης, (1) ἀναγεννώμεθα εἰς νέαν ζωὴν. Ἀνατροπὴ διάφορος, ἐκπολιτισμὸς μᾶλλον εὐρύς διασκεδάζουσι τὰ φαντάσματα, τὰ ἄλλοτε κατασχόντα τὸ πνεῦμά μας. Ἀνεκουφισμένοι ἀπὸ τὸ παρεμποδίζον τοῦτο ἐφόδιον, χωροῦμεν μετὰ βήματος ταχυτέρου πρὸς τὰς ἀνεπταμένους ὁδοὺς.

Ἐν τούτοις αὐτὸ τὸ παρελθὸν δὲν εἶναι οὕτως ἀπεσβεσμένον, ὥστε καὶ νὰ μὴ δυνάμεθα νὰ διῶμεν ἴχνος τι τούτου. Ἐάν, ἀπαλλάσσοντες ἡμᾶς αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ἐξωτερικῶν ἐπηρειῶν, κατέλθωμεν εἰς τὰ μύχια τοῦ ὄντος ἡμῶν, ἐάν ἀναλύσωμεν ἐπιμελῶς τὰς ὀρέξεις μας, τοὺς πόθους μας, ἢ ἀνακαλύψωμεν πράγματα, ἅτινα οὐδὲν, ἐν τε τῇ ἐνεστώσει ὑπάρξει καὶ τῇ δοθείσῃ ἡμῖν ἀνατροπῇ, δύναται νὰ ἐξηγήσῃ. Δυνάμεθα συνεπῶς νὰ ἀνασυγκροτήσωμεν αὐτὸ τὸ παρελθόν, ἂν ὄχι κατὰ τὰς λεπτομερείας, τοῦλάχιστον κατὰ τὰ κυριώτερα σημεῖα. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰ παραπτώματα, τὰ ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ ἐπισύραντα ἐξίλασμόν τινα προσυγκαταταθέντα, καίτοι προσκαίρως ἐξαλειφθέντα ἐκ τῶν ὁμμάτων ἡμῶν, οὐχ' ἤττον ἢ ἀρχικῆ αὐτῶν αἰτία ὑφίσταται ἀείποτε ὁρατὴ, δηλ. ὁ ὀρηκτικὸς χαρακτήρ. τὰ πάθη μας ἐν γένει, ἅτινα νεῖ ἐνσαρκώσεις θὰ κάμψωσι, θὰ καταδαμάσωσι.

Οὕτω λοιπὸν, καίτοι ἐγκαταλείπομεν ὑπὸ τὰ περίστυλα τῆς ζωῆς τὰς κινδυνωδεστέρους ἀναμνήσεις, συναποκομίζομεν οὐχ' ἤττον μεθ' ἡμῶν τοὺς καρπούς καὶ τὰς συνεπείας τῶν ἐκπληρωθέντων ποτὲ ἔργων, δηλ. τὴν συνείδησιν, τὴν κρίσιν, τὸν χαρακτήρα, ὅπως τὰ διεπλάσαμεν ἡμεῖς αὐτοί. Τὸ καλούμενον ἔμφυτον οὐδὲν ἄλλο τι εἶναι ἢ τὸ διανοητικὸν καὶ ἠθικὸν κληροδόμημα τῶν ἐκλιπόντων βίων μας.

Ὅτε διανοίγονται αἱ θύραι τοῦ θανάτου, ἡ δὲ ψυχὴ μας ἀπαλλαγείσῃ τοῦ ὑλικοῦ ζυγοῦ, ἐκφεύγει τῆς ἐκ σαρκὸς εἰρκτῆς, ἵνα εἰσέλθῃ εἰς τὴν τῶν πνευμάτων ἐπικράτειαν, τότε τὸ παρελθὸν ἀναφαίνεται αὐτῇ πάλιν καθολοκληρίαν· ἐπαναβλέπει μίαν πρὸς μίαν τὰς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς πτώσεως, σταθμεύσεις, ταχείας πορείας. Δικάζει ἐαυτὴν ἀναμετροῦσα τὴν διανυθεῖσαν ὁδὸν. Ἐπὶ τῷ θέματι δὲ τῶν ἐνώ-

(1) Ἴδε καὶ τὸν φυσιολογικὸν λόγον τῆς τσιαύτης λήθης εἰς σελ. 124 τοῦ β' φυλλαδίου. ©. Δ.

πιον αὐτῆς ἐκτεθειμένων ἐπιτυχιῶν ἢ ἀτιμιῶν ἀνευρίσκει τὴν ἀνταμοιβὴν ἢ τὴν τιμωρίαν τῆς.

Ἄφοῦ λοιπὸν ὁ σκοπὸς τοῦ βίου εἶναι ἡ διανοητικὴ καὶ ἠθικὴ βελτίωσις τοῦ ὄντος, ποῖοι ὄροι ἢ ποῖον μέσον συντείνουσιν ἐπὶ μάλ-
λον πρὸς πραγμάτων αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ ;

Ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ ἐργάζεται δι' αὐτὴν τὴν τελειοποίησιν του ἐν πάσῃ κοινωνικῇ τάξει ἢ θέσει, ἐν παντὶ τόπῳ. Ἐν τούτοις θὰ ἐργασθῆ τελεσφορώτερον ἐν μέσῳ βίου ὠρισμένου.

Ὁ πλοῦτος παρέχει τῷ ἀνθρώπῳ ἰσχυρὰ μέσα σπουδῆς. Οὗτος τῷ ἐπιτρέπει νὰ καλλιεργήσῃ πληρέστερα καὶ εὐχερέστερα τὸ πνεῦμα του· παρέχει αὐτῷ πλείονας εὐκολίας πρὸς ἀνακούφισιν τῶν δυστυχῶν ἀδελφῶν του, πρὸς βελτίωσιν τῆς τύχης των, διὰ καθιδρυμάτων ὠφελίμων. Ἀλλὰ σπάνιοι εἰσιν οἱ θεωροῦντες καθῆκον αὐτῶν τὸ ἐργάζεσθαι πρὸς ἀνακούφισιν τῆς ἀθλιότητος, πρὸς διδασκαλίαν καὶ βελτίωσιν τῶν ὁμοίων των.

Ὁ πλοῦτος ἀποζηραίνει συνήθως τὴν καρδίαν· ἀποσβέννυσιν αὐτὴν τὴν ἐσωτερικὴν φλόγα, αὐτὴν τὴν τῆς προόδου καὶ τῶν κοινωνικῶν βελτιώσεων ἀγάπην, τὴν διαφλέγουσαν πᾶσαν γενναϊόφρονα ψυχὴν· ὁ πλοῦτος παρεντίθεται ὡς μεσότοιχον μετὰ τῶν ἰσχυρῶν καὶ τῶν ταπεινῶν· οἱ κάτοχοι τούτου ζῶσιν ἐν κύκλῳ ἀπροσπελάστω τοῖς ἀποκλήροις τοῦ κόσμου τούτου, ἐνθα, συνεπῶς, αἱ ἀνάγκαι, τὰ δεινὰ τῶν τελευταίων εἰσὶν ἄγνωστα, παρεγνωρισμένα.

Ἡ ἐνδεῖα ἔχει ὡσαύτως τοὺς τρομεροὺς κινδύνους· τὴν κατάπτωσιν τῶν χαρακτήρων, τὸν ἀπελισμὸν, τὴν αὐτοχειρίαν. Ἄλλ' ἂν ὁ πλοῦτος μᾶς καθιστᾷ ὀλιγώρους, ἐγώιστας, ἢ πενία, προσπελάζουσα ἡμᾶς πρὸς τοὺς ταπεινοὺς, μᾶς συγκινεῖ πρὸς τὰς θλίψεις αὐτῶν. Δέον νὰ ὑποφέρῃ τις αὐτὸς ὁ ἴδιος, ἵνα ἐκτιμήσῃ τὰς τοῦ ἐτέρου θλίψεις. Ἐνῶ οἱ ἰσχυροὶ, ἐν μέσῳ τιμῶν, ζηλοτυποῦσιν ἀλλήλους ἀνθαμιλλώμενοι ἐπὶ λαμπρότητι, ἢ συγκινητικῇ ἀδελφότητι.

Παρατηρήσατε, κατὰ τοὺς μῆνας τοῦ χειμῶνος, ὅτε ὁ οὐρανὸς τυγχάνει κατηφῆς ἢ δὲ γῆ κεκαλυμμένη ὑπὸ λευκοῦ μανδύου, τὰ πτηνὰ τῶν κλιμάτων μας συνεσφιγμένα τὰ μὲν πρὸς τὰ δὲ εἰς τὸ ἄκρον στέγης τινὸς καὶ ἀλληλοθερμαινόμενα ἐν σιγῇ. Ἡ ἀνάγκη τὰ συνενοῖ. Ἄλλ' ἐπὶ τῇ ἐπανόδῳ τῶν ὡραίων ἡμερῶν, ὅτε ὁ ἥλιος ἀναλάμπει, ἢ δὲ τροφὴ τυγχάνει ἄφθονος, τιτίζουσι τὸ ἐν πλεῖον τοῦ ἄλλου, ἀλληλοδιώκονται, ἀλληλοκτυποῦνται, ἀλληλοξεσίζονται.

Οὕτω καὶ ὁ ἄνθρωπος· ἐνῶ διατελεῖ ἐπιεικῆς πρὸς τοὺς ὁμοίους του ἐν ἡμέραις θλίψεως, καθίσταται πολλὰκις σκληρὸς, ἐπιλήσιμων ἕνεκα τῆς κτήσεως τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν.

Μετρία, ταπεινὴ ἐργασία συντελεῖ κάλλιον εἰς τὸ πνεῦμα, τὸ ποθοῦν τὴν προαγωγὴν καὶ τὴν ἀπόκτησιν τῶν προσηκουσῶν ἀρετῶν διὰ τὴν ἠθικὴν ἀνύψωσιν. Μακρὰν τοῦ στροβίλου τῶν ψευδῶν ἡδονῶν διακρίνει κάλλιον τὰ τοῦ βίου. Θὰ ζητήσῃ παρὰ τῆς ὕλης τὸ χρεῖδες πρὸς συντήρησιν τῶν ὀργάνων του, ἀλλὰ θ' ἀποφύγῃ τὴν εἰς ἕξεις ὀλεθρίας κατὰπτωσιν, τὸ γενέσθαι ἕρμαιον τῶν πολυαριθμῶν κινδύλων ἀναγκῶν, αἵτινες τυγχάνουσιν ἢ μάλιστα τῆς ἀνθρωπότητος. Θὰ γίνῃ σώφρων, ἐργατικός, ἀρκούμενος ἐν τῷ ὀλίγῳ καὶ προσκολλώμενος, ὑπὲρ πᾶν ἄλλο, πρὸς τὰς τοῦ πνεύματος ἡδονὰς καὶ τὰς τῆς καρδίας ἀπολαύσεις.

Οὕτω δὲ ὀχυρωθεὶς κατὰ τῶν προσβολῶν τῆς ὕλης ὁ σοφὸς θὰ ἴδῃ, ὑπὸ τὸ ἀγνὸν φῶς τοῦ λογικοῦ, ἐπιλαμπρυνόμενον τὸ μέλλον στάδιον του. Διαπεφωτισμένος ἐπὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ζωῆς καὶ ἐπὶ τοῦ διατί τῶν πραγμάτων, θὰ διαμείνῃ ἀκραδαντος, καρτερικὸς ἐνώπιον τῆς θλίψεως θὰ γινώσκῃ νὰ ἐπωφεληθῆ αὐτῆς πρὸς ἐξαγνισιν αὐτοῦ, πρὸς παραγωγὴν. Θ' ἀντιμετωπίζῃ εὐστειχῶς τὴν δοκιμασίαν, γινώσκων ὅτι ἡ δοκιμασία τυγχάνει σωτήριος, ὅτι εἶναι τὸ ἔμβολον τὸ διασχίζον τὰς ψυχὰς καὶ ὅτι δι' αὐτῆς τῆς ἐξ αὐτοῦ σχισμῆς μόνον δύναται νὰ ἐκχυθῆ ἅπαντα ἢ ἐν ἡμῖν χολή. Ἄν δὲ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων καταγελῶσιν αὐτοῦ, ἂν γίνεταί θῆμα τῆς ἀδικίας, τῆς δολοπλοκίας, θὰ μάθῃ ὅμως νὰ ὑρίσταται ἐν ὑπομονῇ τὰ δεινὰ, ἀνυψῶν τὰ ὄμματα πρὸς τὸν πίνοντα τὸ κώνειον Σωκράτην, τὸν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ Ἰησοῦν, τὴν ἐπὶ τῆς πυρᾶς Ἰωάνναν. Θὰ παρηγορῆται ἐπιτή διασκέψει, ὅτι οἱ μείζονες, οἱ ἐναρετώτεροι, οἱ δικαιοτέροι ὑπέστησαν ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος τὸ τοῦ θανάτου μαρτύριον.

Ὅταν δὲ τέλος πάντων, μετὰ τὴν καλῶς διανυθεῖσαν ὑπαρξίν, ἐπιστῇ ἡ μοιραία ὥρα, θὰ ὑποδεχθῆ μεθ' ἡρεμίας, ἄνευ λύπης, τὸν θάνατον, ὃν οἱ ἄνθρωποι περιβαλλοῦσι δι' ἀπεισιῶν πρὸς κτενῶν, τὸν θάνατον, τὸν τρομόν τῶν ἰσχυρῶν καὶ τῶν φιληδόνων, ὅστις ὅμως διὰ τὸν αὐστηρὸν βεθυγνώμονα δὲν εἶναι ἢ ἀπελευθέρωσις, ὥρα μετομορφώσεως, θύρα ἀνοιγομένη ἐν τῇ φωτεινῇ ἐπικρατείᾳ τῶν πνευμάτων.

Αὐτὸν τὸν οὐδὸν τῶν ὑπεργηίνων χωρῶν θὰ τὸν διέλθῃ γαλη-

νικαίως, ἀταράχως, ἀπαθῶς. Ἡ συνείδησίς του, ἀποδεσμευθεῖσα ἐπισκοτιῶν, θ' ἀνορθωθῆ ἐνώπιόν του, ὡς κριτῆς ἀντιπροσωπεύων τὸ θεῖον, καὶ ἐρωτῶσα: Πῶς διήγαγες τὸν βίον; θ' ἀπαντήσῃ: Ἡγωνίσθη, ὑπέφερα, ἠγάπησα, ἐδίδαξα τὸ καλόν, τὴν ἀλήθειαν, τὴν δικαιοσύνην· ἔδωκα εἰς τοὺς ἀδελφούς μου τὸ παράδειγμα τῆς εὐθύτητος, τῆς ἐπιεικειᾶς· ἀνεκούφισα τοὺς πάσχοντας, παρηγόρησα τοὺς κλαίοντας. Καὶ ἤδη ἄς μὲ κρίνῃ ὁ Αἰώνιος· ἰδοὺ ἐγὼ μεταξὺ τῶν χειρῶν του! . . .

ΠΕΡΙ ΟΝΟΜΑΤΟΜΑΝΤΕΙΑΣ

— Αἱ διὰ τοῦ ὠροσκοπείου καὶ τῆς Ὀνοματομαντείας προρρήσεις τοῦ ἀστρολόγου Πέτρου Λεκλέρ (1790-1807) περὶ τοῦ πεπρωμένου τοῦ δουκὸς τῆς Ὀρλεάνης Φιλίππου, τῆς Καρλόττης Κορδαί, τοῦ Ῥοβεσπιέρρου, τοῦ Ναπολέοντος, τῆς Ἰωσιφίνης κλπ. — Ὑπόληψις καὶ εὐεργεσίαι τοῦ Ναπολέοντος πρὸς τὸν μάντιν Λεκλέρ, ἐπὶ τῇ ἐπαληθεύσει τῶν προρρήσεών του. — Ἱστορικά τινα τῆς ἀνωτέρω ἐποχῆς.

Ἡ προγνωστικὴ μέθοδος τῆς Πρηνεστίνης ἐπέζησε τῆς καταστροφῆς τοῦ ναοῦ τῆς Τύχης. Δι' αὐτῆς, ὡς ἤδη ἀνέφερον, διενηργεῖτο μέχρι τοῦ 13ου αἰῶνος ἡ ἀληθὴς Ὀνοματομαντεία.

Ἡ ὀνοματομαντεία ἀπέδιδεν εἰς ἐκάστην προφορικὴν ἢ γραπτὴν ἔκφρασιν τοῦ ἱεροῦ ἀλφαβήτου σχέσιν τινα πρὸς τὰ πράγματα τοῦ βίου. Τοῦ ὀνόματος θεωρουμένου ὡς τοῦ διακριτικοῦ καὶ προσδιοριστικοῦ σημείου τῶν ἀνθρωπίνων ὄντων, ἡ Μαγεία διίσχυριζετο ὅτι ὑπὸ τὰ μεταβαλλόμενα καὶ μετατιθέμενα σχήματα αὐτοῦ, ἀνεκάλυπτε τὴν ἀπόκρυφον ἀποκάλυψιν τοῦ καλοῦ ἢ κακοῦ, ὅπερ ἔδει νὰ ἐκδηλωθῆ ἐν τῷ σταδίῳ ἐκάστου ἀνθρώπου, φέροντος τὴν τοιαύτην σφραγίδα.

Τὸ ἀναγραφὴν παράδειγμα Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως ἀναφορικῶς πρὸς τὴν τοῦ Οὐεσπασιανοῦ προφητείαν του, καὶ ὁ διάσημος τύπος S. P. Q. R. (Sonatus Populus Que Romanns), ὁ ἐπὶ τῶν πρακτικῶν καὶ σηματικῶν τιθέμενος, καὶ δηλῶν τὴν βουλὴν καὶ τὸν λαὸν τῆς Ῥώμης, μᾶς ἀναμιμνήσκουσι τὴν ἑλληνικὴν καὶ Ῥωμαϊκὴν συνήθειαν τῶν ἐπιγραφῶν, ὧν αἱ λέξεις ὑπεδηλοῦντο ἐκ τῶν ἀρχικῶν αὐτῶν γραμμάτων.

Ὅτε τὸ ὄνομα συνίστατο ἐξ ὀλίγων γραμμάτων, ὁ μάντις ἐξήσκει τὴν ἔμφυτον αὐτῷ δύναμιν ἐπὶ τῆς πιθανῆς σχέσεως τῆς συνδεούσης τὰ γράμματα, θεωρῶν αὐτὰ ὡς ἀρχικὰ τῆς μαντευσίμου ἐννοίας. Ἐπληροφορεῖτο περὶ τῆς κοινωνικῆς θέσεως τοῦ ἐρωτῶντος ἢ προὔκαλει ἐρωτήσιν τινα σαφῆ, ὠρισμένην, ἧς αἱ λέξεις διαιρούμεναι εἰς γράμματα, ἐσχημάτιζον διὰ τῆς ἀναμίξεως αὐτῶν μετὰ τῶν τοῦ ὀνόματος, ἐν εἶδος στήμονος ἀρκούντως ἐκτενοῦς, ὥστε ἀρχικὴ τις ἰδέα, καταληφθεῖσα ἐν τῷ πτᾶσθαι, νὰ συνηπάγεται εὐχερῶς τὰς συνεπομένας. Ἄν αἱ μεταθέσεις τῶν γραμμάτων ἐσχημάτιζον λέξεις ἀναποκρινόμενας πρὸς τὴν ἐννοίαν τῆς ἐρωτήσεως, ἡ ἐννοία αὕτη ἐθεωρεῖτο ὡς χρησμός, τὸ δὲ περιεργον, ὁ χρησμός οὗτος, καίτοι φαινόμενος κατ' ἀρχὰς παράλογος, ἐπραγματοποιεῖτο σχεδὸν πάντοτε θᾶπτον ἢ βράδιον μετὰ θαυμαστῆς ἀκριβείας.

. . . Οὐδόλως προτίθεμαι ἤδη νὰ ὑποστηρίξω ἢ νὰ κατακρίνω αὐτὴν τὴν διδασκαλίαν, τὴν παλινορθωθεῖσαν κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1786 παρὰ τοῦ Καλλιόστρου, καὶ ἐνώπιον τῆς ὁποίας τὸ ἰσχυρὸν πνεῦμα τοῦ Ναπολέοντος προσῆλθε πολλακίς τρέμον καὶ τεταραγμένον. Ἐν τοιαύτῃ ὕλῃ, τὰ παραδείγματα ἀξιζοῦσι πλεῖον ἢ αἱ συζητήσεις καὶ τὰ ἐπιχειρήματα.

Ἡμεῖς μὲν λοιπὸν ἄς ἀφηγηθῶμεν τοιαῦτὰ τινα παραδείγματα τῆς μικρῆς ἀφεστῶσης ἐποχῆς, ἄλλοι δέ, οἱ πιστεύοντες ἢ μὴ εἰς τὰ τοιαῦτα καὶ οἱ σκεπτικοὶ ἄς συζητήσωσι κατ' ἀρέσκειαν ἐπ' αὐτῶν.

Ἐξῆ κατὰ τὰ 1790-1805 ἐν Παρισίοις γέρων τις θεωρούμενος παρὰ τῶν μὲν ὡς γόης, παρὰ τῶν δέ, ὡς τρελός. Μετῆρχετο τὸ ἐπιτήδευμα τοῦ λέγειν τὴν τύχην, εἶχε δὲ τὸν μαντικὸν τρίπουν ἐν τινὶ πενιχρῷ οἰκίσκῳ εἰς τὸ προάστειον Σαίν-Μαρσώ. Ὁ προφήτης ἢ ὁ τρελλός οὗτος ὀνομάζετο Πέτρος Λεκλέρ, οἰκειότερον δὲ παρὰ τε τῶν γειτόνων καὶ τῶν ἀγυιοπαίδων, πατὴρ Πέτρος. Ἦτο εἰς τῶν σοφῶν Βενεδικτινῶν, τῶν ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ αὐτῶν περικλειόντων ἀπασαν τὴν πλαιῖαν ἐγκυκλοπαιδείαν. Ἐξῶσθεις τῆς μονῆς του τῷ 1790 κατὰ τὴν κατάργησιν τῶν μονῶν, ὁ πένης σοφὸς παρακυλιόμενος ἐνθεν κακίθεν, κατήνησε μικρὸν κατὰ μικρὸν ὑπὸ τῆς ἀνάγκης μέχρι τῶν Παρισίων πρὸς ἀναζήτησιν ταπεινοῦ τινος ἀσύλου. Ἄλλ' αἱ φιλεὺσπλαγχνοὶ οἰκογένειαι, αἱ δυνάμεναι νὰ τῷ συνδραμῶσι εἶχον μεταναστεύσει. Ἡ σιτοδεία μόνον, διπλασιασθεῖσα τότε ὑπὸ τῆς τρομοκρατίας, ὑπέδεχετο τὰ 70 αὐτοῦ ἔτη. Ἡ δημοκρατία οὔτε ἱερέων,

οὔτε σοφῶν, οὔτε γερόντων χρείαν ἔχουσα, ἐπέλλε τὰ τέκνα τῆς εἰς τὰ πεδία τοῦ πολέμου, ὅπως ἐκεῖ ζητήσωσι καὶ ἄρτον καὶ ὑπόδηματα. Αὕτη ἀνευφήμει τότε τὴν λατρείαν τῆς πολεμικῆς Μοίρας, θύουσα αὐτῇ καθ' ἑκάστην τὴν ἐκατόμβην τῆς. Ὁ γέρον μοναχὸς κατενόει τὴν κρίσιμον τῶν τότε χρόνων στιγμήν. Διευθύνων τὸ ἀρχαῖον ἐρμητικὸν ἀστρολάβιον πρὸς τὸν ἐπαναστατικὸν κομήτην ὑπέσχετο τὴν ἀθανασίαν τῆς ἱστορίας εἰς τοὺς γενναίους, τοὺς σπεύδοντας νὰ ἀποθάνωσιν εἰς τὰ σύνορα, χάριν τῆς σωτηρίας τῆς πατρίδος.

Καίτοι ἀρχαῖον ἱερέα τυγχάνοντα, ἐφείσθησαν αὐτοῦ οἱ σφαγεῖς τῆς Τρομοκρατίας, ἕνεκα πατριωτικῶν τινων προρρήσεων ὑπὲρ τῶν στρατιῶν μας, ἐπαληθευσαῶν διὰ τῆς νίκης. Ἡ φήμη αὕτη, ἐξαπλωθεῖσα ἀρκούντως, προσείλκυσε αὐτῷ εὐγενεῖς τινὰς ἐπισκέπτας. οἷοι ὁ Φίλιππος τῆς Ὀρλεάνης, ἡ Καρλόττη Κορδαί, ὁ Μαξ. Ῥοβεσπιέρρος, καὶ ὁ στρατηγὸς Βονοπάρτης.

Ὁ δούξ τῆς Ὀρλεάνης εἶχε ψηφίσει τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως. Τὰ κόμματα ἅπαντα κατηγοροῦν αὐτοῦ ἐπὶ τῷ οἰκογενειακῷ τούτῳ φόνῳ. Ἴδου ὅμως ὅ,τι ἠγνόουν. Τὴν ἀντιπροτεράϊαν τῆς δίκης τοῦ Λουδοβίκου XVI, εἶχε μεταβῆ λίαν πρῶτ' εἰς τὰ ἀνάκτορα ὁ Δαντὼν ζητήσας νὰ ἠμιλήσῃ πρὸς τὸν πατριώτην Ἰσότητα. — «Θέλεις νὰ ζῆς ἢ ν' ἀποθάνῃς;» τῷ εἶπε.

Ὁ πρίγκηψ δὲν ἠνῴει. — «Ἄκουσον, ἐπανάλαβεν ὁ Δαντὼν· δὲν ὑπάρχει πλέον μέση ὁδός· δεῖν νὰ ἦσαι ὑπὲρ ἢ κατὰ τῆς ἐπαναστάσεως· δὲν πρόκειται νὰ γνωρίσῃς ἂν τὰ φυσικὰ αἰσθήματα, τὸ πρέπον, τὸ καθήκον, σοὶ ἐπιτρέπωσιν ἢ ὄχι νὰ καταψηφίσῃς θάνατον κατὰ τοῦ πρώην βασιλέως· δὲν ἀπαιτοῦν παρά σοῦ πράξιν συνειδησεως, ἀλλ' ἐχέγγυον ἀφοσιώσεως πρὸς τὴν δημοκρατίαν· πράξιν ἀποτρέπουσαν ἀεῖποτε τὴν μετὰ τῶν ἀνθρώπων τῆς γενεᾶς σου συμφιλίωσιν, πράξιν καθιστῶσάν σε τόσῳ ὅμοιον ἡμῶν, ὥστε ἡ στενοτέρα ἀλληλεγγύη νὰ μᾶς συνυποστηρίξῃ ἢ νὰ μᾶς συνανατρέψῃ, Ἄν κλοποιῆσαι, μεταβαίνω εἰς τὸ βῆμα καὶ ἐνεργῶ ὅπως καὶ συ καταδικασθῆς ὡς συνένοχος τῶν ἀμαρτημάτων τῆς μοναρχίας. Ἄν δὲ καὶ ἡ συνέλευσις ἀποποιηθῇ νὰ σε πατάξῃ, οἱ Σεπτεμβριανοὶ θὰ περιφρονήσωσι τὴν γνώμην τῆς...»

Ὁ Φίλιππος τῆς Ὀρλεάνης κτεβλήθη. Περιπαθῶς διακείμενος ὑπὲρ τοῦ ἀγγλικῆς συντάγματος, ὠνειροπόλει μὲν τὴν συμμαχίαν τῆς μοναρχίας μετὰ τῆς ἐλευθερίας, οὐδόλως ὅμως ἐπόθει τὴν ἐπικίνδυνον

νον τιμὴν τοῦ νὰ ἄρξῃται μιᾶς δυναστείας. Καὶ ὅμως οἱ ἀρχηγοὶ ὅλων τῶν κομμάτων τὸν ὑπωπτεύοντο, καθότι αἱ τε ἀνεξάντλητοι ἀγαθοεργίαι αὐτοῦ καὶ αἱ στρατιωτικαὶ ὑπηρεσίαι τοῦ υἱοῦ του προσείλκυον αὐτῷ τὴν προσοχὴν καὶ τὰς συμπαθείας τῶν μεσαίων κλάσεων. Οἱ φθονοῦντες κατηγοροῦν αὐτοῦ ὑποκινήσεις ταραχῶν· ἡ κατηγορία αὕτη ἦτο παράλογος, καθότι, ἂν ὁ ἡγεμὼν οὗτος ἤθελε νὰ περισυναγάγῃ ὑπὲρ ἑαυτοῦ τοὺς ταραξίαις τῶν προαστείων, ἤρκει αὐτῷ ν' ἀνοίγῃ τὸ βαλάντιόν του· τὰ ἐπαναστατικὰ στίφη θὰ τὸν ἀνύψουν ὑπεράνω τῆς Ἐπαναστάσεως. Δὲν συνέβη τὸ τοιοῦτο, διότι ὁ ἡγεμὼν οὗτος δὲν ἐβαυκαλίζετο ὑπὸ τῶν ἀποδιδόμενων αὐτῷ ὑποβουλήσεων. Ἄν παρεδέχθη νὰ ἦ μέλος τῆς Συνελεύσεως, ἐπράξε τοῦτο χάριν τῆς οἰκογενειακῆς ἀσφαλείας, ἀπαιτούσης νὰ μὴ ἴσταται ἔξω τοῦ γενικοῦ κινήματος. Ὑπέκυψεν ἐν τῇ τελευταίᾳ στιγμῇ ὑπὸ τὸ ἀγρομαῖον βλέμμα τοῦ μεγάλου Σεπτεμβριανοῦ ἀνδρόφονου. Οἱ ἐπὶ 40 σολδίοις τὴν ἡμέραν ἐγκάθετοι εἶχον ὑποψυρίσει κατὰ τὴν διάβασιν του ὅτι δὲν θὰ ἐξήρχετο ζῶν τῆς βασιλοκτονίας συνεδριάσεως, ἂν δὲν κατεψήφισε τὸν θάνατον. Κατελήφθη ὑπὸ τοῦ Ἰλιγγος τοῦ φόβου οὐχὶ δι' ἑαυτόν, ἀλλὰ διὰ τοὺς περὶ αὐτόν.

Μικρὸν μετὰ τὴν τραγωδίαν τῆς 21 Ἰανουαρίου, ἤκουσε νὰ ὁμιλῶσι περὶ τοῦ Πέτρου Λεκλέρ καὶ τῶν εὐθαρσῶν αὐτοῦ προρρήσεων περὶ πολλῶν ἐκ τῶν τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως. Ὑπὸ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ διασκεδάσῃ ἐπὶ στιγμᾶς τινὰς ἢ ὠθούμενος ὑπὸ τινος μυστηριώδους ὑποκινήσεως, μετέβη καὶ αὐτὸς παρά τῷ γέροντι κατοικῆ τῆς ἐν τῷ Προαστείῳ ὁδοῦ τῆς Βρύσεως τοῦ Ἐρημίτου. Οὗτος ἀναγνωρίσας ἐκ πρώτης ὄψεως τὸν πρίγκηπα, προσεπαθήσε νὰ μὴ ἐνδώσῃ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν του.

— Δέσποτα, τῷ εἶπεν ἀπροοιμιάστως, ἀπὸ πολλοῦ μόνον βικίους θανάτους ἀναγινώσκω ἐν τῷ πεπρωμένῳ. Ζῶμεν ἐν ἀτμοσφαιρᾷ καταβιβρωσκούσῃ· φείσθητί μοι τῆς θλίψεως τοῦ νὰ προσθέσω καὶ ἕτερον σταυρὸν εἰς τὸ νεκρολόγιόν μου.

— Τί σοι μέλει δι' ἕνα σταυρὸν περιπλέον, ἀφοῦ ἐγὼ τὸν δέχομαι; Δὸς μοι ἐν μάθημα τῆς τέχνης σου, ἦν τόσῳ πολὺ μοὶ ἐξεθείασαν, λάβε δ' ἐμὲ ὡς ἀντικείμενον τῆς τιοαύτης μελέτης, ἵνα ἐννοήσω καλλίτερα.

— Ἐπραξα ἤδη ὅ,τι με ἐρωτᾷς, ἐπανάλαβεν ὁ γέρον βενεδεκτίνος,

καὶ φοβοῦμαι λίαν μήπως δὲν ἠπατήθην. Ἴδου διατί, Mer, ἐπεθύμουν νὰ σιωπήσω . . .

— Ἔστω στοιχηματίζω ὅτι θὰ ἠπατήθης· ἄς ἀναθεωρήσωμεν καὶ ἐξελέγξωμεν τὸ ζήτημα . . .

— Δὲν ἔλαβεν ὁ ἐκλαμπρότατος κατὰ τὴν γέννησίν του τὸν τίτλον τοῦ δουκὸς τοῦ Μοντπασιέ;

— Ναὶ καὶ μετὰ τῶν ὀνομάτων Luis-Philippe-Joseph, τοῦ duc de Montpensier, duc d'Orleans διὰ μεταβιβάσεως τῶν πρωτοτοκείων.

— Ὁ ἐκλαμπρότατος ἐδέχθη ἐπίσης δημοσίᾳ καὶ φέρει τὸ ὄνομα Ἰσότης.

— Ἀνάγκη πᾶσα· τοῦτο εἶνε ἡ ἀσπίς μου.

— Οὕτω λοιπόν, ἐκλαμπρότατε, ἡ ἔνωσις τῶν σημείων τῆς ἀτομικότητός σου, παρελθούσης τε καὶ ἐνεστῶσης, ἐκφράζεται ὡς ἐξῆς:

«Louis-Philippe-duc de Montpensier; . . . duc d'Orleans; . . . Egalité; . . . Député à la Couvention nationale de la République française . . .»

Ὁ Λεκλέρ ἐγνώρισε τότε εἰς τὸν πρίγκηπα τὴν ἀποκαλυπτικὴν μέθοδον τοῦ Προγνωστικοῦ τῆς Τύχης, γνωστὴν ἤδη τοῖς ἀναγνώσταις, προσθέτων εἶτα μετὰ τρεμούσης φωνῆς: «Ἐξελέγξατε λοιπόν, ἐκλαμπρότατε ἀφοῦ τὸ ἐπιθυμεῖτε, τὴν βούλησιν τῆς Εἰμαρμένης:

«L'échafaut qu'il a noté pour le roi chancelant deviendra bientôt le sien: Dieu ordonne son égalité, mise dans le sup-plice! . . .»

Ὁ Φίλιππος τῆς Ὁρλεάνης ἀνατριχιάσας ἐγένετο κάτωχρος. Εἶδε τὴν σκιάν τοῦ Λουδοβίκου τείνουσαν αὐτῷ τὴν χεῖρα, ἐν δὲ δάκρυ, παρὰ τοῦ οὐρανοῦ συλλεγόν, ἀνῆλθεν ἐκ τῆς καρδίας εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

«Μένουσιν ἐπὶ τοῦ κύκλου ἅ γράμματα P, J, P, P, P, A, ἐξηκολούθησεν ὁ Λεκλέρ ἀποπερατῶν εὐσυνειδύτως τὸ ἔργον του· αὐτὰ δηλοῦσι: «Pari, Jure Proscripto Principi Proscriptus Aquatun,» δηλ. «διὰ τοῦ νόμου τῶν ἀντιποίνων, ἡ προγραφή τὸν ἐξισοῖ πρὸς τὸν παρ' αὐτοῦ πρυγραφέντα πρίγκηπα . . .» "Α! Ἐκλαμπρότατε, αὐτὸ τὸ ὄνομα Ἰσότης καὶ αὐτὴ ἡ ἔθνοςυνέλευσις ἐπήνεγκον δυστυχίαν! . . . Ἄλλ' ἀφοῦ ὁ Θεὸς ἐπέτρεψε ν' ἀνταμώσωμεν, ἴσως

ἀπεφάσισε καὶ νὰ σᾶς σώσῃ: ἔχετε ἀκόμη τὸν καιρὸν ὑπὲρ ὑμῶν . . . φύγετε! . . .

— «Ὅχι, φίλε μου, μένω. Εἰς δούξ τῆς Ὁρλεάνης δὲν λειποτακτεῖ ἀπέναντι τοῦ κινδύνου: οἱ ἄνθρωποι δύνανται νὰ μὲ φονεύσωσιν, ἀλλ' ὁ Θεὸς μόνον θὰ μὲ κρίνῃ . . .

Μετὰ δύο μῆνας, ἡ Τύχη τῶν προγεγραμμένων ἔκρουε τὴν θύραν τοῦ ἀνακτόρου του, διὰ τοῦ Ἀρχηγείου τῆς Κοινῆς Σωτηρίας: μετὰ δὲ τὴν ἀγωνίαν τῶν δεσμοτηρίων, τὸν ἔρριψε τῇ 6 Νοεμβρίου 1793 εἰς τοὺς ἐρυθροὺς βραχίονας τοῦ ἰκριώματος τῆς λαιμητόμου.

Ἡ πρὸς τὸν Λεκλέρ δὲ ἐπίσκεψις τῆς Καρλόττας Κορδαὶ ἀπέβη δραματικωτέρα. Ἡ νεᾶνις αὕτη, ἣν ἔδει ν' ἀποκαλέσωμεν ἠρωίδα, ἂν ἐπιτρέπεται ἡ ἐπευφημία τοῦ φόνου, καίτοι, ὡς τιμωρίας ὑπερβολικῆς μοχθηρίας, θεωρουμένου, ἀφίκετο εἰς Παρισίους τὴν 11 Ἰουλίου 1793 μετὰ τῆς ἀκλονήτου ἀποφάσεως τοῦ νὰ φονεύσῃ τὸν Μαρά, πρὸς ἐκδίκησιν τῶν θυμάτων αὐτοῦ τοῦ θηρίου. Τὸν χρόνον τῆς ἐπαύριον ἐχρησιμοποίησε πρὸς μελέτην τῶν μέσων τοῦ σκοποῦ τῆς. Τὴν ἐσπέραν ἐνῶ εἰσῆρχετο ἐν τῷ ξενοδοχείῳ βεβαρῆμένη μὲν ὑπὸ τῆς πυρετώδους κοπώσεως, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀποτεθαρρημένη, παρετήρησεν ἐν τῷ φατνώματι ἐνὸς καθρέπτου, ἀγγελίαν τινὰ τοῦ Λεκλέρ. Φαίνεται ὅτι πολλὰς τοιαύτας θὰ εἶχε διανεῖμει ὁ πτωχὸς σοφὸς ἀπανταχοῦ χάριν πελατῶν καὶ τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου.

Ἡ Καρλόττα ἠθέλησε νὰ ἴδῃ τὴν τύχην τῆς, καίτοι ἀποφασισμένη ν' ἀποθάνῃ. Τὴν 13 Ἰουλίου, λίαν πρωτῶ, ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ μάντεως. «Κύριε, τῷ εἶπε, κλίνουσα τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὴν γῆν, ἐκ φόβου μήπως τὸ βλέμμα προδώσῃ τὴν ιδέαν τῆς, μία κυρία φίλη μου, θὰ ζητήσῃ σήμερον παρὰ τινος ἰσχυροτάτου μέλους τῆς Συνελεύσεως μίαν σπουδαιωτάτην ἐκδούλευσιν. Καθὸ ἐνδιαφερομένη καὶ γὰρ εἰς τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ διαβήματος τούτου, δύναμαι νὰ ἐπιτύχω διὰ τινος μέσου καὶ χωρὶς νὰ σᾶς δώσω ἄλλας ἐπεξηγήσεις περιπέτειων; . . .»

Ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς ὠραίας νεάνιδος, ἧς τὸ ὑποτρέμον ἀνάστημα προὔδιδεν ἐσωτερικὴν διαμάχην, ὁ Λεκλέρ ἐνόμισεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐρωτικῆς τινος ὑποθέσεως, «Δεσποινίς, τῇ εἶπεν, οὐδέποτε νεὰ τις ἐξῆλθε τοῦ ταπεινοῦ γραφείου μου χωρὶς νὰ συναποφέρῃ καὶ ἐν μεί-

διάμα τῆς Προνοίας. Δὲν ζητῶ νὰ μάθω οὐδὲν τῶν μυστικῶν σας, καὶ ὅμως θὰ σᾶς εἶπω ἅπασαν τὴν ἀλήθειαν. Καθῆσατε πρὸ τῆς μικρᾶς ταύτης τραπέζης, ἀρκούντως μακρὰν τῆς ἐμῆς κειμένης, ὅπως μὴ δύναμμι ν' ἀναγνώσω ὅ,τι θὰ γράψητε. Λάβετε αὐτὴν τὴν δεσμιδα τῶν λευκῶν χαρτίων· γράψατε ἐφ' ἐνὸς ἐκάστου ἀνά ἓν γράμμα ἐκ τῶν ἀποτελούντων τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπωνύμιον τοῦ προσώπου, χάριν τοῦ ὁποίου θέλετε νὰ συμβουλευθῆτε τὸ μέλλον. Προσθέσατε κατὰ τὸν ὅμοιον τρόπον τὴν ἀκριβῆ ἔκφρασιν τῆς ἐπιθυμίας ἢ τῆς θελήσεώς σας, καὶ περάνατε αὐτὴν διὰ τῶν ὀνομάτων, τῶν ἐπωνύμων καὶ τῶν τίτλων τοῦ ἰσχυροῦ προσώπου, περὶ οὗ μοὶ ὠμιλήσατε. Ἄν ἔχητε νὰ σημειώσητε ἀριθμούς ἢ ἡμερομηνίας, δεῖον νὰ σημειώσητε ταῦτα οὐχὶ δι' ἀριθμῶν, ἀλλ' ὀλογράφως. Θ' ἀναμίξητε εἴτα ὅλα αὐτὰ τὰ χαρτῖα μέχρις ὅτου ἐξαφανισθῶσι τὰ ὀνόματα καὶ πᾶν ἔχνος τῆς γραφείσης ἐνοίας. Τὸ μυστικόν σας θὰ κρυφθῆ οὕτως ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ χάους, ἐξ οὗ θὰ ἐξέλθῃ μία ἀπάντησις. Μετὰ τὴν πρᾶξιν θὰ συναποφέρητε τὰ χαρτῖα, πρὸς πλείονα ἐξασφάλησιν τοῦ μυστικοῦ σας.

Ἡ Καρλόττα ἔγραψε ταχέως τὰ ἐξῆς, ἐνῶ ὁ Λεκλέρ ἔστρεφε τὴν κεφαλὴν, ὅπως μὴ διαταράξῃ τὴν πελάτιδά του.

«Le treize juillet mil sept cent soixante-trois, Charlotte de Corday d'Armont veut tender de tuer, à Paris, d'un coup de couteau, Jean-Paul Marat, député à la Convention nationale de la République française »

Ἡ Καρλόττα διὰ τῶν 164 τούτων γραμμάτων, τῶν σημειωθέντων ἐπὶ ἰσαριθμῶν χαρτίων, ἀπετέλεσε, διὰ τῆς ἀναμίξεως αὐτῶν, τὸ παρά τοῦ Λεκλέρ λεγόμενον χάος· διασταυρώσασα εἴτα τὰς χεῖρας ἀνέμενεν ἐν σιγῇ.

Ὁ γέρων βενεδικτῖνος συλλέγων τὰ ἐν λόγῳ χαρτῖα τὰ ἔθετε κατὰ σειρὰν ἐν πολλοῖς συγκεντρικοῖς κύκλοις, ὧν τὴν περιφέρειαν διέτρεχε βραδέως τὸ ἐταστικόν βλέμμα του· ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἢ φυσιογνωμία του ἐνεψυχούτο· ἀποσπᾶσας δὲ ἐκ τῶν κύκλων ἀπέκρυψεν ἐν τῇ ἀριστερᾷ του, τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, τὰ ἐνθεν κακείθεν περισυλλεγέντα γράμματα, μέχρις ὅτου ἐναπέμειναν τὰ ἐξῆς 6: L, Z, C, R, A, A,

Ἡ πρᾶξις αὕτη διήρκεσε δέκα λεπτά. Ἡ Καρλόττα παρηκολούθει ταῦτα διὰ τοῦ βλέμματος, μὴ ἐνοοῦσα ὅμως τὸ ἀποτέλεσμα. Αἰφνης ὁ Λεκλέρ ἐπαναφέρει τὸ χάος, ὅπως ἐξαφανίσῃ τὴν παρ' αὐ-

τοῦ ἀναγνωσθεῖσαν ἐνοίαν. Ρίψας εἴτα τὰ χαρτῖα ἐνώπιόν του, μετὰ χειρονομίας πλήρους ἀθυμίας, εἶπεν:

— Εἴσθε βεβιαία, δεσποινίς, ὅτι δὲν ἐκάματε κανὲν λάθος εἰς ὅ,τι ἐγράψατε; . . .

— Οὐδέν, ἀπήντησεν ἡ Καρλόττα.

— Τότε, ἐπανέλαβεν ὁ μάντις, μίαν μόνην συμβουλήν συνεσεως δύναμαι νὰ σᾶς δώσω. Νὰ μὴν ὑπάγῃ ἡ φίλη σας πρὸς τὸν ἰσχυρόν ἄνθρωπον θὰ ἦτο διάβημα ἀνωφελές.

— Διατί κύριε; . . .

— Σᾶς δίδω τὸ παράδειγμα τῆς φρονήσεως, σιωπῶν.

Τῶντι· δὲν ἠδύνατο ὁ Λεκλέρ νὰ ἐμπιστευθῆ εἰς μίαν ἄγνωστον δεσποσύνην τὴν φρικώδη ἀπαντησιν τῆς Μοίρας. Ἴδου δὲ αὕτη:

«Ce coup tuant, planté en ta poitrine, doit te tuer, à Paris en bain, livide Marat. — L'échafaud conversionnel est le piédestal d'ou cettemartyce, couronnée de la vorta antique, doit planer sur le monde.»

Τὰ 6 ἄφωνα γράμματα L, Z, C, R, A, A, ἐδήλουν «LividI Zona Cruoris Rubefacit Amplexantem Aquam». δηλ. «Κύκλος αἵματος πελιδνοῦ ἐρυθραίνει τὸ περιβάλλον τὸ πτώμα ὑδωρ.» Ἡ μαντικὴ αὕτη εἰκὼν ὑπεδήλου τὸν λουτήρα, ἐν ᾧ ὁ Μαρά ἐπλήγη δι' ἐγχειριδίου.

Ὁ Λεκλέρ οὐδόλως ὑπέθετεν ὅτι εἶχεν ἐνώπιόν του τὴν μαρτυρα ἐκείνην, ἥτις ἀνύψου τὸν φόνον εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀφοσιώσεως. Ἐνόμισεν ἑαυτὸν παίγιον τῶν ἐμπνεόντων τους χρησμούς Δκιμονίαν, ἐνῶ ἡ Καλόττα ἀποσυρομένη μετεμελεῖτο διὰ τὸ παιδαριώδες παρὰ τῷ μάντιι διάβημα τῆς. Ἄλλὰ τὴν ἐσπέραν τῆς ἰδίας ἐκείνης ἡμέρας ἐξεπληροῦτο τὸ ἡμισυ τοῦ χρησμοῦ, ὁ δὲ Λεκλέρ καθὼ μὴ λησμονήσας τὴν ἀπάντησιν τῆς Μοίρας, ἠδυνήθη νὰ ἐπανασκευάσῃ λέξιν πρὸς λέξιν τὰ ὀνόματα τῆς δεσποσύνης δὲ Κορδαί, τὰ τοῦ Μαρά καὶ τὴν ἔκφρασιν τοῦ ἐκδικητικοῦ ἐγχειριδίου.

Τὸ Προγνωστικόν τῆς Μοίρας κατέστη κατηγορηματικώτερον ὅτε ὁ Φοβεσπίερος προσῆλθε καὶ αὐτὸς νὰ διερευνήσῃ τὸ μέλλον του. Συνωμίλησε κατ' ἀρχὰς καὶ ἐπὶ πολὺν χρόνον μετὰ τοῦ ἐρημίτου τοῦ προαστείου Σαίν-Μαρκῶ περὶ τῶν ἀρχαίων μυστηρίων· πεισθεὶς δὲ

περὶ τῆς σπουδαιότητος τῶν γνώσεων τοῦ προφήτου, ἀπεφάσισε νὰ ὑποβάλῃ τὴν προσωπικότητά του ὑπὸ τὸ μαντικὸν ἐνέργημα. Ἡ προσωπικότης του ἐξετέθη οὕτως :

«Maximilien-Mari-Idore-Robespierae, député à la Convention nationale de la République française.»

Ἴδου δὲ ὁ ἐξαχθεὶς χρησμός :

«Républicain rare, ... inflexible, ... il ira mourir décapité, au nom de la nation, par vote de ses ennemis.»

Ἔμειναν ὅ γράμματα ἄφωνα, A, I, E, E, O, Q, δηλοῦντα : «Ab iniquis Everans, Extortus Odio Quiritum,» δηλ. : «Ἀνατραπείς παρὰ τῆς συμμορίας τῶν κακῶν, βασανισθεὶς παρὰ τοῦ μίσους τῶν ἀστῶν.» Τὸ συμπλήρωμα τοῦτο τοῦ χρησμοῦ ἐπεβεβαιώθη τῷ 1794 διὰ τινος γεγονότος δεικνύοντος μέχρι τίνος βαθμοῦ δύναται νὰ προβῇ ἡ πολιτικὴ λύσις αὐτῆς. Τὸν Ῥοβεσπιέρον καίτοι βαρέως πληγωμένον κατὰ τὴν κράτησίν του (εἴτε ἀφ' ἑαυτοῦ, εἴτε παρὰ τοῦ βουλευτοῦ L. Bourdon), οὐχ ἦπτον ἔσυρον ὅπως αἱματόφυρτον εἰς ἓν μέρος πλησίον τῆς Συνελεύσεως, καὶ ἐκεῖ, οἱ ἑταῖροι, οἱ τὴν προτεραιὴν τρέμοντες ἔμπροσθέν του, παρήρχοντο πρὸ αὐτοῦ ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον περιυβρίζοντες τὴν ἀγωνίαν του.

Ὁ Βονοπάρτης ἔζη τῷ 1795 ἐν Παρισίοις, ἀργός, ἐν ἀποθαρρύνσει, ἐν στενοχωρίᾳ, ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου προαισθήματος τοῦ μέλλοντος προορισμοῦ του. Ἡ τύχη, αὐτὸς ὁ Θεὸς τῶν ἀργῶν, τὸν ὠδήγησε μίαν ἡμέραν παρὰ τῷ Λεκλέρ, μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ περάσῃ ἐκεῖ ὀλίγον καιρὸν ἀσκόπως (tuer le temps). Ὁ μάντις κατεγίνετο τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ εἰς ἓν ὠροσκόπιον. Ὁ Βονοπάρτης, ῥίψας βλέμμα ἐπὶ τῶν κύκλων, τῶν τριγῶνων, τῶν ὑπολογισμῶν, αὐτῶν τῶ ἀποκρῦφων μαθηματικῶν, ἐκινήθη τὴν περιέργειαν καὶ ἐπεθύμησε νὰ πειραματισθῇ καὶ ὁ ἴδιος. Ἡ ἐρώτησις τῆς ἡμερομηνίας τῆς γεννήσεώς του τῷ ἐφανῆ φυσικῇ, προκειμένου νὰ ὀρισθῶσι τὰ πρῶτιστα σημεῖα τοῦ ὠροσκοπίου· ἀλλ' ὅτε προσεκλήθη νὰ προσείπῃ τὰ ὀνόματα, ἐπώνυμα, τίτλους καὶ ἐπάγγελμα, ὅπως δι' αὐτῶν ὀρισθῶσι καὶ τὰ σημεῖα τοῦ ἐρμητικῶ ἐνεργήματος, τοῦ ὑποδειλοῦντος τὴν κλεῖδα τοῦ μέλλοντος, τότε ἐθεώρησε τὴν ἀνάκρισιν ἐξερχομένην τῶν ὀρίων καὶ ἠγέρθη ἀποτόμως πρὸς ἀναχώρησιν.

— «Σφαλλεσθε ἴσως ὀπισθοδρομοῦντες, τῷ εἶπε πράως ὁ Λεκλέρ, καθότι ἡ τέχνη μου εἶνε ἰσχυροτέρα παρ' ὅσον φηνταζεσθε. Ἐκτός τούτου, ὑπάρχει μία προφητεία ἐνὸς κάποιου κόμητος δὲ Καλλιόστρου πρὸ δέκα ἐτῶν περὶ τῆς μήπω τότε ἀρξάμενης Ἐπαναστάσεως, δι' ἧς ἀγγέλλεται ὅτι ἓνας Κορσικανός, ἐκλελεγμένος ὑπὸ τοῦ λαοῦ θὰ τὴν ἐπεραίου, ἴσως διὰ δικτατορίας. Θὰ ἦτο λοιπὸν καλὸν διὰ σᾶς μέλλον, ἀφοῦ εἰσθε Κορσικανός, δοθείσης δὲ τῆς περιπτώσεως ἤδη, καὶ ἂν ἡ Τύχη ὑμᾶς ἐξέλεξε, μᾶλλον θὰ ὠφελῆθητε, προειδοποιούμενος περὶ τούτου.

Ἄλλ' ὁ Βονοπάρτης νομίσας ὅτι εἶχεν ἐνώπιόν του κανένα γέροντα μανικόν ἢ κανένα ἐπίτριπτον ἀγύρτην ἀφορῶντα τὸ βαλάντιόν του, ἔρριψεν ἐν μικρὸν νόμισμα ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἀπῆλθε.

Μετὰ τέσσαρα ἔτη τὴν 8 Ὁβρίου 1799, τὴν προτεραιὴν τῆς διασήμεου ἡμέρας, ἀποκληθείσης 18 brumaire, ὁ παρὰ τῆς Συνελεύσεως παυθεὶς στρατηγὸς εἶχε γίνῃ ἐπὶ τῆς Πενταρχίας ὁ εὐνοούμενος τῆς Μοίρας, ἧς τὸν διερμηνέα εἶχε περιφρονήσει. Ἦτο ἐστεμμένος ἐκ τῶν δαφνῶν τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Αἰγύπτου, ἦτο ἡ ἐνσάρκωσις τῆς Νίκης· ἕνα δὲ τὰ πάντα ὑπὸ τοὺς πόδας του θέσῃ, δὲν ἐναπέμεινεν αὐτῷ ἢ τὸ τολμῆσαι, τοῦτο δὲ καὶ ἐσκόπει τότε. Τὸ σχέδιον εἶχε διαγραφῆ, ἡ ἐπιτυχία ὑπολογισθῆ, ὁ κίνδυνος προμαντευθῆ. Οἱ μὲν ἄνθρωποι τῆς ἐνεργείας ἀνέλαβον ἕκαστος τὸ μέρος του, ὁ δὲ ἄνθρωπος τῆς ιδέας διεσκέπτετο ἀναμένων τὴν στιγμὴν τοῦ ὑπερπῆδησαι τὸν Ρουβίκωνα. Διασκεπτόμενος ἐν τῷ βάθει ἐνὸς μονήρους διαχωρίσματος καὶ βυθισμένος εἰς ἐκεῖνο τὸ εἶδος τοῦ ἐν ἐργηγόρσει ὄνειρου, τοῦ παραγομένου ἐκ μεγάλης τινὸς διεγέρσεως πυρετώδους τινὸς πνεύματος ἀνεμνήσθη τοῦ γέροντος τῆς ὁδοῦ τῆς Βρόσεως, τοῦ Ἐρημίτου, νομίσας τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ὅτι ἡ προφητεία τοῦ Καλλιόστρου ἦχει εἰς τὸ οὖς του ὡς ἤχος κώδωνος μεμακρυσμένου.

«Α! ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, προσπαθῶν ν' ἀποδιώξῃ τὴν ἀρχομένην παραίσθησιν· θὰ καταλάβῃ καὶ ἐμὲ ἡ τρέλλα αὐτοῦ τοῦ γελοίου γέροντος! . . . Θὰ ἔχω τὴν παιδαριώδη ἀδυναμίαν νὰ ἐπηρεασθῶ ἐξ ἐπικινδύνου τινὸς φηντασμαγορίας; . . . Ἔ! . . . τέλος πάντων. . . καὶ ἂν συνέβαινε τοῦτο . . . Ἀνέγων κάπου ὅτι ὁ Καῖσαρ, ὁ Ρισχελιεύς, ὁ Μαζαρίνος, οἵτινες δὲν ἦσαν βεβαίως στενοκέφαλοι, ὄχι μόνον δὲν περιεφρόνουν τοὺς τοιοῦτους ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ ἐγίνωσκον νὰ ἐπωφελῶνται αὐτῶν. . . Εἶδον ὡσαύτως εἰς Αἴγυπτον ὅτι οἱ Ἄρα-

βες σέβονται τούς τρελλούς; ὡς ὄντα ἐπιψαυσθέντα ὑπὸ τῆς χειρὸς τοῦ Θεοῦ . . . Τίς δύναται νὰ τολμήσῃ νὰ ἐξηγήσῃ τί συμβαίνει κατὰ τινὰς στιγμὰς, ἐν τισὶ πνεύμασι θεωρουμένοις ὡς διατεταραγμένοις, διότι ζῶσιν ἐν ἰδιάζοντι κόσμῳ, οὔτινος τὴν κλεῖδα στερούμεθα ; . . . "Ἄν αὐτὸς ὁ Πέτρος Λεκλέρ ἐτύγγανεν ἐν τῶν τοιοῦτων πνευμάτων ; . . . "Ἄν μετέβαινον νὰ τὸν ἐπανίδω, . . . καὶ ἂν ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ αὐτὸ τὸ μέλλον, . . . θριαμβοῦ ἢ καταστροφῆν, . . . ἐξ ἧς ὀλίγαι μόνον ὄραι μὲ διαχωρίζουν : . . . Τὸ ἀτάραχον λογικόν μου δὲν θὰ καταπλαγῇ οὐδὲ θ' ἀποθαρρυνθῇ· δυνατόν δὲ ν' ἀποκαλύψῃ ἀπρόοπτόν τι φῶς, ἐκθρῶσκον τοῦ τοιοῦτου, ἔστω καὶ φαντασμαγορικοῦ διαβήματος . . . ναί, . . . θὰ ὑπάγω . . . »

Ἦτο ἐσπέρα· ὁ Λεκλέρ δὲν τὸν ἀνεγνώρισεν. Οὐδὲν εἶχε μεταβληθῆ ἐν τῷ πενιχρῷ οἰκίσκῳ του.

— Κύριε, τῷ εἶπεν ὁ Βοναπάρτης, δίδων αὐτῷ σύναμα ἐν χρυσοῦν νόμισμα, δύνασθε νὰ μαντεύσῃτε ἐπὶ μιᾶς ὑποθέσεως λίαν κατεπειγούσης ;

— Διὰ τοῦ Ὀροσκοπίου, ὄχι, ἀπήντησεν ὁ γέρον διότι ἀπαιτοῦνται ὑπολογισμοὶ ἐκτενεῖς· ἀλλὰ διὰ τῶν Σιβυλλείων Προγνωστικῶν ναί, ἀρκεῖ ἡ ὑπόθεσις νὰ ὀρισθῇ σαφῶς.

— Ἄλλ' ἂν αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις περικλείῃ μυστικόν τι σπουδαῖον ; . . . ἂν π. χ. πρόκειται περὶ γυναικός, ἐνδιαφερομένης ν' ἀποκρύψῃ τὸ μυστικὸν καὶ ἀπὸ τὸν πνευματικὸν τῆς ἀκόμη ; . . .

— Ἔστω ἡ γυνὴ αὕτη θὰ φυλάξῃ τὸ μυστικὸν τῆς· ἰδοὺ δὲ πῶς. Ἡ ἐρώτησις δέον νὰ περιλαμβάνῃ τὰ ὀνόματα, τὰ ἐπώνυμα, τὰ παρόνυμα, τοὺς τίτλους καὶ τὸ ἐπάγγελμά τοῦ ἐρωτῶντος τὴν Μοῖραν· ἐκτὸς τούτων καὶ τὸ ἀντικείμενον τοῦ ζητήματος, σαφῶς καὶ περιληπτικῶς ἐκπεφρασμένον. Ἡ ἐκφρασις τούτων συμπεριλαμβάνεται βεβαίως ἐν τινὶ ἀριθμῷ γραμμάτων, ἅτινα δέον νὰ γραφῶσιν ἐπὶ ἰσαριθμῶν τεμαχίων χάρτου· ἅπαντα δὲ τὰ γράμματα ταῦτα ἀναμιγνύονται μέχρις οὗ σχηματισθῇ ἐν χάος. Τὰ λαμβάνω κατόπιν καὶ τὰ τοποθετῶ κυκλῆδόν, ἐρωτῶν μόνον εἰάν πρόκειται περὶ ἀνδρὸς ἢ γυναικός. Μετὰ δὲ ταῦτα ὁ ἀναμενόμενος χρησμός μοι ἐμπνέει ἐπὶ τῇ ἐπισκοπῇ τοῦ κύκλου, δι' οὗ διεισδύω εἰς τὴν ἀπόκρυφον ἐννοιαν, καθόσον οὗτος ἐκτυλίσσεται. Λοιπόν, κύριε, ἰδοὺ γραφίς καὶ ἀρκετὰ τεμάχια χάρτου πρὸς χρῆσιν σας.»

Ἦ Βοναπάρτης γράψας ταχέως τὴν ἐρώτησίν του ἐπὶ 119 δελ-

τίων, τὰ ἀνέμιξε καλὰ πρὸς ἐξάλειψιν πάσης ἐννοίας καὶ τὰ ὄθησεν ἔμπροσθεν τοῦ Π. Λεκλέρ, ὅστις τὰ ἐτακτοποίησεν ἐν κύκλῳ.

Τὸ ζήτημα συνέκειτο, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ μάντεως, ἐκ τῶν ἐξῆς λέξεων :

«Que devienra la Corse Napoléon, Bonaparte, generale poursuit du coup d'État risqué par lui, a Paris le six-huit brumaire milseptcent nonente neuf . . .»

— Τῇ ἀληθείᾳ, κύριε, εἶπεν ὁ Λεκλέρ, μετὰ τινὰς στιγμὰς διασκέψεως, μὲ ὠμιλεῖτε πρὸ ὀλίγου δὲν γνωρίζω περὶ τίνος μυστικοῦ μιᾶς γυναικός, καὶ ὅμως δὲν βλέπω οὐδόλως γυναικεῖον τι ἐν τῇ ὑποθέσει σας. Ὅποιονδήποτε καὶ ἂν ᾖ τὸ ζήτημα, ὅστιονδήποτε καὶ ἂν ᾖ ὁ περὶ οὗ πρόκειται, ἰδοὺ τί ἀναγινώσκω διὰ τῶν 119 γραμμάτων σας :

«En mil hui cent quatre, il monterá sur le trone à pidue, puis, coupé, en dixet nnsera renversé prr la eanonade du-soldat d'Angleterre . . .»

Ἡ λέξις θρόνος καὶ ἡ ἐποχὴ 1804 θὰ συνεκίνησαν βεβαίως τὸν Βοναπάρτην· καὶ ὅμως ἐξηκολούθησεν οὗτος διατελῶν κρυφίους καὶ ἠρώτησε διὰ τόνου ἐντελῶς ἀδιεφάρτου τί νὰ ἐσήμαινον αὐτὰ τὰ δύο αἰνίγματα : trône à pique coupé en six etum.

Οἱ χρησμοὶ ἀπήντησεν ὁ Λεκλέρ, ἐνέχουσιν ἐνίοτε ἐν μέρος, διασαφηνιζόμενον μόνον μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ συμβεβηκότος. Μολαταῦτα βλέπω ἐν τῇ εἰκόνι τοῦ trône à pique, ἐν εἶδος μεγάλης στρατιωτικῆς ἀσπίδος, ἐν κράτος περιστοιχούμενον ὑπὸ καισαρικῶν σημαίων· τὸ ἄλλο αἰνίγμα εἶνε ὁ ἀριθμὸς δηλῶν τὴν τομὴν τοῦ χρόνου : δέκα καὶ ἐν ἐνούμενα πκράγουσι τὸν ἀριθμὸν ἑνδεκα, ὅστις προστιθέμενος εἰς τὸν 1804 προσδιορίζει τὸ 1815 ὡς ἐποχὴν τῆς κινδυνώδους ἐμφανίσεως τοῦ ἀγγλοῦ στρατιώτου. Ἄλλὰ ταῦτα εἶνε ἀπλῆ εἰκασία. Ἄλλωςτε, ἰδοὺ ὅτι ἐκ τῶν 119 γραμμάτων ἑναπέμειναν 13 ἄφωνα Β, Ο, Ρ, Ρ, Ι, Α, Ι, Β, Ι, Ρ, Α, U, F, ἅτινα δέον νὰ ὀμιλήσωσι καὶ αὐτὰ. Οἱ ἀρχαῖοι μάντιες θὰ τὰ ἐθεώρουν ὡς ἀρχικά γράμματα 13 λατινικῶν λέξεων. Ἀναγγέλλουσι δ' ὡσαύτως ἀνύψωσιν καὶ κατὰπτωσιν τῆς τύχης :

«Bis Oriens, Populi Princeps, Jn Altum Incedit. Bis Incidit : Per Anglos Ultima Fata.» δηλ. : «Δις ἀνυψοῦται ἡγεμὼν τοῦ λαοῦ καὶ περιπλαρᾶται εἰς τὰ ὕψη· Δις πίπτει τὸ τελευταῖον μοιραῖον προλεβεται παρὰ τῶν Ἀγγλων.»

Ὁ Βοναπάρτης ἐφρικία ἐνδομύχως ἐπὶ τῇ ὑποσχέσει τοῦ θρόνου παρά τινος μυστηριώδους γέροντος καὶ ἐντὸς μιᾶς καλύβης. Διὰ τοῦ τοιοῦτου λοιπὸν προγνωστικοῦ ἐφαίνετο ἐξησφαλισμένη ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐπαύριον. Ναί . . . , ἀλλ' ἂν ὁ χρησμός οὗτος ἦτο τυχαῖόν τι ἀποτέλεσμα, καὶ οὐχὶ σχέδιον τῆς προνοίας ; . . .

Ἐσκέφθη ν' ἀποπειραθῆ καὶ ἐτέραν δοκιμαστικὴν ἐξέλεγε.

— Κύριε, εἶπεν εἰς τὸν Λεκλέρ, ἐπιτρέψατέ μοι καὶ δεῦτερον πείραμα.

Ἐγραψε δὲ ἐπὶ 69 χαρτονίων τὰ ἐπόμενα 69 γράμματα :

«Josephino-Marie-Rose de Zascher de la Pagerie femme du général Napoleon Bonaparte.»

Ἐνεργήσας ἔπειτα τὸ χάος εἶπε : Προσπαθήσατε τώρα ν' ἀναγνώσητε ἐναργῶς· πρόκειται περὶ κυρίας περὶ ἧς ἐνδιαφέρεται τις τὰ μάλα.

Ὁ Λεκλέρ, διασκεφθεὶς ἀρκετά, ἀπήντησε σείων τὴν κεφαλὴν.

«Trop agée, . . . le diadème Impériale, porté en segonc mariage, neferapas le bonheur.»

— Ἀρκεῖ ! ἀρκεῖ ! ἀνεφώνησεν ὁ Βοναπάρτης· οἱ λογόγραφοί σου ἐνέχουσι μωρίαν βαρυτέραν τῶν Πυραμίδων ! . . .

Διασκορπίσας δὲ διὰ βιαίου κινήματος τῆς χειρὸς τὰ καυμένα τὰ μικρὰ καρτόνια ἐξῆλθε μανιώδης . . .

«Καὶ ἄλλον πελάτην ἐχάσαμεν ὑπεμορμύρισεν ὁ Λεκλέρ συλλέγων αὐτά· ἀπὸ πολλοῦ μὲ καταδιώκει τῷ ὄντι ἡ ἀποτυχία.»

Δι' ἡμᾶς (1) ἀναγνώσαντας τὴν ἐρώτησιν πρὸ τῆς ἀποκρίσεως, ὁ

(1) Σ. Μ. Ἀποπερατῶν ὁ P. Christian κατὰ τὸ 1839 τὸ σύγγραμμά του «Paris Historique» τῇ συνεργασίᾳ τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ ch. Notier, ἦλθεν εἰς ὄμιλιαν μετὰ τοῦ φίλου τούτου περὶ Μαγείας, ὡς ἀναφέρει ἐν τῷ συγγράμματι «Histoire de la Magie κλπ.» Ὁ Nodier σπουδάζας τὸ ζήτημα καὶ κάτοχος μάλιστα τῆς *σολομωνικῆς* (grimoire) τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων, ἐξέφρασθη ὑπὲρ τῆς ἀληθείας τῆς Μαγείας.

Ἐκ τῶν σοφῶν μετὰ τοῦ Nodier διαλέξεων ὁρμώμενος ὁ Christian καὶ ἐκ τῆς ἀναγνώσεως ἀρχαίων συγγραφῶν καὶ ἄλλων σολομωνικῶν, ἀνακαλυφθειῶν μετὰ τῶν δημοσιευθέντων μοναστηριακῶν βιβλίων, ὧν τὴν κατάταξιν καθὼ βιβλιοφύλαξ τοῦ Ὑπουργείου, εἶχε φροντίσει, ἐνεβάθυνεν εἰς τὴν σπουδὴν τῆς Μαγείας καὶ ἠδυνήθη οὕτω καὶ αὐτὸς νὰ προκαλῆ ἀλανθάστους χρησιμοδοτήσεις

χρησμός οὐδόλω· εἶνε περιφρονητός· ἡ σιβύλλειος μύσις δὲν ἠδύνατο κάλλιον νὰ διευθύνῃ τὸν συνειρμόν τῶν μεταθέσεων.

Ἐμμενον 3 γράμματα ἄφωνα, Η, Ε, Δ, δηλοῦντα :

«Honores,—Divortium—Eclipsis, δηλ. τὸ διαζύγιον (Δ) κείμενον μετὰ τῆς δόξης τοῦ θρόνου (Η) καὶ τῆς ἐκλείψεως (Ε) αὐτῆς τῆς μυχικῆς εὐτυχίας, ὑπὸ τὴν θλιβεράν σκιάν τοῦ πύργου Mal-maison, ὅστις διὰ τὴν Ἰωσηρηνὴν ὑπῆρξεν ἡ οἰκία (maison) τῆς δυστυχίας (mal . . . heur.

Ἰδοῦ τί δὲν ἔλαβε καρὸν ν' ἀπαντήσῃ ὁ Λεκλέρ εἰς τὸν ἀνυπόμονον στρατηγόν, προκατειλημμένον τότε ὑπὸ τῶν φλεγόντων ἐνδιαφερόντων τῆς ἐπαύριον. Ὁ Θεὸς ἔστρεφεν ἐν φύλλον τῆς ἱστορίας τοῦ κόσμου.

Ὁ Ναπολέων, πρῶτος ὑπάτος τῆς 18 brumaire, ὑπάτος ἰσόβιος τῇ 4 Αὐγούστου 1802, αὐτοκράτωρ τῇ 18 Μαΐου 1804, βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας τῇ 26 Μαΐου 1805, ἀνεμέτρα πλέον τὸν χρόνον διὰ τῶν νικῶν του. Ἀλλὰ τῇ 20 8ορίου 1805 ἡ ἡχώ τῆς ναυμαχίας τοῦ Τραφκλῆρ, εἰς ἣν ἐνίκησεν οἱ Ἄγγλοι, ἐπανάφερον εἰς τὴν μνήμην του τὴν ἀόριστον ἀπειλὴν αὐτοῦ τοῦ στρατιώτου τῆς Ἀγγλίας, ἧς τὸ ἀπαίσιον αἰνίγμα εἶχε προεικάσει ὁ Λεκλέρ. Ἡ καταστροφή τοῦ γαλλικοῦ στόλου καθίστα τὴν Ἀγγλίαν κυρίαρχον τοῦ Ὀκεανοῦ· καὶ ἐνῶ ὁ Ναπολέων κατέκτα τόπους, ὧν ἡ κτίσις ἦτο προσωρινὴ καὶ διαμφισβητήσιμος, ἡ Ἀγγλία, ἀνευ ἀντιζήλων μένουςα, θὰ ἴδρυν ἀνέτως τὸ ἰνδικὸν κράτος τῆς ἐπὶ 80,000,000 δούλων. Οἱ δύο κολοσσοὶ τῆς Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας ἐμεγαλύνθησαν πρὸς ἀλλήλους· τόσῳ πολὺ, ὥστε ἐπέκειτο ἡ ἀνάγκη, δοθείσης τῆς περιστάσεως, νὰ περιέλθωσιν εἰς τρομερὰν σύγκρουσιν. Καὶ ὅμως οὐδεὶς ἐφαντάζετο ὅτι ὁ κίνδυνος θὰ ἦτο καθ' ἡμῶν, διότι τὸ πυροβόλον τῆς Αὐστερλίτσης κατέπινε παραχρῆμα τὴν φωνὴν τοῦ πυροβόλου τοῦ Τραφκλῆρ, ἡ δὲ συνθήκη τοῦ Πρεσβούργου κατετάραξε τοὺς Ἄγγλους. Οὐχ' ἦττον ὅμως ὁ μέγας χορτοκόπος τῆς Εὐρώπης ἀνησύχει, κατὰ τινὰς στιγμάς, ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν τὸν εἰς δέκα καὶ ἐν κεκομμένον καὶ τὸ φάντασμα, τὸ ὄπισθεν τοῦ προβλήματος τοῦ σιβυλλείου προγνωστικοῦ ἐνεδρεῖον.

Ὁ Πέτρος Λεκλέρ ἀντημείφθη δαψιλῶς κατὰ τὴν ἀνακήρυξιν τῆς Αὐτοκρατορίας, ἕνεκα τῆς ἐκπλήρωσεως τοῦ πρώτου ἡμίσεος τῆς προρρήσεώς του. Ἀπὸ τοῦ 1804 ἐνεκατέστη ἐν τοῖς παραρτήμασι τοῦ μεγάρου Σαῖν-Κλού, ἄγων τότε τὸ 79 ἔτος τῆς ἡλικίας του καὶ περιποιοχούμενος ὑπὸ περιποιητικῶν φροντίδων, τῇ διαταγῇ κυρίου, βεβαίου ὄντος περὶ τῆς εἰς ταύτην ὑπακοῆς τῶν ὑπαλλήλων. Ἡ γεροντικὴ ἡλικία του ἐφαίνετο ἀνχθαλλουσα ὑπὸ τὴν δρόσον τῶν πρὸς αὐτὸν εὐεργετημάτων. Ὁ Ναπολέων τὸν ὤρκισε νὰ μὴ ἀποκαλύψῃ εἰς οὐδένα τὸ παράδοξον τῶν πρώτων σχέσεών των. Εἶχεν ἐνεργήσει νὰ θεωρεῖται παρὰ τῆς ὑπηρεσίας ὡς ἀρχαῖος καὶ πολῦτιμος ἀσιανολόγος τοῦ Αἰγυπτιακοῦ Ἰνστιτούτου ἐν δὲ τῇ αὐτῇ ἐκείνῃ, ἐν ἣ ἔπεκράτει ἡ πειθαρχία ὡς ἐν στρατῶνι, οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ ρίψῃ βλέμμα πέραν τοῦ ἐπιτάγματος.

Τὰ τὴν Εὐρώπην ἀναρύσσοντα συμβάντα τοῦ 1805 διεχώρισαν, εἰς τὸ μὴ ἐπαινεῖν τὸν εὐεργέτην ἀπὸ τοῦ εὐνοουμένου. Ἐνῶ δὲ ὁ Αὐτοκράτωρ ἀνήρχετο τὰ ὑψηλότερα ἄκρα τῆς τύχης, ὁ Λεκλέρ διενήργει κρύφα καὶ ἀπετελεῖο τὸ σχεδιάσμα τοῦ ἰσολογισμοῦ τοῦ μέλλοντος. Αἰσθανόμενος ὅτι ἡ ζωὴ του ἤρξατο ἀποσπασμένη κατὰ μικρόν, ἠθέλησε νὰ ἐκτίσῃ τὸ τῆς εὐγνωμοσύνης χρέος του πρὸς τὸν Ναπολέοντα κληροδοτῶν αὐτῷ τὰς τελευταίας προειδοποιήσεις τῆς Εἰμαρμένης. Ἡ διαθήκη του αὕτη σφραγισθεῖσα ἐν τρισὶ περικαλύμμασι θ' ἀπεστέλλετο, ὡς εἶχε νομίσει ὁ Λεκλέρ, μετὰ τῶν ἐγγράφων τοῦ Κράτους. Ἐμπιστευθεῖσα ὅμως εἰς χεῖρας ἀναξιοπίστους, ἐδημεύθη, θεωρηθεῖσα ὡς αὐθάδης μωρία, ἣν δὲν ἔπρεπε δῆθεν ν' ἀποστείλωσιν εἰς τὴν Α. Μ. Διὰ τινος ἰδιοτροπίας τῆς Τύχης (ἂν ὑπάρχῃ τύχη), ἀνεκάλυψα αὐτὸ τὸ περίεργον ἐγγραφοῦν τῷ 1839 κατὰ τινὰ δημοπρασίαν τῶν βιβλίων ἐνὸς ἰατροῦ φρενολόγου. Ἴδου τὸ περιεργότερον ἀπόσπασμα τοῦ ἐγγράφου.

... «Μεγαλειότατε, ὑπερπληρωθεὶς εὐεργετημάτων παρὰ τῆς Υ. Μ. ὀφείλω νὰ εἶπω τὴν ἀληθειαν, ἢ τοῦλάχιστον ὅ,τι μοῦ φαίνεται ὡς τοιαύτη.

... «Ὅτε, ἄγνωστός μοι, τὴν 7 Νοεμβρίου 1799 ἐπεσκέφθητε τὸ πεινχρὸν οἰκημά μου, εἶχετε ὑποβάλλει ὑπὸ τὸ Μοιραῖον Προγνωστικὸν τὴν ἐρώτησιν ταύτην :

«Τί θ' ἀπογίγη ὁ Κόρσος Ναπολέων Βονοπάρτης, στρατηγός,

μετὰ τὴν ἀποκινδύνουσαι τοῦ ἐν Παρισίοις προξικοπήματος αὐτοῦ τὴν 18 βρυμαίρ 1799; . .

Ἡ Υ. Μ. δὲν ἐλησμόνησε τὴν ἀπάντησιν τῆς Μοίρας· τὸ ἡμισυ δὲ τοῦ προγνωστικοῦ ἐξεπληρώθη . .

Τὸ ἕτερον ἡμισυ, τὸ προλέγον τὴν δυστυχίαν, θὰ πραγματοποιηθῇ ἀρὰ γε ὡσαύτως; . . .

Ἀναγινώσκω περὶ τούτου ἐν τοῖς Ἐκατὸν Ἀφορισμοῖς τῆς ἀποκρύφου ἐπιστήμης τοῖς καταστρωθεῖσι παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ-Θῶθ καὶ περισυλλεγείσι παρὰ τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Πηλουσιώτου ἐν τῇ Τετραβίβλῳ του ὅτι : «πᾶς τις εἰς ὃν ἀπεκαλύφθησαν, δια θείας παρὰ τῆς ἀγαθῆς καὶ τῆς θριαμβεῖσιν τοῦ δειροῦ διὰ τῆς συνετῆς διευθύνσεως τῆς νοημοσύνης καὶ βουλήσεώς του. Ἡ μεγαλοφυΐα τῆς Υ. Μ. ἐξεδηλώθη μέχρι τοῦδε δι' ἰσχύος τινὸς ὑπερανθρώπου ἀλλ' ἐσκέφθητε καὶ εἰς μίαν ἄλλην ἰσχύν, ἣτις, καθὸ ἀόρατος, εἶναι διὰ τοῦτο καὶ ἔτι μᾶλλον ἐπίφοβος; . . Προητοιμάσθητε ν' ἀντιμετωπίσῃτε τὰς ἀπροσδοκίτους προσβολὰς τῆς Μοίρας; . .

... «Ὁ χρῆσμός τοῦ 1799, ἂν γινώσκετε, ἐξεδήλου ὡς λειτουργὸν τῆς Μοίρας ἕνα στρατιώτην τῆς Ἀγγλίας, δηλ. ἕνα σύμβουλον τῆς στρατιωτικῆς πάλης. Ὁ μετὰ τόσους ἄλλους μέγας θρίαμβος τῆς Αὐστερηλτσίου ἡμέρας μὲ παρῶρμα νὰ πιστεῦσω ἐπὶ στιγμὴν ὅτι ἡ ἐμὴ, μὴ ἀλάνθαστος, ἔμφυτος διάγνωσις πιθανὸν νὰ ἔσφαλε . . Ἄτυχως, Μεγαλειότατε, ὑποβαλὼν τὴν ἰδίαν προηγουμένην ἐρώτησιν ὑπὸ νέαν σιβύλλειον μελέτην, παρετήρησα τὴν νέαν ἀπάντησιν ἐκτυλισσομένην ὑπὸ μορφήν ἔτι μᾶλλον ἀπαισίον τῆς πρώτης :

«Ὁ Αὐτοκράτωρ Ναπολέων ἠττηθεὶς ἐν Εὐρώπῃ, καταβεβλημένος, ἐξόριστος, αἰχμάλωτος τῶν ἀγγέλων, ἐκ σκληροτάτου πεπρωμένου, θ' ἀποθάνῃ ἐν Ἀγίᾳ Ἐλῆν, ρήσῳ τοῦ Ὁκεανοῦ . . .

Τὰ 10 ἄφωνα γράμματα Q, U, B, R, P, T, Q, U, U, T δηλοῦσι διὰ τῆς μαντικῆς μεθόδου τὰ ἐξῆς :

«Quatefacit Umbra Britannicam Rupem Primi-potentis Tanti; Quassat Utulans Ultima Terra,» δηλ. «ἡ σκιά τοῦ τόσῳ μεγάλου καὶ πρώτου τῶν ἡγεμόνων καταστάντος ταράσσει τὸν βρετανικὸν βράχον· ὁ γογγυσμὸς του συνταράσσει τὰ πέρατα τῆς γῆς.»

«Ἡ εἰκὼν αὕτη τῆς ἀποθεώσεως ἀπειρομεγέθους πεπρωμένου ἀγ-

γέλλει ὅτι θά δικαιωνισθῆ ἡ μνήμη σας παρά τοῖς ἀνθρώποις. Ἄλλὰ παρατηρῶ ἐν Σοῖ τὸν Προμηθέα τῶν νεωτέρων χρόνων, ἂν περιφρονήσητε τὴν προειδοποίησιν τοῦ οὐρανοῦ.

«... Δίκην θλιβόμενος ἐπὶ ταῖς τόσῃ σοβαραῖς προρρήσεσιν, ἀνεμνήσθη τῆς ἠρωϊκῆς περιηγητικῆς προσκυνητείας, ἣτις τῷ 1798 σᾶς ἔφερον εἰς τὰς Πυραμίδας, τοὺς κολοσσαίους τούτους τάφους τῶν ἱερῶν μυστηρίων. Διελογίσθη ὅτι ἡ ὑπὸ τὴν σκιάν αὐτῶν Σφίγξ δὲν θά ἠτένισε ματαίως τὸ λίθινον βλέμμα ἐπὶ τοῦ καισαρικοῦ μετώπου Σας, καὶ ὅτι ἐν τῇ σελίδι ταύτῃ τῆς Ἰλιάδος Σας θά ἐνεχαράχθη σφραγίς τις ἀπόκρυφος. Ἐγραψα λοιπὸν ἐπὶ τοῦ κύκλου τοῦ Προγνωστικοῦ τὴν περιληπτικὴν ἔκθεσιν τοῦ συμβάντος ἐκείνου ὡς ἑξῆς :

«Napoléon Bonapartis, general en chef de la République française, sort de Toulon, le dix-neufmois mil septcent nonante huit, sur la flotte, avec trente-six mille soldats, pour aller conquerir l' Egypte.

«Ἴδου δὲ τί μοι ἀπήντησε τὸ Δαιμόνιον τῆς Εἰσαρμένης:

«Ἡ ἐνώπιον τῶν Πυραμίδων κηθεῖσα δόξα θά στέψη τὸν μέγαν ἀρχηγὸν Ναπολέοντα.— Τὸ ἄστρον του λάμπει διαυγέστατα, ἀλλ' ὠχρῶ ταχέως.— Ταλαντεύεται, ἀπολλύμενον ἐν ἐξορίᾳ ἐπὶ τρικυμιώδους ὠκεανοῦ καὶ ἀποσβέννεται.»

«Μένουσιν 9 ἄφωνα γράμματα p, Q, N, F, M, N, N, N, S, δηλοῦντα: «Prælia Quærens, Nactus Fati Marmor. Nefasta Navis Numina Lacessit» δηλ. «Ζητῶν ἀεῖποτε μάχας συναυτῶ τὴν ἀκίνητον θάλασσαν τῆς Εἰσαρμένης καὶ προκαλεῖ τὸν χρησμὸν τὸν ἐπικαλοῦντα αὐτὸν διὰ τοῦ ὀλεθρίου πλοίου».

«Παρατηρήσατε, Μεγαλειότατε, πῶς συνδυάζονται οἱ χρησμοί. Οὐδὲν λέγω: Ὀπισθοδρομήσατε!... Ἄλλὰ τολμῶ νὰ σας παρακαλέσω νὰ σταθῆτε. Προσέξατε καλῶς μήπως, παραδίδων εἰς τὰς θεῖλλας τὸ διπλοῦν στέμμα, ἐξοκειλήτε, ἀνεπιστρέπτει πλέον, ἐπὶ τῆς νήσου τοῦ ἀπελπισμοῦ. Ὅτι αἱ προρρήσεις αὗται σᾶς παροργίζουσι, τὸ ἐννοῶ, καθότι ἀπὸ τὰ ὕψη εἰς ἃ ἀνήλθετε, δὲν δύναται τις νὰ παρατηρήσῃ τὰς ὑψάλους. Ἄλλ' ἄς μελετήσωμεν τὸ ἐνεστώδες συμβεβηκὸς τὸ ζῶν, τὸ ὑπάρχον, καὶ ἄς διερευνησωμεν τὸ ἐν αὐτῷ πεπωμένον.

«Napoléon Bonaparte empereur des Français et d'Italie.»

«Ἐν τῇ ἱστορίᾳ, ὡς τὴν γραφοῦσιν οἱ ἄνθρωποι, ἰδοὺ μία ἐπιβε-

βαίσις ἀπαραμίλλου τύχης· ἀλλ' ἐν τῇ ἱστορίᾳ, ὅπως τὴν βλέπει ὁ θεὸς ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ παγκοσμίου βίου, ἡ σελὶς αὕτη ἔχει ἐν verso, τὰ δὲ 46 γράμματα ἄτινα ἔγραψα, εἶνε αἰνιγμα, οὔτινος ἰδοῦ ἢ λύσις:

«A bas par 000, détrôné, et captif en mer, il perira dans une Ile»

Τὸ γράμμα ὁ (ὀλεῖαθ τῶν Αἰγυπτίων) ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸ 16ον ἱερογλυφικὸν συμβολικὸν (arcane) τῆς Ἑρμητικῆς διδασκαλίας, τὸ φέρον ὡς σύμβολον πύργου κεραυνόπληκτον, ἔμβλημα τῆς πτώσεως, τῆς τελείας καταστροφῆς. Ἐπαναλαμβανόμενον ἤδη τρίς, ὑποδηλοῖ τρεῖς καταπτώσεις τῆς τύχης, προδρόμους τῆς καταστροφῆς. Τὸ ἐπαναλαμβάνω, μία νῆσος ἔσται ὀλέθριος· μήτοι τὸ ὄνομα αὐτῆς εἶναι Ἄγία— Ἑλένη;... Τὸ μέλλον θά τὸ δείξῃ.

«Ἀποστέλλω εἰς τὴν Ὑ. Μ. δύο ἑρμητικὰ διαγράμματα. (1) Τὸ ἐν παρίσθησι τὸ τῆς γεννήσεως σας ὠροσκόπιον, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Συρῶθ, δαιμονίου τοῦ πλανήτου Ἀφροδίτης καὶ ἐπὶ τοῦ 23ου τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Μομφθᾶ, δαιμονίου τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Λέοντος, ἀνταποκρινομένου πρὸς τὴν 15 Αὐγ. 1796. Τὸ ἕτερον ὠροσκόπιον εἶναι τὸ τῆς ἐπαπειλούσης ὑμᾶς τύχης κατὰ τὸ 1813, καὶ ὅπερ σᾶς ἔχω ἀποκαλύψει διὰ τῆς σπουδῆς τῶν ἄστρον. Γινώσκετε ἤδη τὴν τέχνην τοῦ ἐννοεῖν καὶ διευκρινίζειν τὴν ἀπόκρυφον γλῶσσαν αὐτῶν τῶν συμβόλων. Ἐναπόκειται μοι νὰ εὐχηθῶ ὅπως ἡ Ὑ. Μ. μὴ περιφρονήσῃ τὴν προειδοποίησιν ταύτην... (2)

... «Ἐῖθε νὰ ὦσι, Μεγαλειότατε τὰ ὅσα διαβλέπω, ἀποτελέσματα πραγματικῆς τρέλλας καὶ νὰ μὲ οἰκτείρητε δι' αὐτὴν. Ἄλλὰ καὶ ἂν ἐπρόκειτο ἡ ὀργή σας νὰ κατασυντρίψῃ τὴν ἐκφεύγουσαν ἤδη

(1) Σ. Μ. Παραλείπομεν πρὸς τὸ παρὸν τὰ δύο ταῦτα σχεδιάσματα. Ἴσως προσεχῶς τὰ ἐκτυπώσωμεν, ἂν τὸ ἀπαιτήσῃ ἡ περιέργεια τῶν ἀναγνωστῶν.

(2) Σ. Σ. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν προηγηθειῶν προρρήσεων καὶ τῶν ἀμέσως ἐπομένων, ὅλ' ἀναγνώστης νὰ ἐννοήσῃ τὰ ἐν τῷ βιβλ. γεγραμμένα. Ἡ δὲ λεπτομερὴς μελέτη τῶν ὠροσκοπίων τοῦ Λουδοβίκου XVI καὶ τοῦ Αὐστριακοῦ Μαξιμιλιανοῦ, ἐξηγημένων διὰ τῶν ἐν τῷ βιβλ. VII περιεχομένων ἀπορισμῶν, θά διδάξῃ τὸν τρόπον τοῦ διεσπύειν εἰς τὸ ὠροσκόπιον τοῦ Ναπολέοντος. Τοῦτο εἶναι πράξις εὐχερῆς, προτεινομένη ὡς γύμνασμα εἰς τοὺς ἐρευνητὰς, τοὺς ἀπορᾶζοντας νὰ θυσιάσωσιν ὥρας τινὰς δικησιμῶν εἰς αὐτὰς τὰς περιέργους μελέτας.

ζωήν μου, οὐδέποτε θὰ μετεμελούμην διότι τῆς ἤκουσα τῆς φωνῆς τῆς συνειδήσεώς μου, ὅπως σὰς ὑπηρετήσω πιστῶς. . . .

*
*

Ἡ τελευταία πρόρρησις τοῦ Λεκλέρ δὲν στερεῖται ἀκριβείας. Αἱ τρεῖς ροπαὶ τῆς τύχης, αἱ προηγηθεῖσαι τῆς ἐκθρονίσεως τοῦ μεγάλου στρατηγοῦ, ὑπῆρξαν ἡ ἐν Ῥωσσίᾳ συμφορὰ, ἡ πρώτη ἐν Γαλλίᾳ εἰσβολὴ καὶ τὸ Βατερλώ. Ὁ ἐν θαλάσῃ αἰχμάλωτος ὑπομιμνήσκει τὴν προδοσίαν τῆς Ἀγγλίας πρὸς τὸν ἡρωϊκὸν αἰχμάλωτον τοῦ Βελλεροφόντου.

Ὁ Π. Λεκλέρ ἀπέθανεν ἐν Σαίν-Κλου τῷ 1807. Ἐσβέσθη ἡμέρα, ὡσεὶ λύχνος ἐξηντλημένος. Ἡ τελευταία αὐτοῦ λέξις ἦτο εὐχὴ ὑπὲρ τοῦ Αὐτοκράτορος, οὔτινος τὸν ἄρτον ἔφαγε.

Ἡ δυνάμην νὰ προσθέσω ἐκ τῆς ἱστορίας καὶ ἄλλα πάμπολλα παραδείγματα, ἀποδεικνύοντα, ὅτι ὅσῳ πλεῖον ἀναφαίνεται τις ἐν τῷ δράματι τοῦ γενικοῦ βίου, τόσῳ μᾶλλον τὰ χαρακτηριστικὰ σημεῖα τῆς προσωπικότητος του καὶ τοῦ διαδραματισθησομένου προσώπου καθίστανται σιβύλλεια, δηλ. εὐμάντευτα. Ὁ γενικὸς νόμος τῶν μυστηριωδῶν τούτων ἐκδηλώσεων μᾶς διαφεύγει μὴ δυνάμενοι δὲ νὰ ἐξηγήσωμεν τὴν ἐκτὸς τῶν ὁρίων τοῦ (1) ἀνθρωπίνου λογικοῦ κειμένην αἰτίαν αὐτῶν, ἀποφαινόμεθα ἀφελῶς καὶ ἀπλούστατα ὅτι ταῦτα εἶνε παραλογα πράγματα. Ἐ, καλὰ λοιπὸν ἔστω καὶ οὕτω! . . .

Ὅπως δὲ δῶμεν εὐρύτερον στάδιον εἰς τὰς μεγαλειτέρας ἀπιστίας, ἴσως ἄλλοτε παραθέσωμεν, ἂν ἀρέσκη τοῦτο τῷ ἀναγνώστῃ, καὶ ἄλλους τινὰς ἔτι παραλογισμοὺς τοῦ αὐτοῦ εἶδους. (2)

(1) Σ. Μ. Ἡ Μαγεία, αἱ ἀπόκρυφοὶ ἐπιστήμαι, καὶ ὁ Πνευματισμὸς, ὁ καλῶς ἐννοούμενος πνευματισμὸς, ὁ ἐπιστημονικὸς πνευματισμὸς κέκτηται τὴν κλεῖδα τῶν μυστηριωδῶν τούτων ἐκδηλώσεων, οἱ δὲ μῦσται, οἱ τῶν ἀνωτέρων βαθμίδων μῦσται τοῦ πνευματισμοῦ, δύνανται νὰ ἐμβαθύνωσιν εἰς τὴν ἐξήγησιν τούτων.

(2) Σ. Μ. Θέλομεν συνεχίσει τὴν παροῦσαν μετάφρασιν, ἂν ἀπαιτήσῃ τὸ τοιοῦτον ἢ φιλομάθεια τῶν ἀναγνώστων, εἰς οὓς ὑποβάλλομεν τὸ παρὸν ἔργον οὐχὶ ὡς μυθιστορικὸν ἀνάγνωσμα ἀλλ' ὡς φιλοσοφικοῖστορικὴν μελέτην.

Ο ΒΑΛΣΑΜΟΣ

ΚΑΙ ΔΙ ΔΙΑ ΤΗΣ ΟΝΟΜΑΝΤΕΙΑΣ ΠΕΡΙ ΓΑΛΛΙΚΗΣ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΠΡΟΡΡΗΣΕΙΣ ΤΟΥ

Ἐν τῇ Μασωνικῇ συνεδρίᾳ τοῦ 1785.

Ὁ Γιουζέππος Βάλσαμος, ὑπὸ τὸ ὄνομα κόμης δὲ-Καλλιόστρος, μᾶλλον γνωστός, ὁ πείσας τὸν καρδινάλιον Ροχάν ὅτι ἐκέκτητο τὴν κλεῖδα τοῦ μυστικοῦ τῆς τοῦ χρυσοῦ κατασκευῆς, ὁ ὡς τι ἔξοχον ὄν θεωρούμενος ὑπὸ τοῦ δουκὸς τοῦ Λουξεμβούργου καὶ τοῦ διασήμεου φυσικοῦ Ραμόνδου, ἐνεκατέστη ἐν Παρισίοις τῷ 1781, προηγηθείσης αὐτοῦ τῆς φήμης του. Ἐν Παρισίοις ἐθεώρουν αὐτὸν ὡς τὸν μοναδικὸν τότε ἄνθρωπον περὶ οὗ ἠσχολεῖτο ὁ συρμός, διότι ὡς τις μεσσίας ἀφειδῆς τῶν οὐρανίων καὶ γηίνων θησαυρῶν παρεῖχε πάντα τοῖς πᾶσι. Θαυμαστοποιὸς ἀπαραμιλλος, διασπείρων τὰς ἀποστραπτούσας δεισιδαιμονίας μεταξύ τῶν κοσμικῶν θυμηδιῶν, στρέφων τὰ τοῦ Πακτωλοῦ ρεῦματα πρὸς τὰ πενιχρὰ καὶ πειναλέα οἰκίδια, καὶ διὰ τοῦτο ἀποκληθεῖς πατὴρ τῶν πτωχῶν παρὰ τῆς πελατείας τοῦ ἀνεξάντλητου βλακντίου του, τιτλοφορηθεὶς διὰ τοῦ τίτλου θεῖος παρὰ τῶν ἐρωτολήπτων μεγάλων κληρῶν, αὐτὸς ὁ υἱὸς ἐνὸς μικρεμποροῦ τοῦ Παλέρμου ἐβασίλευε πλειότερον τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας.

Τιτλοφορηθεὶς ὡσαύτως διὰ τοῦ τίτλου Ἀθερ-σαθὰ (ὑπάτου τῶν Σοφῶν κατὰ τὴν ἐρμηνείαν του) ἢ μᾶλλον Χαθηρ-Σαθὰ (προφήτου πνευματεμόρου, καιροσκοποῦ), ὁ Καλλιόστρος ἠγειρεν ἐν τῇ ὁδῷ Σουρδιέρ, ἐν εἶδος ναῖσκου τῆς Ἰσιδος, οὔτινος ἐλέγετο ἱεράρχης. Ἐκεῖ, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ἐδίδασκε πρὸς ἐν κατεγοητευμένον ἀκροατήριον τὰ τοῦ χρυσοῦ αἰῶνος καὶ τῆς προσεχοῦς ἐπικνώδου αὐτοῦ. Ἡ θωπευτικὴ εὐγλωττία του, καίτοι οἰκιακὴ, ἀνυψουμένη ὁμως ἀείποτε ἐν τῇ στάθμῃ τῆς κομψότητος καὶ φιλοφροσύνης, διεδόνει ὑπερμέτρως καὶ διὰ θαυμασίας τέχνης τὴν γυναικειαν ἰνα. Τὸν ἤκουον ἐν ἐκστάσει ἀφηγούμενον τὰς περιηγήσεις του εἰς τοὺς μεμαγευμένους τό-

πους τῆς ἀσιατικῆς μαγείας. Προσκυνητῆς τῶν ἐρειπίων τῆς Βαβυλῶνος, τῆς Νινευῆς, τῆς Παλμύρας καὶ τῶν Θηβῶν συνήνητησεν, ὡς ἔλεγεν, ἐπὶ τῶν μνημείων τούτων τῆς ἀρχαιότητος, ἀνθρώπους διατηροῦντας ἀγῆρω νεότητα διὰ τῆς θαυμασίας αὐτῶν ἐπιστήμης.

Οἱ κύριοι οὗτοι τοῦ χρόνου, οἵτινες διὰ τῆς χλόης καὶ τοῦ ἀστέρος εἰσέδουον εἰς ἅπαντα τὰ μυστήρια τοῦ βίου, ἐνεφανίζοντο μόνον εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς τοῦ Θεοῦ, ἐπιστάσης τῆς ὥρας τοῦ διδάξαι εἰς τὸν κόσμον τὸν νόμον μιᾶς νέας ἀνιούσης ἐξελιζέως τῆς προόδου.

Ὁ Καλλιόστρος λοιπὸν ὑπέθετεν ἑαυτὸν ὡς ἓνα τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ Θεοῦ· διεβεβαίωκε δὲ ὅτι ἐτύγχανε τοῦ τοιούτου προτερήματος μετὰ τάνου τοιαύτης ἡρέμου πειστικότητος, ὥστε οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἐκπλαγῆ ἢ ν' ἀμφιβάλῃ περὶ τούτου. Δὲν ἀνέμενε νὰ τῷ ζητήσῃ διὰ τίνος ἀπρεπείας, τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀποστολῆς του. Τὰ μικρὰ θαύματα ἐτύγχανον αὐτῷ πρόχειρα· ὑπέσχετο δὲ ἀνώτερα εἰς τοὺς μαθητάς του, ὅτε θὰ ἐπίστευον εἰς τοὺς λόγους του. Ἐγίνωσκεν ὅτι ἡ πίστις δὲν ἐπιβάλλεται, καὶ, τούτου ἕνεκα, οὐδὲ ἐφαινετο προκαλῶν αὐτήν. Ἐγίνωσκεν ὅμως καὶ τὸ ὅτι ἐν Γαλλίᾳ αἱ γυναικῆς δεσπόζουσι τοῦ δημοσίου πνεύματος, καὶ διὰ τοῦτο ἐκόλακευετο ὅτι διὰ τοῦ ὑπερβάλλοντος θαυμασμοῦ καὶ τῆς ἀκαθίκτου αὐτῶν ἰσχύος θὰ ἐπετύγχανεν εἰς τὴν κατακτησιν τῆς διδακτορίας τοῦ νέου κόσμου, ὃν ὄνειροπόλει.

Ἰδρύσας αἰγυπτιακὴν τελετουργίαν διεκοίνωσε τῷ 1785 ὅτι, κατὰ μίμησιν τῶν ἱερείων τῆς Ἰσιδος, παρεδέχετο τὰς γυναικῆς εἰς τὴν συμμετοχὴν τῶν μυστηρίων, ἐπέτυχε δὲ διὰ τοῦ δουκὸς τοῦ Λουξεμβούργου τὴν εἰσαγωγὴν ἐν τῷ ναῷ τῆς πριγκιπίσσης Λαμβάλλ, τῆς ἐπιστηθίου φίλης τῆς βασιλίσσης Μαρίας Ἀντωνέττας ὑπὸ τὸν τίτλον *Μεγάλης Διδακάλου τῆς τιμῆς*. Ἡ Μαρία Ἀντωνέττα, πλήρης τότε χάριτος καὶ μεθύουσα ἐκ τῆς ἀμέτρου γενικῆς λατρείας, ἠγνόει πόσα δάκρυα εἶναι δυνατόν νὰ ἐγκλείωσιν ἐσθ' ὅτε οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν ἀνασσῶν προέτρεψε λοιπὸν καὶ αὕτη τὴν φίλην τῆς νὰ παραδεχθῆ τὸν προσφερόμενον τίτλον, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι ἡ ὁδὸς Σουρδιέρ θὰ παρεῖχε βεβαίως καθαρτικὰς τινὰς ἱστορίας λίαν διασκεδαστικὰς.

Αἱ μασωνικαὶ στοαὶ τῶν Παρισίων παρετήρησαν ζηλοτύπως τὴν πρὸς τὸν διάσημον ξένον προσενηθείσαν ταύτην εὐνοίαν τῆς Αὐλῆς. Κατεγίνοντο τότε εἰς τὴν σύγκλησιν γενικῆς συνεδρίας τῶν κυριωτέρων μεγιστάνων τῆς Μασωνίας, ὅπως συζητήσῃσι καὶ ἐπιλύσῃσι

ζητήματά τινα ὀργανικά, λίαν σπουδαῖα, ὡς πρὸς τὴν ὑπαρξιν μάλιστα τοῦ καθιδρύματός των. Τὸ πρόγραμμα τῶν συζητητέων θεμάτων συνίστατο ἐκ τῶν ἐξῆς ἄρθρων:

1ον Τίς ἡ οὐσιώδης φύσις τῆς ἐλευθεροτεκτονικῆς ἐπιστήμης;

2ον Τίς ἡ λογικὴ ἐποχὴ τῆς καταρχῆς αὐτῆς;

3ον Ποῖαι ἐταιρεῖται ἢ ἀνθρωποὶ διεκατέσχον αὐτὴν ἀρχαιότερον καὶ διὰ τίνων σωματείων διήκει αὕτη διαδοχικῶς μέχρις ἡμῶν;

4ον Ποῖαι ἐταιρεῖται ἢ ποῖοι ἀνθρωποὶ δικαιοῦνται νὰ νομίζωσιν ἤδη ὅτι εἶναι οἱ ἀληθεῖς θεματοφύλακες;

5ον Ἡ διατηρήσασα αὐτὴν παράδοσις ἔγγραφος εἶναι ἢ προφορικῆ;

6ον Ἡ μασωνικὴ ἐπιστήμη ἔχει σχέσεις πρὸς τὰς ὑπὸ τὸ ὄνομα τῶν ἀποκρύφων ἐπιστημῶν γνωστὰς ἐπιστήμας;

7ον Μὲ ποίας ἐκ τῶν ἀποκρύφων ἐπιστημῶν ἔχει σχέσεις, καὶ ὅποια αὐταὶ αἱ σχέσεις;

8ον Τίς ἡ ὠφέλεια τῆς ἐλευθεροτεκτονικῆς ἐπιστήμης;

9ον Τίς ἡ καταλληλοτέρα δι' αὐτὴν ἱεροτελεστία;

10ον Ποία ἡ καταγωγὴ καὶ ὁ ἀληθὴς ὄρισμός τῶν συμβόλων, τῶν ἱεροτελεστιῶν καὶ τῆς ἀποκρύφου γλώσσης, ἅτινα διδάσκονται εἰς τοὺς ἐλευθεροτέκτονους; . . .

Ἐκ τῶν ζητημάτων τούτων πᾶς ἕκαστος δύναται νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἡ Μασωνία, ἀπὸ 60 ἐτῶν ἐξ Ἀγγλίας εἰς Γαλλίαν εἰσαχθεῖσα, δὲν ἐδράζετο ἐπ' οὐδεμιᾶς ἐπιστημονικῆς βάσεως καὶ ὅτι τὰ δῆθεν μυστήρια αὐτῆς ἦσαν ἓνας φανακισμὸς τις. Ὅσοι τῶν εὐπατριδῶν, τῶν δημοτικῶν ἀρχόντων καὶ τῶν ἀνθρώπων τῶν γραμμάτων εἶχον εἰσέλθει εἰς τὸν κόλπον αὐτῆς ἐπὶ τῇ ἀθῶᾳ ἐλπίδι νὰ ἴδωσι καὶ μάθωσιν ὑπερφυσικά καὶ θαυμάσια πράγματα, ἠρνοῦντο νὰ διατελῶσιν ἐπὶ πλέον τὸ παίγιον τῆς εὐπιστίας των. Πολλοὶ ἐκ τῶν μέγα σημανόντων προσώπων προέτειναν μίαν ἀνάκρισιν. Ἐκ τῶν Γάλλων σημειοῦμεν τοὺς κ. κ. De Troussel, d'Héricourt, d'Eprenesnil προέδρων τῶν *παρλαμέντων* τῶν Παρισίων, de Potcarre προέδρου τοῦ Ρουέν κλπ. τοὺς δούκας τῆς Ἀβρῆς, τοῦ Λουξεμβούργου, τοῦ Λαροσφουκόλ, τοῦ Κρουσὺλ κλπ. Ἐκ δὲ τῶν ἀλλοδαπῶν, τοῦ κόμητος δὲ -Στρογονῶφ, πρεσβευτοῦ τῆς Ρωσσίας, τοῦ βαρώνου δὲ -Στάχλ πρεσβευτοῦ τῆς Σουηδίας, τοῦ μαρκησιῦ δὲ -Γκάζ, αὐτάρχου τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας κλπ. κλπ. Αὐτὰ τὰ σπουδαῖα πρόσωπα, ἅτινα εἶχον νομίσει ὅτι θὰ εὑρίσκον, ἐν τῇ Μασωνίᾳ, Ἀκαδημειῶν

τινα τῶν ὑψηλῶν ἐπιστημῶν, ἀπεφάσισαν νὰ φέρουν τὸ φῶς εἰς τὸ χάος τῶν ἀλογιῶν, ἅς αἱ μασσωνικαὶ στοαὶ περιεκάλυπτον ὑπὸ τὸν τίτλον τῶν *Μυστηρίων*. Τούτοις ἠνώθη ὁ σοφὸς ἄσιανθολόγος Κούρτ δὲ-Γεβελέν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ τεραστία φήμη τῆς Καλλιόστρου προσεῖλκε ἀπαντα τὰ βλέμματα, παρεκάλεσαν τὸν διάσημον Σικελὸν νὰ παρευρεθῆ εἰς μίαν αὐτῶν συνεδρίαν, ἐν ἧ ἡ ἀμίλει ἐξ ὀνόματος αὐτῶν ὁ Κούρτ δὲ-Γεβελέν.

Ὁ Καλλιόστρος ἀποδεχθεὶς τὴν πρόσκλησιν, παρέστη τῇ 10 Μαΐου 1785.

Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τῆς συνεδρίας, ἡ μεγάλη ἀπλοικότης καὶ ἡ ἐντελής περὶ τὸν τρόπον τοῦ φέρεσθαι κομψότης αὐτοῦ προσεῖλκυσαν αὐτῷ ἀπάσας ὁμοθυμαδὸν τὰς συμπαθείας τῆς ὁμηγύρεως. Ὁ Κούρτ δὲ Γεβελέν, ὁ ῥήτωρ τῆς ἡμέρας, ὡς ἐκ τῆς εἰδικότητός του περὶ τὴν ἄσιανολογίαν, κατεγοητεύθη, ἀναγνωρίσας ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Καλλιόστρου, περιηγητὴν ὄντως σοφὸν περὶ τὰς παραδόσεις τῆς Ἑλλάδος, τῆς Αἰγύπτου, τῆς Ἀραβίας, τῆς Περσίας. Ἄλλ' ὅτε ἤρξαντο τῶν ζητημάτων, τότε ἡ μεταδοτικὴ κοινωνικότης καὶ ἡ ψυχικὴ διάχυσις τοῦ Σικελοῦ ἀπεσβέσθησαν αἴφνης ὡς τι πῦρ πυροτεχνήματος. Κατέστη ψυχρὸς, ἐπιφυλακτικὸς, οἰονεὶ ρεμβὸς, ἀπαντῶν εἰς τὰς ἐρωτήσεις διὰ λέξεων ἀμφιβόλων καὶ δι' ὑπεκφυγῶν ἀπομακρυνόμενων τοῦ ἐδάφους τῆς συζητήσεως. Πιεζόμενος ὑπὸ τοῦ δὲ-Γεβελέν, τοῦ δουκὸς Λαροσφουκῶλ, τοῦ Σαβαλλέτ, ὅπως ἐπεξηγήσῃ τὴν ιδέαν του ἄνευ ἀποσιωπήσεων, ἐνώπιον μιᾶς ὁμηγύρεως ἐχούσης ἐν μεγάλῃ ἐμπιστοσύνῃ τὰ φῶτά του, ἔλαβεν ἐν τέλει τὸν λόγον μετὰ τινος συννοίας.

«Κύριοι, εἶπεν, ὅτε ἐδέχθην τὴν πρόσκλησιν δι' ἧς ἐνεκρίνατε νὰ με τιμῆσθε, δὲν εἶχον προαισθανθῆ τόσῳ σαφῶς, ὡς νῦν συμβαίνει, ἀπασαν τὴν σπουδαιότητα τοιαύτης ἐντεύξεως. Ὑμεῖς, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, νομίζετε ὅτι ἡ Μασσωνία ὀφείλει νὰ διακατέχῃ τὴν κλεῖδα τῶν ἀποκρύφων ἐπιστημῶν· ἐπειδὴ δὲ δὲν ἠδυνήθητε ν' ἀνακαλύψητε τὴν κλεῖδα ταύτην ἐν ταῖς στοαῖς ὑμῶν, ἠλπίζατε ὅτι παρ' ἐμοῦ ἐξήρηται νὰ διαφωτίσω τὰς ἐρεῦνας σας...

Καλὰ! λοιπὸν ἡ εἰλικρίνεια μοὶ ἐπιτάσσει νὰ σὰς εἶπω ὅτι ἡ Μασ-

σωνία οὐδὲν δύναται νὰ σὰς διδάξῃ. Τὸ μυστήριον δῆθεν τοῦ Ἰράμ εἶναι γελοῖον. Ὁ τίτλος τοῦ μεγάλου Ἀρχιτέκτονος τοῦ Κόσμου, δὲν ἀποδίδετε τῷ Θεῷ, εἶνε γελοῖον ἐπώνυμον, ὅπερ ὁ Ἄγγλος ἐφευρέτης ἀλογίστεως ὤρισε.

«Τὸ Ὑπέρτατον Ὄν, Κύριοι, παραλόγως ὀρίζεται διὰ τοιοῦτου ἀθλίου ἀνθρωπομορφισμοῦ. Ἡ ἄπειρος ποικιλία τῶν ἐκδηλώσεων τῆς Ζωῆς ἐν τῇ Παγκοσμίῳ τάξει ἀποκαλύπτει ταῖς συνειδήσεις ἡμῶν μίαν ἀρχικὴν ἀπόλυτον Αἰτίαν, ἣν προσπαθεῖτε νὰ ὀρίσητε διὰ τῆς ἀνεπαρκoῦς ἀνθρωπίνης γλώσσης. Μὴ ἀναζητῆτε, Κύριοι, τὴν συμβολικὴν ἔκφρασιν τῆς θείας ιδέας· αὕτη ἐπλάσθη πρὸ 60 αἰῶνων παρὰ τῶν Μάγων τῆς Αἰγύπτου. Ὁ Ἑρμῆς-Θῶθ ὤρισε τοὺς δύο ὄρους· ὁ πρῶτος εἶνε τὸ *Ρόδον*, διότι τὸ ἄνθος τοῦτο παρίστησι σχῆμα σφαιρικόν, τὸ ἐντελέστερον σύμβολον τῆς μονάδος, καὶ διότι ἡ ἐξ αὐτοῦ ἐκχεομένη εὐωδία εἶνε μία οἰονεὶ ἀποκαλύψις τῆς ζωῆς. Αὐτὸ τὸ ρόδον ἐτέθη ἐν τῷ κέντρῳ ἐνὸς Σταυροῦ, ὅστις εἶναι σχῆμα ἐκφράζον τὴν στιγμὴν, ἐνθα ἐνοῦνται αἱ κορυφαὶ τῶν δύο ὀρθῶν γωνιῶν, ὧν αἱ εὐθείαι δύνανται νὰ ἐπεκταθῶσι διὰ τοῦ νοῦς ἐπ' ἄπειρον ἐν τῇ τριπλῇ ἐννοίᾳ τοῦ ὕψους, τοῦ πλάτους, τοῦ βάρους. Τὸ σύμβολον τοῦτο ἔσχεν ὡς ὑλικὸν τὸν χρυσόν, ὅστις ἐν τῇ ἀποκρύφῳ ἐπιστήμῃ δηλοῖ φῶς, ἀγνότητα· ὁ δὲ σοφὸς Ἑρμῆς ὠνόμασεν αὐτὸν *Rose-Croix* (Ροδοσταυρίτην), δηλαδὴ *Σφαίραν* τοῦ Ἀείρου. Μεταξὺ τῶν ἀκτίων τοῦ σταυροῦ ἔγραψε τὰ γράμματα I, N, R, I, ὧν ἕκαστον ὑποδηλοῖ ἐν μυστήριον.

«I (Ioithi) ἐν τῇ ἱερᾷ γλώσσῃ εἰκονίζει συμβολικῶς τὴν ἐνεργητικὴν δημιουργικὴν Ἀρχὴν καὶ τὴν ἐκδήλωσιν τῆς θείας ἰσχύος τῆς γονιμοποιούσης τὴν οὐσίαν.

«N (Nain) εἰκονίζει συμβολικῶς τὴν παθητικὴν οὐσίαν, τύπον ὄλων τῶν σχημάτων.

«R (Rasith) εἰκονίζει τὴν ἔνωσιν τῶν δύο ἀρχῶν καὶ τὴν διηνεκῆ μεταμόρφωσιν τῶν δημιουργημάτων.

«I (Ioithi) εἰκονίζει καὶ πάλιν τὴν θείαν δημιουργικὴν Ἀρχὴν, ὅπως δηλώσῃ ὅτι ἡ ἐκπορευθεῖσα δημιουργικὴ δύναμις ἀνέρχεται ἀπαύστως, ὅπως ἀεννάως ἐπαναβλύζῃ.

«Οἱ ἀρχαῖοι Μάγοι ἔφερον τὸν Ροδοσταυρίτην ἀνηρητημένον διὰ χρυσοῦς ἀλύσεως· ἀλλ' ἵνα μὴ ὦσιν ἐκθεμιμένα εἰς τοὺς βεβήλους τὰ ἱερὰ γράμματα INRI ἀντικατέστησαν αὐτὰ διὰ τῶν τεσσάρων σχη-

μάτων τῆς Σφιγγός· τοῦ Ἀνθρώπου, τοῦ Ταύρου, τοῦ Λέοντος, τοῦ Ἄετος.

« Συγκρίνατε τώρα πρὸς αὐτὴν τὴν ἀπλὴν ἐξήγησιν τοῦ ἀρχαίου Rose-Croix, τὸ ἐν ταῖς τυπικαῖς ὑμῶν ἱεροτελεστικαῖς οἰκτρῶν ἰνθούλευμα, δι' οὗ θέλετε νὰ ἐξηγήσητε εἰς τοὺς δῆθεν μύστας ὑμῶν τὴν ἔννοιαν τῆς λέξεως INRI: « Ἐρχομαι ἐξ Ἰουδαίας διὰ Ναζαρέτ, ὁδηγούμενος παρὰ τοῦ Ραφαήλ, εἰρὴ ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Ἰούδα. » Οἱμοι! Κύριοι, πῶς τοιαῦται μωρία δύνανται νὰ ἐγχωρήσωσιν ἐν γαλλικοῖς πνεύμασι! . . .

« Ἄν θέλητε ν' ἀνστήσητε τὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν διδασκαλιῶν τῶν διαφωτισασῶν τὸν ἀρχαῖον κόσμον καὶ ν' ἀναζωογονήσητε ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας τὸν Φάρον τῶν θείων φώτων, δέον ἐν πρώτοις νὰ ρίψητε εἰς τὸ πῦρ τὸν μῦθον τοῦ Ἰσάμ καὶ τὰς ἀνοήτους ὑμῶν ἱεροτελεστικὰς. Δέον ν' ἀπαρνηθῆτε αὐτὰς τὰς ταινίας τοῦ γελοίου ἱπποτικῆς τάγματος, αὐτοὺς τοὺς τίτλους τῶν Sublimes Princes, Souverains Commandeurs, εἰς οὓς τέσσαρες σανίδες, ὑπὸ τινος πόδας ἐν τῇ γῆ, ἀνταποδίδουσι τὸ αὐτὸ μὲ τὸν ἔσχατον χωριάτην δίκαιον. »

Ἡ ὁμήγυρις ἐφρύαττεν ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ἀγερώχῃ γλώσσει τοῦ Καλλιόστρου. . . .

— Ἀλλὰ τέλος πάντων, ἐφώνησεν ὁ Courtde-Gébelin, ἀρκεῖ μόνον νὰ καταρρίψῃ τις ἅπαντα, ἵνα αὐτὸς ἀναφανῆ ὑπέρτερος; . . . Ἄν ἡ Μασσωνία εἴνε φαντασμαγορία, ἐκ τίνων σημείων δύναμεθα ν' ἀναγνωρίσωμεν ὅτι τὸ ἡμῖν ἀπαγορευθὲν φῶς ἀναβλύζει ἐκ τῶν μυστηρίων, ὧν ὑμεῖς κρατεῖτε τὴν κλεῖδα; . . . Ἐὰν εἴσθε ὁ θεματοφύλαξ τῆς ἀρχαίας Μαγείας δώσατέ μας ἐν τεκμήριον, ἐν μόνον, τῆς ἰσχύος αὐτῆς. . . . Ἐὰν εἴσθε τὸ Δαιμόνιον τοῦ παρελθόντος, τί πρὸς τὸ Μέλλον προσάγετε;

— Τὸ ἀποκαλύπτω, ἀπεκρίθη ψυχρῶς ὁ Καλλιόστρος. . . . Ἐπὶ τῷ μασσωνικῷ δ' ὄρκῳ, ἧ, μᾶλλον εἰπεῖν, ἂν μοι ὀρκίζησθε ἐπὶ τῆς τιμῆς σας τὸ μυστικόν, ἀποδεικνύω πάραυτα ὅ,τι λέγω.

(Ἐπεταὶ συνέχεια)